

Ramamalai Rajarajani

Ramamalai Rajarajani

தமிழ் அடுத்தம் முன்றும் புத்தகம்

தமிழ் அடுத்தம்

முன்றும் புத்தகம்

அ. சே. சுந்தராஜன், B. A.

தமிழ் அருதம்

முன்றும் புத்தகம்

இலங்கை முன்னாள் அமைச்சர்
கனம் சு. நடேச மிள்ளூ அவர்களது
முன்னுரையுடன்

பதிப்பாசிரியன்
அ. சே. சுந்தரராஜன், B. A.,
இராமாதன் கல்லூரி
சன்னகம், : : இலங்கை.

உரிமை பதிவு .

முன்னுரை

எல்லா உரிமையும் பதிப்பாசிரியனுக்கே

பள்ளிக்கூட மாணவர்களுக்குத் தமிழ்ச் சுவையை உண்டாக்கத் தக்க செய்யுட் பகுதிகளை அவர்கள் தரத்துக்கியைய வரிசைப் படுத்தித் தெளிவான உரையுடன் வெளியிடவேண்டும் என்ற எனது விருப்பத்தைச் சில ஆண்டுகளுக்கு முன் திரு. சுந்தரராஜ ஜியங்காரவர்களுக்குத் தெரிவித்தேன். அவர்கள் இப்பணியை மேற்கொண்டு தமது இதர நூல் வெளியிட்டுக் கிடையில் “தமிழ் அழுதம்” என்ற வரிசையில் ஜங்கு புத்தகங்களை அமைத்துள்ளார்கள். ஆரூம் வகுப்புத் தொடங்கிப் படிப்படியாக மேல் வகுப்புகளில் உபயோகப்படுத்தக் கூடிய முறையில் இப்புத்தகங்கள் வகுக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இவ் வரிசையில் மூன்றாம் புத்தகம் இப்பொழுது வெளியிடப்படுகிறது. மற்றைய புத்தகங்கள் இனி வெளிவரும். இப்பொழுது வெளியிடப்படும் புத்தகத்தினின்று “தமிழமுதம்” என்ற பெயரின் பொருத்தம் நன்கு விளங்கும். தமிழ் கற்கும் மாணவர்கள் படித்தின்புறவேண்டிய முக்கியமான செய்யுட் பகுதிகளைத் தமிழமுதம் கொண்டுள்ளது. தெரிந்தெடுக்கப் பட்ட செய்யுள்கள் சிறந்த முறையில் விளக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

இத்தகைய நூல்கள் மூலமாகத் திரு. சுந்தரராஜ ஜியங்காரவர்கள் செய்துவரும் தமிழ்த்தொண்டு மிகவும் பயனளிப்பதாகும்.

இராமநாதன் கல்லூரி, }
சன்னகம், }
12—12—1956. }

செ. நடேச பிள்ளை.

போருளடக்கம்

பக்கம் மொத்தம்
செய்யுள்

முன்னுரை கடவுள் வாழ்த்து 1 1

I காலியப்பகுதி

1.	பழியஞ்சிய பாண்டியனுக்கு	
	அருள் செய்தமை	2 26
2.	கடோற்கசன் தூது	20 21
3.	மெய்ப்பொருள் நாயனார் வரலாறு	44 23
4.	வாமனாவதாரக் கதை	60 22

II வருணணீப் பகுதி

5.	குரியாத்தமனம்	75 3
6.	முதுவேணில்	79 3

III நீதிப்பகுதி

7.	நாலடியார்	82 5
8.	திருக்குறள்	86 10
9.	குசேலோபாக்கியானம்	89 3

IV பல்துறைப்பகுதி

10.	தனிப்பாடல்கள்	92 9
11.	தேசியகிதைம்	98 4
12.	பக்திப் பாடல்கள்	102 5

135

ஒ

தமிழ் அமுதம்

முன்றும் புத்தகம்

கடவுள் வாழ்த்து

1. ஆய கலைகள் அறுபத்து நான்கிணையும் ஏய உணர்விக்கும் என்னம்மை—தூய உருப்பளிங்கு போல்வாளேன் உள்ளத்தீ னுள்ளே இருப்பளிங்கு வாரா தீடர்.

1. இச் செய்யுள் கம்பர் பாடிய சரசுவதியங்தாசியின் காப்புச் செய்யுள்.

ஆய - ஆசிய; பொருங்திய. கலைகள் - கல்வி வகைகள். அவை இதிகாசம், புராணம், தருக்கம் முதலியன. ஏய - ஏற்ற விதமாக. உணர்விக்கும் - உணரும்படி செய்யும். என் அம்மை - என் தாய்போன்றவள். தூய உருபளிங்கு போல்வாள் - பரிசுத்தமான திருமேனி பளிங்குபோன்ற வெண்ணிற மானவள். என் அம்மையாகிய பளிங்குபோல்வாள் - கலைமகள். இங்கு - என்னிடத்து.

அமுபத்து நான்கு கலைகளையும் நன்கு உணரும்படி அருள் செய்யும் தாயாகிய பளிங்குநிறத் திருமேனியை உடைய கலை வாணி எனது நெஞ்சிலே எழுந்தருளி இருக்கின்றாள்; ஆகையால் எனக்கு எவ்விதமான இடைழுறும் வாராது.

1. காவியப்பகுதி

1. பழியஞ்சிய பாண்டியனுக்கு அருள் செய்தமை.

இப்பகுதியிற் காணப்படும் செய்யுள்கள் பரஞ்சோதி முனிவர் அருளிச்செய்த திருவிளையாடற் புராணத்தினின்றும் எடுக்கப்பட்டவை. (பழியஞ்சிய படலம் 19-44). குலோத்துங்க பாண்டியன் காலத்தில் நிகழ்ந்த ஒரு சம்பவம் இங்கே கூறப்படுகின்றது.

கதைத் தொடர்பு.

திருப்புத்துரிமீருந்து காட்டுவழியே தன் மனைவி, கைக் குழந்தையுடன் தன் மாமன் வீடு சென்ற ஒர் அந்தனை வழியில் ஒர் ஆலமர நிழலில் தன் மனைவியை இருக்கச் செய்து, தண்ணீர் கொண்டுவரச் சென்றுன்.

அந்த ஆலமரத்தில் முன்னாலில் எஃது அம்பொன்று சிக்குண்டு கிடந்தது. அஃது காற்றினால் அலைப்புண்டு கிழே விழுந்து அப்பர்ப்பனியின் வயிறு உருவடிப்படி தைக்க அவன் உயிர் நீங்கினால். திருய்யி வந்த கணவன் அவன் இறந்து கண்டு மனமழிந்து பெரிதும் வருந்தினான். அம்மர நிழலில் வில்லாங் கையுமாக நின்ற வேடன் ஒருவளைக்கண்டு, அவனே தன் மனைவியைக் கொலை செய்தான் என்று குற்றஞ் சாட்டி, அரசன்மீது ஆணையிட்டு, இறந்தவளைத் தோளின்மேலிட்டு அவ்வேடனையும் உடன்கொண்டு அரசனிடஞ் சென்றுன். சென்றவன் அரண்மனை வாயிலை அடைந்து, வேடனை முன்னே விட்டு, யாவருங் கேட்க முறையிட்டான். பின்பு நிகழ்ந்தன எல்லாம் இப்பாடத்திற் கூறப்பட்டுள்ளன.

கதைச் சுருக்கம் என்றும் சொல்லப்படுகின்றது.

வாயில் காப்போர் அரசனிடஞ் சென்று, “மன்னவனே, நம் அரண்மனை வாயிலில் வேதியன் ஒருவன் தன் மனைவியைக் கொலை செய்தான் என்று ஒரு வேடனை முன்னே விட்டு

R. S. Lebbara

அவளைத் தூக்கிவந்து அங்கே இட்டு வருந்துகின்றன்” என்றனர். அது கேட்ட அரசன் அஞ்சி வருந்தி வெளியே வந்து அந்தனை நிலைமையைக் கண்டு மனம் வாடி, அவளை விசாரித்தான். அவன், “இன்று இவளை ஓர் ஆலமர நிழலில் விட்டுத் தன்னீர் கொண்டுவரச் சென்றேன். யான் திரும்பி வருமுன் இந்த வில் வேடன் அவளைத் கொண்டுவிட்டு அயலிலே நின்றுன்” என்றார். அரசன் அளவற்ற துண்பமடைந்தான். பின்பு வேடனை நோக்க, அவன் அடி வணக்கி, “எந்தையே, யான் கொல்லவில்லை. கொண்டுவரக் காணவும் இல்லை” என்றார். எதிர்வின்றவர்கள், “இவள் உடலில் அம்பு ஏறுண்டது எவ்வாறு?” என்று கேட்டனர். அவன் “உண்மையில் அதனை யான் அறியேன்” என்றார்.

கேட்ட மந்திரத்திலுள்ளார் யாவரும், “இக் கொடிய குணமுள்ள வேடனைத் தக்கபடி தண்டித்தால் அல்லாமல் உண்மை வெளிவராது” என்றனர். அரசன் கட்டளைப்படி வலாளர் அவ்வேடனைத் தண்டஞ் செய்து கேட்கவும் குற்ற மற்ற அவன் முன் சொல்லியபடியே கூறினார்.

பாண்டிய மன்னவன் பலவாறு தன்னுள்ளே சிந்தித்து, மந்திரமாற நோக்கி, “இதனைப் பழைய அறநூல்களின் உதவியினால் ஆராய்ந்து அறியுங்கள்” என்று கூற, அவர்கள், “இதனை அறநூலால் தெரிய இயலாது; தெய்வத்தின் அருளாலே தெரிவதே ஏற்ற வழி” என்றனர்.

மன்னவன் வேதியனை நோக்கி, “நீ ஒன்றுக்கும் அஞ்ச வேண்டாம்; இப்பொழுது நின் மனைவிக்குரிய ஈமக்கடனை முடித்து வருவாயாக” என்று கூறி, வேடனைச் சிறைவைத்தான். கடன் கழித்து மீண்ட அந்தனைத் தன் கோயில் வாயிலில் இருக்கும்படி செய்து தன் குலதெய்வமாகிய சோமசுந்தரக் கடவுளை அடி பளிந்து குறையிரந்தான். அப்பொழுது, “இங்களிலுள்ள வாணிகத் தெருவில் ஒரு வீட்டில் திருமணம் நிகழப் போகின்றது; அவ்வீட்டிற்கு நீ பிராமணனுடன் வா; எல்லாவற்றையும் தெளிவிப்போம்” என்று ஆகாயத்தில் ஒர் அசரிரி எழுந்தது.

கேட்ட அரசன் தன் அரண்மனை வாயிலில் இருந்த மறைய வளை உடனமைத்து, மாலையில் இருஞம் சமயம் மாறு வேடம் பூண்டு மண மனையின் ஒரு பக்கத்தே இருந்தான். அன்றைய தினம் மணமகனது ஆயுள் முடிந்தமையால் பாசக் கயிற்றை யுடைய யமதாதர் இருவரில் ஒருவன், இறைவனருளால் அரச னும் அந்தணங்கும் கேட்கும்படி பின்வருமாறு கூறுவான்:— “இன்றைய தினமே இங்கு இவனுயிரைக் கொண்டுவரும்படி கூறினான் யமதருமாசன். அவன் கட்டளைப்படி உடம்பில் எவ்வித நோயுமில்லாத இவனுயிரைக் கவர்வது எப்படி? ” அது கேட்ட மற்றவன், “வழியிலுள்ள ஆலமரத்திற் சிக்குண்ட அம்பினைக் காற்றினுலே விழச்செய்து அம்மர நிழலில் ஒதுங்கிய பார்ப்பனியின் உயிரை எவ்வாறு கவர்க்கோமோ அவ்வாறே இந்த மணவிழாவின் ஆரவாரத்தினுலே கட்டிய தாம்பினை அறத்துக்கொண்டு ஒடும்படி இந்தக் கண்ணினை நன்ற பசுவினை வெருளப் பண்ணி இவனுயிர் கவர்க” என்றுன்.

அச்சொல்லைக் கேட்ட அரசனும் அந்தணங்கும் அவ்விடம் இருந்தனர். சுற்றத்தார் யாவரும் கூடியபின் மணவினைக்குரிய மங்கலவினை தொடங்கிற்று. பலதிறப்பட்ட கொட்டுவாத்தியங்களின் ஒன்றுகூடிய பேரோசையினால் கண்ணினை நன்ற ஒரு பசு அஞ்சி, கட்டிய தாம்பினை அறத்துக்கொண்டு அலறியடி ஒடு மணமகளை முட்டிற்று. அவனும் ஆவி நீங்கினான்.

அத்தைக் கண்ட அந்தணன் தன் மனைவியை இழந்ததினும் அதிகமான துன்பமுற்றுன். அரசனும் அவனேடு அரண் மனையை அடைந்து நிகழ்ந்ததை யெல்லாம் அமைச்சர் முதலி நேர்க்கு உரைத்தான்.

மறையவளை இன்னுமொரு மணஞ்செய்து கொள்ளும்படி பெரும் பொருள் கொடுத்தனுப்பினான். வேடனைச் சிறை விடுத்து, சமாதானங்களை செய்து அவன் விரும்பிய பொருள் பல அளித்து அவனிருக்குமிடம் போகவிட்டான். பின்பு கோயில் சென்று தன்னைப் பழியினின்றும் பாதுகாத்தருளிய சோம சுந்தரக் கடவுளைப் பண்முறை புகழ்ந்து வணங்கி, திருநிழா முதலியன் செய்து துண்பங்களை அகற்றி உலகினுக்குயிராய் இருந்தனன்.

சிறப்பியல்புகள்

இப்பகுதியில் அவதானிக்கத் தகும் சிறப்பியல்புகள் சில உள். அவற்றுள் முதலாவது பாண்டிய மன்னவன்து உயர்குண்டத்தை ஆசிரியர் காட்டுங் திறன் ஆகும். அம் மன்னவன் சேவகர் சொற் கேட்டதும் அஞ்சினான்; தனது ஆட்சியில் ஒரு தீவை நிகழ்ந்தமைக்குப் பெரிதும் வருந்தினான். வெளியே வந்து அந்தணன்து பரிதாப நிலையை நேரிலே கண்டு மனம் மெலி வற்றுன். அவன் கூறிய சொற்களைக் கேட்டபொழுது பொறுக்க முடியாத வேதனையுற்றான். பின்பு வழக்கு விசாரிக்கும் பொழுது, நடுவு நிலைமை தவறாது மிகுந்த பொறுமையுடனும் நிதானத்துடனும் உண்மையை அறிய அரும்பாடுப்டான். முடிவில் இறைவன் அருளால் உண்மையை அறிந்தபொழுது வேதியனுக்குப் பொருள் முதலியன் கொடுத்து அனுப்பிய தோடு, வேடனைத் தான் தெரியாமல் தண்டஞ் செய்தமைக்கு வருந்தி, அவனைப் பொறுக்கும்படி சொல்லி அரும் பொருள் கொடுத்தனுப்பினான்.

இங்ஙனம் கதைப் போக்கில் அமைத்துக் காட்டிய அம் மன்னவன்து அருங்குண்ட்களை ஆசிரியர் சில அடை மொழிகள் முதலியவற்றுலே தெளிவு படுத்துகின்றார். ‘வன்திறல் மாறன்’, ‘அற நோக்கும் சந்தன வெற்பன்’, ‘வேந்தர்கள் சிங்கம்’, ‘உயிர்க் குயிராய் இருந்தனன் இறை குலோத்துங்கன்’, ‘அளி யானு மனத்தரசன்’, என்பன போன்ற தொடர் மொழிகளால் அம் மன்னவன் அருங்குணம் உய்த்துணர வைக்கப்படுகின்றது.

இரண்டாவதாக இவ் வரலாற்றினால் அறியத்தகும் ஒருங்க மையினை ஆசிரியர், “மணமகனே பணமகனும்” என்று தொடங்கும் செய்யுளிற் காட்டுகின்றார். இந்றாலீல் இக்கதைக் குறிப்பினை உட்கொண்ட “மன்றங்க கறங்க” (100) என்று தொடங்கும் நாலடிச் செய்யுஞம் அவ்வண்மையினை எடுத்துக் கூறும்.

மூன்றாவதாக அவதானிக்கத் தக்கது ஆசிரியர் கதை சொல்லும் பண்பேயாகும். சுற்று விரிவான நிகழ்ச்சிகள் இடம் பெற்ற இக்கதையை ஆசிரியர் மிகச் சுருக்கிய சொற்களால், கதையின் வேகம் தடைப்பாத முறையில், பொருள் நன்கு

புலப்படும்படி, புதிய புதிய நயங் தோன்ற, இனிய ஒசை சிரம்பிய அழகிய செய்யுள்களிற் கூறுகின்றார். இச் செய்யுள் களை எல்லாம் பண்முறை படித்துப் பார்த்து அவற்றின் ஒசையில் அமைந்த பண்பினை மாணவர் அனுபவித் துணர வேண்டும். அப்பொழுது கதை கூறுங் திறமையில் அமைந்த நயம் நன்கு புலப்படும்.

வாயில் காப்போர் பாண்டியனிடங் கூறியது

2. வாயிலு ளார்தாம் மன்னவன் முன்போய் மன்னாநம் கோயிலின் மாடோர் வேதியன் மாதைக் கோலைசெய்தான் ஆயினன் என்றேர் வேடனை முன்விட் டவின்தாளைத் தாயினன் வந்தீங் கிட்டயர் கின்றுன் தமின்றூர். 1

அரசன் வெளியே வருதல்

3. இறைமகன் அஞ்சா என்குடை நன்றால் என்காவல் அறமலி சேங்கோல் அஞ்சுப யந்தீர்த் தரசாரும்

2. கோவிலின்மாடு - அரண்மனை வாயிற் பக்கத்தில். செய்தான் என்பது செய்தானுயினன் என்று விரிந்து நின்றது. முன்விட்டு - முன்னே விட்டு. அவிந்தாளை - இறந்தவளை. தாயினன் - தாயினனுகி; அணைத்தவனுகி. இங்கு இட்டு - இங்கே போட்டு. தமி-தமியனுய; ஓன்றியாய். அயர்கின்றுன் - வருந்துகின்றுன்.

வாயில் காப்போர் அரசனிடஞ் சென்று, “மன்னவனே, நமது அரண்மனை வாயிற் பக்கத்திலே ஒரு பிராமணன், தன் மனைவியைக் கொலை செய்தான் என்று ஒரு வேடனை முன்னே விட்டு, அவளைத் தூக்கிவந்து அங்கே இட்டுத் தனியாய் வருந்து கின்றுன்” என்றனர்.

3. இறைமகன் - அரசன். அஞ்சா - அஞ்சி; அஞ்சா நின்று. மன் - உலகம். கலி - தீமை; துன்பம். கலி மூழ்கா. கலியில் மூழ்காமல். புலந்து - தன்னை வெறுத்து. புறம்போந்தான் - வெளியே வந்தான்.

பாண்டிய ராசன் அது கேட்டு அஞ்சி, ‘உயிர்களுக்குத் தண்ணிய விழுலைத்தரும் என் வெண் கொற்றக் குடை நன்றா இருந்தது; எனது காவலாகிய அறம் மிக்க செங்கோல் ஜூந்து

முறைமையும் நன்றால் மன்கலி மூழ்கா முயன்றேத்தும் பொறைமையும் நன்றால் என்று புலந்து புறம்போந்தான். 2

வேதியனை வினாவுதல்

4. வேதியன் ஸ்ரீருங் தன்மை தெரிந்தான் மேலிவற்றுன் சாதியின் மிக்காய் வந்த துனக்கேன் தளர்கின்றுய் ஒதுதி என்னக் காவல ணைப்பார்த் துரைசான்ற நீதியு ளாய்கேள் என்றுரை சேய்வான் நிகழ்செய்தி. 3

அவன் கூறிய விடை

5. இன்றிவ ஜோக்கோன் டோர்வட நீழ லிடையிட்டுச் சென்றுத ஸீர்கோன் டியான்வரு முன்னிச் சிலைவேடன்

பயங்களையுங் தீர்த்து அரசாரும் முறையும் நன்றாயிருந்தது. உலகம் கலியில் மூழ்காதபடி முயற்சியிற் குன்றுமல் தாங்கும் பொறுமையும் நன்றாயிருந்தது’ என்று தன்னை வெறுத்து வெளியே வந்தான்.

அஞ்ச - ஜீங்து. ஜீங்து பயமாவன அரசன், பரிசனம், பகவைர், கள்வர், வனவிலங்கு முதலைய உயிர்களால் வரும் பயம். நன்று - இகழ்ச்சிக் குறிப்பு. ஆல் - அசை.

4. ஸ்ரீரும் தன்மை - துன்ப மிகுதியோடு ஸ்ரீரும் ஸ்லைமை. தெரிந்தான்-தெரிந்து; கண்டு. மெலிவற்றுன் - மெலிவற்று; மன்மாடி. உனக்கு என் வந்தது. உரை - புகழ்.

அந்த அந்தண்ண் நின்ற ஸ்லைமையை அறிந்து, மனம் வருந்தி, “சாதியிலே மேம்பட்டவனே, உனக்கு என்ன ஸிகழுந் தது? பெரிதும் வருந்துகின்றுய்; ‘சொல்லுவாய்’ என்று வினா வினான். அப்படி வினாவிய அரசனை கோக்கி, ‘புகழமைந்த நீதியை யுடையவனே, கேட்பாயாக’ என்று நடந்த செய்தியைக் கூறுவானுயினன்.

5. வடந்தீஸ். ஆலமர ஸ்லை. ஸ்லைடை இட்டு . ஸ்லைலே இருத்தி. தண்ணீர் - தண்ணீர் நுழைவுத்தான் - செலுத்தினான். வன் திறல். ஒரு பொருள் குறித்த இருக்கார்கள். மறையோன் - எழுவாய். ஆல் - அசை.

கோன்யல் நின்றுள்ள என்றுலை யூட்டுங் கோலைவேல்போல் வன்றிறல் மாறன் சேவிநுழை வித்தான் மறையோன்று. 4

வேடன் கூற்று (6-7)

6. அந்தணன் மாற்றங் தன்னையும் உட்கோண் டறநோக்கும் சந்தன வெற்பன் மறவனை நோக்கத் தாழ்ந்தனஞ்சு எந்தை பிரானே நாயடி யேன்இன்று எய்ப்பாற வந்து புகுந்தேன் அந்த மரத்தின் மருங்கோர்சார். 5

“இன்றையதினம் இவளை உடன்கொண்டு ஓர் ஆலமர நிழலில் இருக்கச் செய்து, இவள் து நீர் வேட்கையைத் தீர்க்கும் பொருட்டுத் தண்ணீர் கொண்டுவரச் சென்றேன்; யான் நீர் கொண்டு திரும்பிவருமுன் இந்த வில்லேந்திய வேடன் இவளைக் கொன்றுவிட்டு அம்மரத்தின் பக்கத்திலே நின்றுள்ளன்” என்று கொல்லன் உலைக்களத்திற் காய்ச்சிய கொலைத் தொழிலிலையுடைய வெற்படையைச் செவியிலே நுழைத்தாற் போன்று வன்மை யுடைய பாண்டியன் காதிலே செலுத்தினான், அந்த மறையவன்.

மறையவன் கூறியதையெல்லாங் கேட்டுக் கொழுது அரசன் சொல்ல வொண்ணுத மன வேதனையடைந்தான் என்பது கருத்து.

6. மாற்றம் - சொல். தன் - சாரியை. அறம் நோக்கும் சந்தன வெற்பன் - தகும் வழியை ஆராயும் பாண்டியன். சந்தன வெற்பு - சந்தன மரங்கள் அடர்ந்த மலை; அதாவது பொதிய மலை; அம்மலையையுடைய பாண்டியன். மறவன் - வேடன். தாழ்ந்து - வணங்கி. எய்ப்பாற - இளைப்பாற. அந்த மரத்தின் மருங்கு ஓர் சார் - அந்த மரத்தினடியிலே ஒரு பக்கத்திலே.

பிராமணன் சொல்லைக் கேட்டறிந்து, அறத்தின் கூறுகளை ஆராயும் இயல்பினானுகிய பாண்டியன் வேடனைக் குறிப்பாக நோக்கினான்; அவ்வேடன் வணங்கி நின்று, “எம் தந்தையாகிய அரசனே, நாயினுங் கடைப்பட்ட அடியேன் இன்று இளைப்பாறும்பொருட்டு அம்மரத்தினடியிலே ஒரு பக்கத்திலே வந்து புகுந்தேன்.”

பழியஞ்சிய பாண்டியனுக்கு அருள் செய்தமை

7. ஜௌயே நானுங் கோன்றவ னல்லேன் கோன்றுரைக் கையேன் வேறுங் கண்டிலன் என்றுள் இவளாகம் எய்யே றுண்ட வாறேன் என்றார் எதிர்கின்றார் மேய்யே ஜௌயா யானறி யேன்இவ் விளைவென்றுள். 6

அமைச்சர் கூற்று

8. இக்கோலை செய்தான் யானலன் என்னு துளனேன்னத் தக்கவ னேயோ தறுகண் மறவன் உரைமேய்யோ சீக்க ஒறுத்தா லல்லதை உண்மை சேப்பானேன்று ஒக்க உரைத்தார் மந்தீர ருள்ளார் பிறரேல்லாம். 7

வேடன் முன்பு சொல்லியதையே சொல்லுதல்

9. மன்னன் தானும் மற்றது சேய்ம்மின் எனமள்ளர் பின்னாங் தண்டஞ் செய்தனர் கேட்கப் பிழையில்லான்

7. கையேன் வேறு ஒன்றையுங் கண்டிலன் என்று கூட்டுக் கையேன் - கீழ் மகனுகிய யான். ஆகம் - சார்ம். எய் - எய்யப்படுவது; அம்பு; ஆகுபெயர். விளைவு - நிகழ்ச்சி; செய்தி

“ஜௌயே, யான் கொன்றவனுமல்லேன்; வேறு கொன்ற வரைக் கீழ்மகனுகிய யான் கண்டவனுமல்லேன்” என்றுள். “இவள் உடனில் அம்பு ஏறுண்டது எவ்வாறு?” என்று கேட்ட னர் எதிரிலே நின்றவர்கள். அவன், “உண்மையாக ஜௌயா, யான் அது எப்படி நேரிட்டது என்பதை அறியேன்” என்றுள்.

8. தறுகண் மறவன் - கொடுமையாகிய இயல்பினையுடைய வேடன். சீக்க ஒறுத்தல் - நன்றாகத் தண்டித்தல். ஒக்க - ஒருசேர. மந்தீரர் மந்திரிகள். ஐ - சாரியை.

“‘இக் கொலை செய்தவன் யானல்லேன்’ என்று கூருமல், ‘யான் செய்துளேன்’ என்று கூறுங் தகுதியுடையவனே? இவன் எதற்கும் அஞ்சாத கொடிய வேடனல்லனே? இவன் கூறும் சொல் உண்மையாகுமோ? இவளைக் கடுமையாகத் தண்டித் தாலல்லாமல் உள்ளதைச் சொல்லுவானே? ஒரு பொழுதுஞ் சொல்லமாட்டான்” என்று அரசனுடைய மந்திரிமாராக உள்ளவர் யாவரும் ஒரே அபிப்பிராயமாகக் கூறினார்கள்.

9. தான் - அசை. மற்று - அசை. மள்ளர் - ஏவலாளர். பின்னம் - பின்; அம் சாரியை. செய்தனர் - செய்து, பிழையில்லான் - வேடன்.

முன்னஞ் சோன்ன சோற்பேய ரானுய் மோழியாளின்று
இன்னாங் தீரத் தேருமின் என்றாண் என்சேய்வான். 8

மன்னவன் சிந்தித்தல் (10-11)

10. ஆற்ற ஒறுக்குந் தண்டமும் அஞ்சான் அறைகின்ற
கூற்றமும் ஒன்றே கொன்ற குறிப்பு முகந்தோற்றுன்
மாற்றவ ரேயோ மாவோ புள்ளோ வழிவந்த
கோற்றேடி யைக்கோன் ரேன்பேற வல்லான்
கோலைசேய்வான். 9

முன்னம் - முன்; அம் சாரியை. மொழியா ஸின்று - மொழிந்து; சொல்லி.
இன்னம் தீரத் தேருமின் - இன்னும் ஜயம் ஸெங்கும்படி நன்கு ஆராயுங்கள்.
தீர - முடிவுற.

மன்னவனும் “அதனைச் செய்யுங்கள்” என்று கட்டளையிட,
எவ்வாளர் தண்டஞ் செய்து கேட்டனர்; அப்படிக் கேட்கவும்
குற்றமற்றவனுகைய வேடன் முன் சொல்லிய சொல்லினின்றும்
மாறுபடாறனுப்ச் சொல்லினின்று, “இதனை ஜயங் தீரும்படி
முற்ற ஆராய்ந்து யான் சிரபாதி என்பதைத் தெளிவீர்களாக”
என்றான். மிகுதியும் ஒறுக்கப்பட்ட அக்குற்றமற்ற வேடன்
வேறு என்செய்ய வல்லான்?

10. ஆற்ற ஒருக்கும் தண்டம் - மிகவும் கடுமையான தண்டம்.
கூற்றம் - மறுமொழி. மாற்றவர் - பகைவர். மா - விலங்கு. புள் - பட்சி.
கோற்றேடி-கோல்தொடி; கோல் போலத் திரண்ட வளையல்களையுடையவள்;
அன்மொழித் தொகை.

‘மிகவும் கடுமையான தண்டத்திற்கும் பயப்படான்;
சொல்லுகின்ற விடையும் ஒன்றே யாகும். கொலை செய்தமை
யைக் காட்டும் எவ்விதமான குறிப்பும் முகத்திலே தோன்றப்
பெற்றில்லை. மேலும் பகையோ அன்றி விலங்கோ, பறவையோ
தன் வழியிலே செல்லும் பார்ப்பனியைக் கொன்று இக் கொலை
வேடன் பெறும் பயன் யாது? ஒன்றுமில்லையே.’

கொலைத் தொழிலுக்குரிய குத்திற்பிறந்த இவ்வேடன் இந்த அந்தணன்
பகைவனுமின் பகை முடிப்பதற்கு அவன் மனைவியைக் கொன்றான் ஆகலாம்.
விலங்கு, புள் ஆயின் உணவின் பொருட்டுக் கொன்றான் ஆகலாம். இவற்றுள்
ஒன்றிலும் அமையாத இப்பெண் கொலையால் இவன் பெறும் பயன்
ஒன்றில்லையே; ஆதலால் இவன் கொன்றிருப்பான் என்று தனிய இடமில்லை
என்று அரசன் கருதினான்.

11. கைதவ னுமீக் கானவ னேயோ பிறரேயோ
செய்தவர் யாரே இக்கோலை வேட்டஞ் செய்தோர்மா
எய்த இலக்கில் தப்பிய கோல்தான் ஏறுண்டிம்
மைதவும் கண்ணால் மாய்ந்தன னேயோ அறியேனால். 10

அரசன் கூற்றும் அமைச்சர் விடையும்

12. என்னு முன்னித் தென்னவன் இன்னம் இதுமுன்னால்
தன்னால் ஆயத் தக்கதை என்றான் தகவில்தன்
அன்னர் அந்நால் ஆய்ந்தீது நாலால் அமையாதால்
மன்னு தேய்வத் தாலே தேறும் வழின்றார். 11

11. கைதவம் - வஞ்சனை, கைதவன் - வஞ்சகன். கானவன் - காட்டில்
வாழும் வேடன். அமைச்சர் கருத்தை ஒட்டி, ‘கைதவனும் இக்கானவன்’
என்றான். மா - விலங்கு. கோல் - அம்பு. மா எய்த இலக்கில் தப்பிய
கோல் - விலங்கினைக் குறிவைத்துப் பிழைத்த அம்பு. தப்பிய - இலக்குத்
தவற்ய, ஏறுண்டு இமைதவும் கண்ணால். ஏகாரங்கள் இசைக்கிறது. தான்,
ஆல் - அசை.

‘வஞ்சகன் என்று கூறப்பட்ட இந்த வனவாசி வேடனே,
வேறு யாரோ இக் கொலை செய்தவர் யார்? அன்றி
வேட்டையாடியவர், விலங்கினத்திற்குக் குறி வைத்த அம்பு
இலக்குத் தவறி ஏறுண்டபடியால் இம் மைதிட்டிய கண்ணால்
இறந்து பட்டனவோ? இன்னதென்று அறியகில்லேன்.’

12. முன்னி - நினைத்து. முன்னால் - பழமையாகிய அறநால். தக்கதை
என்பதிலுள்ள ஜ சாரியை. தகவில் தன் அன்னர் - நடுவு சிலைமையில் தன்னைப்
போன்றவர். தகவு - நடுவு சிலைமை.

என்று என்னி பாண்டிய ராசன், “இன்னம் இது பழைய
அற நால்களின் உதவியினுலே ஆராயத் தக்கது” என்றான்.
நடுவு சிலையில் அவ்வரசனை ஒத்த அமைச்சர்கள் அப்படியே
நால்களையெல்லாம் ஆராய்ந்து, “இது நாலாலே தெளியத்
தக்கதன்று; தெய்வத்தின் அருளினுலே தெளியற்பாலது”
என்று கூறினார்.

வேதியை ஈமக்கடன் செய்யும்படி கூறி
வேடனைச் சிறைப்படுத்தல்

13. வேந்தர்கள் சிங்கம் வேதிய ணப்பார்த் திதுதீர் ஆய்ந்துன துள்ளக் கவலை ஒழிப்பேன், அஞ்சேலினின் ஏந்திமை ஈமக் கடனிறு இப்போ தேன்றேவித் தேந்துணர் வேங்கைத் தார்மற வோனைச் சிறைசெய்தான்.

12

அரசன் கோயில் சென்று முறையிடுதல் (14-15)

14. மின்னைய யாள்தன் செய்கடன் முற்று மீண்டோனைத் தன்னமர் கோயிற் கடைவயின் வைத்துத் தானேகிக் கொன்னவில் வேலான் தங்கள் குடிக்கோர் குலதேய்வம் என்ன இருந்தார் அடிகள் பணிந்தான் இதுகூறும். 13

13. ஏந்திமை - ஏந்திய ஆபரணங்களை அணிந்தவள்; வேதியன் மனைவி. ஈமக்கடன் - இறந்தவர்க்குச் செய்யப்படும் தகனக்கிரியை. ஈமம் - சடுகாடு. தேம் துணர் வேங்கைத்தார் மறவோன் - தேன் துளிக்கும் பூங்கொத்துக்களை யுடைய வேங்கைப் பூ மாலையை அணிந்த வேடன்.

மன்னவர்களுள் ஆண்சிங்கம் போன்றவனுகிய பாண்டியன் வேதம் வல்ல அந்தண்ணைப் பார்த்து, “இதனை நன்கு ஆராய்ந்து உன்னு மனக்கவலையை நீக்குவேன்; அதைக் குறித்து அஞ்சாதே. இப்பொழுது உன் யனைவியின் ஈமக்கடன்களை முடிப்பாய்” என்ற சொல்லியனுப்பி, வேடனைச் சிறையிலே வைத்தான்.

14. மின்அணையாள்-மின்னல் போன்றவள்; அந்தணன் மனைவி. முற்று-முற்றி; சிறைவேற்றி. தன் அமர் கோயில் - தன்னால் விரும்பப்பட்ட அரண் மனை. அமர்தல் - மனம் பொருந்துதல். கடைவயின் - வாயிலிலே. கொல் நவில் வேலான் - கொலைத் தொழிலில் பயின்ற வேற்படையையுடைய பாண்டியன். பணிந்தான் - பணிந்து. இது - பின்வருவதனை,

தன் மனைக்குரிய ஈமக் கடன்களைச் செய்து முடித்துத் திருப்பி வந்தவனுகிய வேதியைத் தன் அரண்மனை வாயிலில் இருக்கும்படி வைத்துவிட்டுத் தான் மாத்திரம் போய்த் தங்கள் குடிக்கு ஒரு குல தெய்வம் போன்றிருந்த சோம சுந்தரக் கடவுளின் பாதங்களில் வணங்கி சின்று இதனைக் கூற வானுயினான் :—

பழிபஞ்சிய பாண்டியனுக்கு அருள் செய்தமை

13

வேறு

15. மன்றுடு மணீயேஇம் மறவன்தான் பார்ப்பானியைக் கோன்றுனே பிறர்பிறிதாக் கோன்றதோ இதுஅறநூல் ஒன்றுலும் அளப்பரிதாக் கிடந்ததால் உன்னருளால் என்றும்வு கேடத்தேற்றுய் என்றிரந்தான் அவ்வேலை. 14
அசரீரி வாக்கு

16. திருநகரின் பறம்போருசார் குலவணிகத் தெருவின்கண் ஒருமணியின் மணமுளதாங் கந்தண்ணே டோருங்குந் வருதியுன துளங்தேரு மாற்றுமேலாங் தேற்றுதுமென்று இருவிசம்பின் அகடுகிழித் தெழுந்ததால் ஒருவாக்கு. 15

15. மன்று-மன்றம்; வெள்ளியம்பலம்: இது மதுரையின்கண் உள்ளது. ஏனையது தில்லையின்கண் உள்ளது; அது பொன்னம்பலம். மனி - மாணிக்கம். பிறிதா - வேறு காரணத்தினால். அளப்பு - அளந்தறிதல். அரிதா-அரிதாக. ஆல் - அசை. தாழ்வு - குறை. தேற்றுய் - தெளிவிப்பாய். அவ்வேலை - அப்பொழுது; அடுத்த செய்யுளில் வரும் ‘எழுந்தது’ என்பதனேடு முடியும்.

“வெள்ளியம்பலத்தின் கண்ணே திருநடனஞ் செய்கின்ற மாணிக்கமே, இந்த வேடன்தான் பிராமணன் மனைவியைக் கொன்றுனே? அன்றிப் பிறர் வேறு காரணத்தாற் கொன்றதோ இக் கொலை. இதன் உண்மை அற நால் ஒன்றுலும் ஆராய்ந்தறிய முடியாமல் இருக்கின்றது. இதனை உன்தருளால் அறிந்தால் அறியலாமன்றி வேறு உபாயங்களால் அறிதல் அரிதாகும். ஆதலால் என்னு தாழ்வினுக்கு ஏதுவாகிய இக்குறை திருப்படி தெளிவிப்பாயாக” என்று குறையிரந்தான்; அப்பொழுது;

16. குலவணிகத் தெரு - வணிககுலத் தெரு. தேரு மாற்றம் - தெளியாத செய்தி. தேற்றுதும் - தெளியவைப்போம். இருவிசம்பு - பெரிய ஆகாயம். அகடு - வயிறு. ஆல் - அசை. ‘அவ்வேலை’ (15) ‘ஒரு வாக்கு எழுந்தது’ என்று முடிக்க.

“அழகிய நகரத்தின் புறப்பே ஒரு பக்கத்திலுள்ள வணிக குத்தெருவிலுள்ள ஒரு வீட்டிலே திருமணம் நடைபெற இருக்கின்றது; அவ்விடத்திற்கு நீ பிராமணனேடு வந்து சேருவாய்; உன்னு மனம் தெளியாத செய்திகளை எல்லாம் தெளியவைப்போம்” என்று பெரிய வானத்தின் வயிற்றைக் கிண்டது போன்று ஓர் அசரீரி வாக்கு எழுந்தது.

அரசனும் அந்தணானும் மணவீடு சென்றிருத்தல்

17. திருவாக்குச் சேவியமுத்துச் சேழியன்தன் புறங்கடையிற்
பேருவாக்கு மறையவனே டோருங்கேய்திப்
பேரும்பகல்போய்க்
கருவாக்கு மருண்மாலைக் கங்குல்வாய்த் தன்னைவேற்று
உருவாக்கிக் கடிமைன்போய் ஒருசிறைபுக் கீனிதிருந்தான்.

16

யமதூதர் கூற்று (18-20)

18. அன்றிறைவ னருளாலங் கவர்கேட்க அம்மைனையின்
மன்றல்மகன் தனக்களாந்த நாளுலப்ப மறலிலிருட்
குன்றமிரண் டேனவிடுத்த கோடும்பாசக் கையினர்வாய்
மேன்றுவருஞ் சினத்தவரில் ஒருவனிது விளம்புமால். 17

17. செவிமுத்து - செவி நிரம்பக் கேட்டு. செழியன் - பாண்டியன்.
பெருவாக்கு மறை . பெருமை பொருந்திய வாக்காசிய வேதங்கள். கரு
ஆக்கும் மருள் மாலைக் கங்குல்வாய் . கருமையைப் பெருக்கும் மங்கிய மாலைக்
காலத்துடன் வந்த இராப்பொழுதில். கடிமைன் - மணம் ஸ்கழும் வீடு. சிறை-
பக்கம்.

அழகிய அசரீரி வாக்கினைக் காது நிரம்பக் கேட்டுப்
பாண்டிய ராசன் தன் அரண்மைனைக் கடைவாயிலில் இருந்த
வேதம்வல்ல அந்தணானேடு ஒன்றுக்கு, பெரிய பகந்காலம்
போய் மாலைக் காலமும்வந்து அதனையடுத்த இராப்பொழுதிலே
தன்னை வேற்றுவுமாக்கிக்கொண்டு மணம் ஸ்கழும் வீட்டினை
அடைந்து ஒரு பக்கத்திலே இனிது அமர்ந்திருந்தான்.

18. அவர் - அரசனும் அந்தணானும். மன்றல் மகன் - மணமகன்.
நாள் உலப்ப - ஆயுள் முடிதலால். மறலி - யமன். ‘இறைவனருளால் அவர்
கேட்க..... விளம்பும்’ என்று முடிக்க. ஆல் - அசை.

அன்றைப் தினம் இறைவனருளால் அரசனும் அந்தணானும்
காதினற் கேட்க, அந்த வீட்டில் மணமகனுக இருந்தவனது
ஆயுள் முடிந்தபடியால், யமன் அனுப்பிய, இருளால் ஆகிய மலை
போன்ற தோற்றத்தினராகிய பாசக் கயிற்றினையுடைய தூதர்,
வாயை மென்று தின்னுதற்குக் காரணமான கோபத்தையுடைய
வர் இருவரில் ஒருவன் இதனைக் கூறுவானுயினன்:—

பழியஞ்சிய பாண்டியனுக்கு அருள் செய்தமை

15

19. இன்றேயிங் கிவனுபிரைத் தருதிரேனும் இரும்பகட்டுக்
குன்றேறுங் கோனுரையாற் கோள்வதேவன் பினைடும்பின்
ஒன்றேனும் இலன்னாருகா ரணமின்றி உயிர்கோள்வ
தன்றேன் செய்துமேன மற்றவன் தறைகின்றுன். 18

20. ஆற்றுலே றுண்டகஜை அருகோதுங்கும் பார்ப்பனியைக்
காற்றுல்வீழ்த் தேவ்வாறு கவர்ந்தோமப் படிஇந்தச்
சாற்றுரா வாரத்தில் தாம்பறுத்துப் புறம்நின்ற
ஈற்றுவை வேருளவிடுத் தீவனுவி கவர்கேன்றுன். 19

19. இன்று - இப்பொழுது. இங்கு - இவ்விடத்தில். இரும் பகட்டுக்
குன்று - பெரிய ஏருமைக் கடாவாசிய மலை. குன்றும் ஏறும் கோன் - யமன்.
உரையால் - கட்டணையால். எவன் - எவ்விதம். உயிர்கொள்வது அன்று -
உயிர் கொள்வது செயற்பாடுதன்று.

“இன்றைய தினமே அதுவும் இப்பொழுதே இவனுபிரைக்
கொண்டுவந் து தரக்கடவீர்” என்னும், ஏருமை வாகனத்தில்
வறிச்செல்லும் நம் தலைவன் கட்டணைப்படி இவன் உயிரைக்
கவர்வது எவ்விதம்? நோய் என்பது உடம்பில் ஒரு சிறிதும்
இல்லாதவனுப் பிருக்கின்றுன்; ஒரு காரணமும் இல்லாமல்
உயிர் கொள்வது என்பது சாத்தியமன்று. இதற்கு நாம் என்ன
செய்யலாம்?” என்று கூற, மற்றவன் இதனைக் கூறுவானுயினன்.

20. ஆற்று ஆல் - வழியிலுள் ஆலமரம்; ஆறு - வழி. சாறு - வீழா.
சாற்று ஆரவாரம் - மணவீழாவின் ஆரவாரத்தினால். சாற்று ஆ - கன்றை
சன்ற பசு. வெருளவிடுத்து - வெருண்டோடும்படி செய்து. கவர்கென்றுன் -
கவர்க என்றான்; அகரம் தொக்கது. புறம் ஸ்ரீ சாற்றுவைத் தாம்பறுத்து
வெருளவிடுத்து எனக் கூட்டுக.

“வழியிலுள்ள ஆலமரத்திலே தைத்துச் சிக்கிக் கிடந்த
அப்பினைக் காற்றினால் விழும்படி செய்து அம்மரத்தருகிலே
ஒதுங்கிய பார்ப்பனியின் உயிரை எவ்வாறு கவர்ந்தோமோ
அதுபோன்ற ஒரு முறையில் இந்த மண விழாவின் பெரிய
ஆரவாரத்தினால் வெளியே நின்ற கண்ணினை சன்றுள்ள பசுவைக்
கட்டிய தாம்பினை அறுத்துக்கொண்டு வெருண்டோடும்படி
செய்து இந்த மணமகன் உயிரைக் கவர்க” என்றுரைத்தான்.

அரசன் கூற்றும் வேதியன் மாற்றமும்

21. அந்தமோழி கேட்டாரன் அருமறையோய் கேட்டனையோ இந்தமோழி எனப்பனவன் இவ்வாறு இறந்தாலேன் பைங்தோடியாள் இறந்ததுமப் படியேன் மனக்கவலை சீந்ததிது காண்பேனேன் ரேருங்கிருந்தான் தேன்னானேடும். 20

மணமகன் இறத்தல்

22. ஒட்டியபல் கிளைதுவன்றி ஒல்லோலிமங் கலங்தோடங்கக் கோட்டியபல் லியமுழங்கக் குழுமியனு சையின்வெருண்டு கட்டியதாம் பிறப்புனிற்றுக் கற்றுஒன்று அதிர்க்தோடி முட்டியதால் மணமகனை முடிந்ததால் அவனுவி. 21

21. பவனன் - பார்ப்பனன். பைங்தொடியாள் - புசிய வளையல்களை அணிந்தவள்; பார்ப்பனி. சிந்த - சீங்கும்படி. தென்னன் - பாண்டியன்.

அந்த வார்த்தையைக் கேட்ட அரசன், “அரிய வேதங்களில் வல்லவனே, கேட்டாயோ இந்த வார்த்தையை?” என்று கூறினான். பிராமணன் “இவ்வாறு இவன் இறப்பானுயின் என்மனைவி இறந்தும் அப்படியேயாம்; எனது மனக்கவலை நீங்கும் படி இதனை இருந்து காண்பேன்” என்று ரைத்துப் பாண்டிய நேடும் ஒருங்கிருந்தான்.

22. ஒட்டிய பல்கிளை - நெருங்கிய பல சுற்றத்தார்கள். துவன்றி. ஒன்று சேர்ந்து. மங்கலம் - மணவினை. பல் இயம் - பல வாத்தியங்கள். குழுமிய ஒசை - ஒன்று சேர்ந்த பேரொலி. புனிற்றுக் கற்று. இளங் கண்றினை யுடைய பச; புனிறு கண்று ஆ; கண்று+ஆ=கற்று. வலித்தல் விகாரம். அதிர்ந்து - அலறி. ஆல் இரண்டும் அசை.

நெருங்கிய உறவினர் பலர் ஒன்று சேர்ந்து ஒல்லைன் னும் ஒலியுண்டாக மணவினையைத் தொடங்கினார்கள்; அப்பொழுது கொட்டிய பலவகை வாத்தியங்கள் முழுங்கினி அவற்றின் ஒன்று சேர்ந்த பெரிய சத்தத்தினால் அஞ்சி, இளங் கண்றினை யுடைய பச, அலறியபடியே ஒடி மணமகனை முட்டிற்று; அக்கணமே அவன் உயிர் நீங்கினான்.

பழியஞ்சிய பாண்டியனுக்கு அருள் செய்தமை

கவிக்கூற்று

23. மணமகனே பின்மகனுய் மணப்பறையே பின்பறையாய் அணியியழையார் வாழ்த்தோலிபோய் அழுகையோலி யாய்க்கழியக் கணமதனிற் பிறந்திறுமிக் காயத்தின் வரும்பயனை உணர்வுடையார் பேறுவர்உணர் வோன்றுமிலார்க் கோன்றுமிலை. 22

அந்தணன் துயரமும் அரசன் செயலும்

24. கண்டானந் தணனேனன் காரியஞ்சேய் தேனேனத்தன் வண்டார்பூங் குழன்மனைவி மாட்சியினுங் கழிதுன்பங்

23. பின்மகன் - உயிர் நீங்கிய மகன். மணப்பறை - மங்கல வாத்தியம். பின்பறை - சாப்பறை. அணி இழையார் - அணியப்பட்ட ஆபரணங்களை யுடைய மங்கல மகளிர். கழிய - முடிய. கணம் - மிக்க சிறிய கால அளவு. இறும் - கழியும். காயம் - சரீரம். காயத்தின் வரும் பயன் - உடலெடுத்த லாற் பெறக்கூடிய பயன்; அப்பயனுவது அறஞ்செய்து வீடு பேறதைதல். உணர்வுடையார் - அறிவுடையார். ஒன்றும் இ(ல)லை - அப்பயனை அடைதல் சிறிதும் இல்லை.

மணமகனே இறந்து கிடக்கும் பின்மாய், மங்கல வாத்தியமே சாப்பறையாய் மாறி மங்கல மகளிர் வாழ்த்தோலிபோய் அழுகை ஒலியாய் முடியும்படி ஒரு கணப்பொழுதிலேயே பிறந்து அழியும் இயல்பினையுடையது இவ்வுடல்; அத்தகைய உடலினைப் பெற்ற பபனை அறிவுடையார் பெறுவர்; அறிவில் லார் அப்பயனை ஒரு பொழுதும் சிறிதும் அடையமாட்டார்.

இச்செய்யுளை ‘மன்றங் கறங்க’, என்று தொடங்கும் செய்யுளோடு ஒப்பிடுக. (100)

24. வண்டார் பூங்குழல் மனைவி - வண்டுகள் வந்து தங்கும் பூக்களையளிந்த கூந்தலையுடைய மனைவி. மாட்சி - இறப்பு. மாள் - பகுதி. கழி துன்பம் - மிக்க துன்பம். மற்று - அசை. அலர் வேப்பந்தாரான் - மலர்ந்த வேம்பினுலாகிய குளிர்ச்சி பொருங்கிய மாலையினையுடைய பாண்டியன். வேம்பு அம் சாரியை பெற்று வலித்தல் விகாரமாயிற்று.

அங்கு சிகழ்ந்ததை அந்தணன் கண்டான்; கண்டு (வேடனை வீண் பழி சுமத்தியமைக்கு மனம் நொந்து) என்ன பிழையான காரியஞ் செய்தேன் என்று, தன் மனைவி மரணத்தினாற் பட்டதைவிடமிக அதிகமான துன்பங் கொண்டான். அப்படிப்

- கோண்டான்மற் றவனேநூந்தன் கோயில்புகுங் தலர்வேப்பங் தண்டாரான் அமைச்சர்க்கும் பிறர்க்குமிது சாற்றினான். 23
அரசன் ஆவன செய்து இருவரையும் அனுப்புதல் (25-26)
25. மறையவளைன் இன்னுமோரு மணமுடித்துக் கோடியேன நிறையஅரும் போருளின்து நீபோதி எனவிடுத்துச் சிறையமுவத் தீடைக்கீட்டந் த சேழுத்தலைய இடிக்குரல கறையுடல்வே டனைத்தோடுத் த கால்யாப்புக் கழல்வித்து. 24
26. தெளியாடே யாமிழழைத்த தீத்தண்டம் பொறுத்தியேன விளியாலீன் னருள்கார்க்கு வேண்டுவன நனிநல்கி

பட்ட மறையவேலைடும் பாண்டிய மன்னன் தன் அரண்மனைக் குப் போனுன்; போய் அமைச்சர்க்கும் ஏனையோர்க்கும் கடிமனையில் நிகழ்ந்ததை எல்லாம் கூறினான்.

25. கோடி - கொள்ளுதி. சிறை அழுவம் - சிறைச்சாலை; அழுவம் - அரண்; காவலையுடையது. செடித்தலை - முடை நாற்றம் பொருந்திய தலை. இடிக்குரல் - இடி போன்ற குரல். தலைய, குரல என்பனவற்றிலுள்ள அகரம் அசை. கறை உடல் - கரிய உடல். தொடுத்த - கட்டிய. கால்யாப்பு - கால்விங்கு. கழல்வித்து - கழற்றச் செய்து.

பிராமணீனை, “நீ இன்னும் ஒரு மணமுடித்துக்கொள்ளுவாய்” என்று விறைய அருட்பொருள் கொடுத்து, “நீ செல்லுதி” என்று விடை கொடுத்தனுப்பினான். இன்பு காவலில் வைக்கப் பட்ட முடை நாற்றம் பொருந்திய தலையையும் இடி போன்ற குரலினையும் கரிய உடலினையுமுடைய வேடனை விவங்கறுத்து விடுதலை செய்தான். செய்து;

26. தெளியாது - உண்மையை அறியாமல். தீத்தண்டம் - கொடுக்கண்டம். விளியா - அருகழைத்து. அளி ஆன மனத்தரசன் - தண்ணளி நீங்கப்பெறுத மனத்தினையுடைய அரசன். இடை - இடம். கெளரியன் - பாண்டியன். சிவபெருமான் சந்தர பாண்டியனாக இருந்து அரசு புரிந்தன ராதலின் கெளரியன் எனப்பட்டார். கெளரி - உமாதேவி.

“உண்மையை அறியாமல் யாம் செய்த கடுமையாகிய தண்டத்தைப் பொறுப்பாய்” என்று வேடனை அருகிலே அழைத்து, தண்ணளி நீங்காத மனத்தினையுடைய அரசன் அவனை அவனிருக்குமிடத்திற்கு அனுப்பினான். அனுப்பி, சமணர்கள் ஏவிய களிப்பினையுடைய யானை விழும்படி அம் பெய்த சோமசுந்தரக் கடவுளைச் சென்று வணங்கினான்.

பழியஞ்சிய பாண்டியனுக்கு அருள் செய்தமை

19

அளியானு மனத்தரசன் அவனைஅவ னிடைச்சேலுத்திக் களியானை விழும்புத கேளியினைப் போய்ப்பணிந்தான். 25

வேறு

இறைவளைத் துதித்தல்

27. ஆதரம் பேருகப் பாவியேன் போருட்டேம் அடிகள்நீர் அரும்பழி அஞ்சும்

நாதராய் இருந்தீர் எந்தையார்க் குண்டோ நான்சேயத் தக்கதோன் றேன்னாக் காதலிற் புகழ்ந்து பன்முறை பழிச்சீக் கரையின்மா பூசனை சிறப்பித்து

தூதம் தகற்றி உலகினுக் குயிராய் இருந்தனன் இறைகுலோத் துங்கன்.

26

களியானை விழ எய்த கெளரியன் - விக்கிரம பாண்டியன் அரசாண்ட காலத்தில், காஞ்சியை இராசதானியாக்கொண்ட சோமராசன் பாண்டியனுடே போர்புரிய முடியாமல் சமண முனிவரை அபிசார வேள்வி செய்து அவனைக் கொல்லும்படி வேண்டிக்கொண்டான். அவர்கள் செய்த வேள்வித் தீயினின்றும் எழுந்த பயங்கரமான தோற்றமுள்ள யானையை, பாண்டியனையும் அவன் நகரையும் அழிக்கும்படி ஏவினர். பாண்டியன் குறைபிரப்ப, சிவபெருமான் ஒரு போர் வீரனுக் வந்து நரசிங்கப் படையை விட்டு யானையின் மத்தகத்தைப் பிளந்தனர்.

27. ஆதரம் - அன்பு. பெருக - வேள்ளம் போற் பெருக; ‘நாதராயிருந்தீர்’ என்பதனேடு முடியும். பழிச்சி - துதித்து. கரை இல் மாப் பூசனை சிறப்பித்து-அளவில்லாத பூசனைகள் எல்லாம் சிறப்பாகச் செய்து. மாபூசனை-திருச்சொ முதலீன. ஏதம் - துங்பம். அது பகுதிப் பொருள் வீகுதி.

“அன்பானது உள்ளத்தில் வேள்ளம்போற் பெருகும்படி பாவியேனுகிய என்பொருட்டு, அடிகளே, தேவரீர் அரிய பழிக்கு அஞ்சும் நாதராய் இருந்தீர்; எந்தையாராகிய தமக்கு நான் செய்யத்தக்க கைம்மாறு ஒன்றுண்டோ? இல்லையே” என்று அன்பினற் புகழ்ந்து எல்லையில்லாத பெரிய பூசனைகளைல்லாம் சிறப்பாகச் செய்தான். செய்து எல்லாத் துங்பங்களையும் நீக்கி உலகம் உடலாகத் தான் உயிராகப் பரிபாலித்திருந்தான் அரசனுகிய குலோத்துங்க பாண்டியன்.

2. கடோற்கசன் தூது.

இப்பகுதியிற் காணப்படும் செய்யுள்கள் வில்லி பாரதத் தினின்றும் எடுக்கப்பட்டன. (துரோண பருவம்: பதின் மூன்றும் போர்ச் சுருக்கம் 225 - 245.)

கதைத் தொடர்பு

சங்கனு என்னும் அரசன் குலத்திலே தோன்றிய நாற்று வரும் ஐவரும் பாண்டு இறந்தபின் அத்தினைபுரியில் ஒன்று சேர்ந்து வாழ்வாராயினர். இளமைப் பருவ விளையாட்டுக்களில் வீமன் துரியோதனைகியரினும் மேம்பட்டு விளங்கினான். அதனால் இருதிறத்தாருக்குமிடையில் பகைமை வளரலாயிற்று. பொருமைக்க துரியோதனன் வீமனைக் கொல்வதற்குப் பல சூழ்சிகள் செய்தான். ஒருநாள் இருதிறத்தாரும் கங்கையில் நீர் விளைபாடிக் கரையேறினர்; பின்பு ஒரு பெரிய மாளிகையில் இனிய உணவுண்டு துயின்றனர். அப்படித் துயிலும்பொழுது துரியோதனன் கண்ண் சுகுணி முதலியவர்களோடு ஆலோசித்து வீமனை வலிய கொடிகளாற் கட்டி அப்பெரிய கதியில் எறிந்தனன். அதில் விழுந்து துயிலுணர்ந்த வாயுகுமாரன் அக்கட்டுக்களைத் தன் உடல் வளிமையினாலே துணித்துக் கொண்டு கரையேறினான்.

மற்றொரு முறை கங்கைத் துறையில் எழுக்களினுலும் இரும்பினாலும் செம்மாங்களினாலும் கூரிய கழுக்களை நீரின்மேல் தோன்றுமல் நாட்டச்செய்து, துரியோதனன் வீமனை நீரில் விளையாட அழைத்து, வஞ்சலையாக உடன்கொண்டு சென்று “இங்கிருந்து நீரில் இறங்குகின்றையா, பார்ப்போம்” என்ன, அப்பொழுது கண்ணபிரான் கருவண்டின் உருவங்கொண்டு முனைதோறும் உட்கார்ந்திருக்க, வீமன் அதனை நோக்கி, ஆபத்தான நிலைமையை உணர்ந்து கழுமுனை நட்டிராத இடம் பார்த்துக் குதித்துக் கரையேறி மீண்டான்.

மற்றொருமுறை துரியோதனன் வீமனுக்கு விருந்தளிப்ப வன் போன்று விடங்கலந்த உணவினை உண்பித்து, விடத்தினால் அறிவு மயங்கி இருந்த அவளைக் கயிற்றினாற் கட்டிக் கங்கையிற்

போகவிட்டான். அப்படி வீழ்ந்து பாதாளாஞ் சென்ற வீமனை நாகங்கள் கடித்தன. நாக விடத்தினால் உணவிற் கலந்திருந்த விடம் முறிந்தது; கட்டிய கயிற்றையும் அறுத்துக்கொண்டு வின்ற வீமனுக்கு வாசகி, வாயுகுமாரன் என்ற முறைமையினால் அமுதங் கொடுத்து உண்பிக்க அவன் முன்னையிலும் பன் மடங்கு வளிமை பெற்று மீண்டு நகரடைந்தான்.

துரோணனிடம் வில்லித்தை முதலியவற்றைப் பயின்ற காலத்திலும், ஆயுதப் பயிற்சி அரங்கேற்றார் நடைபெற்ற பொழுதும், அருச்சனன் யாகசேனைனாப் போரில் வென்ற பொழுதும் இப்பகைமை மேன்மேலும் வளரலாயிற்று. பின்பு தருமபுத்திரனுக்கு இளவரசப் பட்டம் கட்டியபொழுது அது உச்சங்கிலை அடைந்தது. அப்பொழுது துரியோதனன் வற்புறுத்தலுக்கிணங்கிய திருத்தாட்சிரன் பாண்டவரை புரோசனன் என்னும் தீமதி அமைச்சனேலும் வாரணைவதத்திற்கு அனுப்பி னன். பாண்டவர் வசிக்கும் பொருட்டு மெழுகு முதலியவற்றால் அங்கரிற் கட்டிய மாளிகைக்குத் தீ வைத்து அவர்களை அழிப்பதாகத் துரியோதனைதியர் திட்டமிட்டிருந்தார்கள். அத்திட்டத்தின்படி புரோசனன் தீ வைக்கு முன் பாண்டவரே அம் மாளிகைக்குத் தீ மூட்டி, சரங்க வழியாக வெளியேறி உயிர் தப்பி ஒரு காட்டை அடைந்தனர்.

அக் காட்டின் தலைவனு இடிம்பன் என்னும் அரக்களை வீமன் கொன்று, தன்மீது காதல் கொண்ட அவன் உடன் பிறந்தாளாகிய இடிம்பியை மணந்து கடோற்கசன் என்னும் மகனைப் பெற்றான். பின்பு பாண்டவர் வேத்திரகியம் என்னும் ஊரிலே சில காலங் தங்கி, திரெளபதியின் சுயம்வரத்திற்கு அந்தனர் கோலத்திற் சென்றனர். அரசர் யாவரும் வீழ்த்த இயலாத இலக்கினை வீழ்த்திய விசயனுக்குப் பாஞ்சாலி மணமாலை சூட்டினான். மறு நாள் பாண்டவர் ஐவரும் அவளை விதிப்படி மணம் புரிந்தனர். அதன் பின்பு திருத்தாட்சிரனால் அழைக்கப் பட்டு அத்தினைபுரி சென்றனர். அம்மன்னவன் மந்திரியரோடு ஆலோசித்து உதிட்சிரனுக்குரிய நாட்டின் பகுதியைக் கொடுத்து அவனுக்கு முடி சூட்டினான்.

அதன் பின்பு துரியோதனாதியரும் பாண்டவரும் ஒரே இடத்திலிருந்தால் பகைமை முற்றும் என்று எண்ணிய திருத் ராட்டிரன் கட்டளைப்படி பாண்டவர் காண்டவைப் பிரத்தம் என்னும் நகரிலிருந்து அரசாண்டு வந்தனர். அப்படி அரசாள் கையில் உதிட்டிரன் இராச சூயம் என்னும் வேள்வி செய்து முடித்து ‘சம்ராட்’ என்னும் பட்டம் பெற்று விளங்கினான். அவன் பெற்ற பெருஞ் செல்வத்தையும் சிறப்பையும் கண்டு பொருமைத் தீ மேலுங் கிளாப் பெற்ற துரியோதனன், சகுனி யின் ஆலோசனைப்படி தந்திரமாகப் பாண்டவரை அத்தினு புரிக்கு வரவழூத்துப் பொய்ச்சுதாடும்படி செய்தான். சகுனி யுடன் தருமன் ஆடிய சூதிலே முதலில் நாடு, நகரம், செல்வம் முதலியவற்றைக் தோற்றுப் பின்பு தமிழியரையும் தன்னையுந் தோற்று, முடிவில் பாஞ்சாலியையும் பண்யமாக வைத்துத் தோற்றுன். வெற்றிக் களிப்பு மேலிட்ட துரியோதனன் சபையிலே பாஞ்சாலியைக் கொண்டுவரும்படி ஏவி அவளைத் துகிலுரியும்படி செய்தனன்.

கடைசியில் திரெளபதியின் கற்பின் பெருமைக்கு அஞ்சிய திருத்ராட்டிரன் ஐவரையும் அடிமைக் களையினின்றும் நீக்கி, இழந்த செல்வத்தையுக் கொடுத்தனுப்ப, துரியன் அதனை மறுத்து, செல்வத்தையெல்லாங் கவர்ந்துகொண்டு, மறஞ்சுதாடி அடிமை நீங்கிய அவர்களைப் பண்ணிரண்டாண்டு வனவாசமும் ஓராண்டு அஞ்ஞாதவாசமும் செய்து திருப்பிவந்தால் அரசினைப் பெறலாம் என்று நிபந்தனையிட்டு அனுப்பினான்.

பாண்டவர் காட்டில் வசித்து வந்த காலத்திலும் துரியோதனன் பலவிதமான சூழ்சிகள் செய்யலானான். ஒரு சமயம் தன் பெருமையைக் காட்டிப் பாண்டவர்க்குப் பொருமையை உண்டாக்கி அவரை அழுங்கச் செய்யவேண்டுமென்று கருதி, ஆடம்பரத்துடன் அவர் இருக்குமிடத்தருகே சென்றபொழுது சித்திரசேனன் என்னும் கந்தருவன் துரியோதனைக் கயிற்றி ஏற்கட்டி வானத்தே தூக்கிச் சென்றான். அவனது பரிதாப விலையைக் கேள்வியுற்ற உதிட்டிரன் ஆணிப்படி வீமனும் அருச்சனனும் சென்று கட்டுண்டவைனைச் சிறைமீட்டனர். மறுபடியும் அக்கந்தருவனால் தீங்கு நேராதபடி அவனை அவன்

ஊர் வரையிலும் வழிவிடத் துணையாக வர, தன் ஊர்ப்புறம் வந்தவுடன் வீமனை நோக்கி, “என் எல்லையிற் கால்வையாதே” என்று சிறிதும் செய்ந்கன்றியின்றித் துரத்தியனுப்பினான்.

பாண்டவர் வனவாசம் முடியுங் தறுவாயில் துரியோதனன் காளமா முனிவளைக்கொண்டு பாண்டவரைக் கொல்லும் பொருட்டு அபிசார வேள்வி செய்வித்தான்; யமதருமன் அருளால் வேள்விப் தூதத்திற்குத் தப்பிப் பிழைத்தனர்.

பாண்டவர் ஓராண்டு அஞ்ஞாத வாசத்தை விராடன் நகரிலே கழித்தனர். அவ் வாண்டெல்லை முடியும்பொழுது துரியோதனன் முதலீய கொரவ வீரர் யாவரும் அந்கரை முற்றுகை செய்து போர் தொடங்கினர். அருச்சனன் செய்த வீரப்போரில் துரியோதனன் முதுகுகாட்டி ஒடினான்.

ஈற்றிலே பாரதப் போர் தொடங்கிற்று. முதற் பத்து நாளும் வீட்டுமனே கொரவ சேனைத் தலைவனுக் கிருந்து போரை நடத்தினான். அடுத்த ஜீஞ்து நாளும் துரோணன் தலைமை தாங்கினான்.

பதின்மூன்றும் நாள் துரோணன் தன் சேனையைச் சக்கர விழுக்மாக வகுத்து நிறுத்தினான். பாண்டவ சேனை மகரவிழுக்மாக வகுக்கப்பட்டது. இரு திறத்தினருக்குமிடையே விளைந்த கடும் போரில் சேனைதிபதி திட்டத்துய்மன் துரோணனுக்குத் தோற்று, தருமனை அடைந்தான். அவன் சக்கர விழுக்ததைப் பிளக்க வல்லவன் அபிமன் ஒருவனே என்று கருதி அவனைப் போருக் கணுப்பினான். அவன் முதல் வரிசையில் நின்ற துரோணனேடு வெற்றிப் போர் புரிந்து அவனைப் புறங்கண்டன். அடுத்த வரிசையில் நின்ற அசவத் தாமனுடன் போர் புரிந்து வெற்றிகொண்டான். பின்பு கண்ணுடன் கடும் போர் புரிந்து அவனைத் துரத்தினான். பின்பு சகுனி மகளை ஓரம்பினால் உயிர் கவர்ந்தான்.

தனியே ஏக காலத்திற் பலரோடு போர்புரிந்த அபிமனுக்குத் துணையாக வீமன் வந்தனன். ஆனால் சிவபெருமானுக்குரிய கொண்றை மாலை அவன் வரும் வழியிலே துரியோதனனாற் போடப்பட்டது. சிவ பக்தனுகிய வீமன் அம்மாலையினைத்

தாண்ட மனமின்றி, சக்கர விழுக்த்தின் வெளியே நின்று போர்புரியலாயினன். இருவரும் ஒன்று சேர முடியாமற கொன்றை மாலை குறுக்கிட்டது.

சக்கர விழுக்த்தினுள்ளே தனித்து நின்ற அபிமனுடன் கண்ண முதலியோர் கடும் போர் புரிந்தனர். அவன் கண்ணது வில்லை முறித்து அன்னவன் ஒடும்படி செய்தனன். துரியோதனன் தம்பியரும் அவனேடு போர் செய்யலாற்றுது தோற்றேடினர். பின்பு துரியன் தன் மகன் இலக்கண சூமாரணைப் பதினுயிரம் அரச சூமாரோடு பொருவிட்டான். அபிமன் அவர்கள் யாவரையுங் தோற்கடித்து, துரியோதனன் மகனையும் யமனுலகிற் கணுப்பினான்.

பின்பு துரோணன் முதலிய பலர் தனியே நின்ற அபிமனைச் சூழ்ந்து கொண்டு கடும்போர் புரிந்தனர். அவன் செய்த விரப் போரில் யாவரும் நிலைகெட்டு ஒடினர். பின்பு கண்ண கடும்போர் புரிந்து மூன்று முறை தோற்றுன. அவன் அபிமனுடைய தேர், குதிரை முதலியவற்றை அழித்து வில்லையும் ஒடித்துவிட்டான். அந்நிலையில் அபிமன் வாளேந்திய கையுடன் தகரையில் இறங்கிப் போர் புரிந்தான். முன்பு தோற்றேடிய யாவரும் அவனைச் சூழ்ந்து கொண்டனர். வந்தவர் தலைகளை யெல்லாம் தன் கை வாளினால் அறுத்துத் தள்ளினான். அவ்விரென் தன் தேர் உருளை ஒன்றினை ஏறி சக்கரமாக்கி, அதைக் கொண்டு எதிர்த்தவர் தலைகளையெல்லாம் அறுத்துத் தள்ளினான்.

பின்பு துரியோதனன் மைத்துனன் சிந்து காட்டரசன் சயத்திரதன் அபிமனேடு கடும் போர் புரிந்து சிவபெருமானிட மிருந்து பெற்ற கதையினால் அவ்விரென் தலையைத் துணித்தான்.

அபிமன் இறந்தது கேட்ட தருமன் ஆகியோர் பெரிதும் வருந்திப் புலம்பினர். அளவில்லாத சோகமுற்ற அருச்சனன் மறுநாள் சூரியன் அத்தமிக்குமுன் தன் மகனைக் கொன்ற சயத்திரனைக் கொல்வேன், இன்றேல் எரியில் விழுவேன் என்று சபதஞ் செய்தனன். பின்பு அதற்கு வேண்டும் தெய்வப் படைகளைச் சிவபெருமானிடம் பெறும்பொருட்டுக் கண்ண பிரானுடன் கயிலை மலைக்குச் சென்றான்.

இந்தச் செய்தியினைத் துரியோதனனுக்கு அறிவிக்கும்படி உதிட்டிரன் வீமன் மகன் கடோற்கசனை அன்றிரவே தூதாக அனுப்பினான். அவன் சென்று தூதுரைத்த வரலாறு இப்பகுதியிற் கூறப்படுகின்றது.

பொருட் சுருக்கம்

கயிலைக்குச் சென்ற கண்ணபிரான், கருடன், அருச்சனன் ஆகிய மூவரும் திரும்பி வருமுன் உதிட்டிரன், அருச்சனன் செய்துள்ள சபதத்தையும், சிவபெருமானிடம் படைக்கலம் பெறும்பொருட்டுச் சென்றதையும் அன்றிரவே துரியோதன னிடம் சொல்லிவரும்படி கடோற்கசனை ஏவினான். அவன் பெரிய தந்தையை வணங்கி, “முன்பு வஞ்சலையினால் அபிமனைக் கொன்ற பாதகருக்கு உற்றது கூறுதல் ஏன்?” என்றான். முரசக்கொடியோன், “கொடிய வழியை மேற்கொண்டு பகை வரைக் கொல்வது வஞ்சகம் பொருந்திய செயலாகுமேயன்றி ஏற்ற உபாயமாகாது; பொய் கலவா அறநெறிபற்றி வெல்லுவதே உண்மையான வெற்றி; அதுவே ஆண்மையுமாகும்” என்று கூறினான்.

கேட்ட கடோற்கசன் நகைத்து வணங்கிப் பகைவர் பாசுறையை ஒரு கண்ப்பொழுதில் அடைந்தான். அடைந்து தன் மகன் இலக்கண சூமாரன் அன்று போர்க்களத்தில் இறந்ததை நினைந்து வருந்தி மனமழிந்து நின்ற துரியோதனன் வாயிலில் நின்று ஒன்று கூறி விளித்தனன். வாயில் காப்போர், “யார்?” என்று வினவதறும், அவன், “முரசக் கொடியோன் அரவக் கொடியோனுக்குச் சொல்லியனுப்பிய வார்த்தையைச் சொல்லிப்போகவந்தேன் சிங்கக் கொடியோன் மகனுகிய யான்” என்றான்.

துரியோதனன் அனுமதிபெற்று உள்ளே சென்று அங்குள்ள ஒருவரையும் சிறிதும் மதியானாகி, “உங்களுடைய வீண பேச்சையிட்டு யான் சொல்லும் இவ்வண்மை மொழியைக் கேளுங்கள்” என்று கூற, மனம் நொந்த நிலையிலிருந்த துரியோதனன், “உங்கை சொல்லிவிட்ட மொழி யாது?” என்றான். அது கேட்ட கடோற்கசன் கூறுவான் :—“தன்திரு மைந்தனை முடிதுணித்த சயத்திரதனை வெற்றியரசர் காவல்

காப்பினும் நாளை சூரியன் அக்தமிக்குமுன் கொன்றிடுவேன்; அது தவறினால் நெருப்பிலே வீழுந்திடுவேன்” என்று சபதஞ்செய்து சிவபெருமான் வாழும் கயிலைக்குச் சென்றுள்ளன் விசயன். வஞ்சலையாகப் போரில் பகவர்களைப் பொருத்திப்பது பாதகம் என்று அஞ்சினன்; ஆனபடியால் நீ
அறியும்படி என்னை அனுப்பினான். நாளை உன் மைத்துணன் இறந்தான் என்று மனத்திற்கொள்.”

இவ்வாறு மனத்தில் எவ்விதமான கவலையுமற்ற இடிப்பண் மருமகன் கூற, தூரியோதனன் உரைப்பானுயினான்:— “அரசு குமரர் பலரோடும் போய் மீளாமல் என்னுடைய மகனும் இறந்தான். அப்படி இறக்கவும் யான் அதைப்பற்றி ஒன்றைக் கூறுதலுடையத் துக்கத்தைப் பொறுத்துக் கொண்டிருக்கின்றேன். தன்னுடைய மகன் இறந்துவிட்டானும்; அதற்காகத் தானும் தீயில் வீழ்வானும்; சபதங் கூறி, வில்வன்மைக் காட்டிப் போரிட்டு மரணமடைந்தவர் பொருட்டு அழுது புலம்பல் வீரமாகுமோ? அருச்சனன் அஞ்சி நடுங்கி, கயிலை சென்று சிவன் கொடுத்த படையும் பெற்று, கண்ணன் தேர் செலுத்த நாளையதினம் கண்முன் தோன்றுவானுயின் சூரியன் மேல் கடவில் வீழ்வதன்முன் செயலற்ற தன் மகனைப் போலவே தானும் சயத்திரதன் அம்பினால் உயிர்மாய்வது விச்சயம் என்று கூறுவாய்.”

“இந்த சயத்திரதன் என்னைக்காட்டி வாம் அரசாள் உரிமை யுடையவன்; வில்லாசிரியன் துரோணனைவிட வலியவன்; கதை கொண்டு செய்யும் போரில் உன் தந்தையினும் மேம்பட்டவன்; தோளாண்மையில் உன்னினும் மிக்கவன். இப்படிப்பட்ட சயத்திரதன் தன்னைவிடப் போரில் எளியவன் அல்லன் என்பதைத் தெளிவாகக் கூறுவாய். ஆளை ஆள்வடிவில் அறியலாமேயன்றி உன்மையான ஆற்றலையார் அறியமுடியும்? அனிவசுத்த போர்க்களத்தில் நாளையதினம் வெற்றி பெறுபவர் யார் என்று தெரியுமோ?” என்று சொல்லி நகைத்தான்.

பின்பு கன்னன், “நம்மரசன் மகன், அவன் தம்பி, துச்சா தனன்மகன், சல்லியன் மகன், சகுனி மகன் முதலியவர். எத் தனை பேர் இறந்தாலும் பெரியதன்று; உலகையெல்லாம் ஆளப்பிறந்த

விசயன் மகன் ஒருவன் பட்டால், “ஐயோ! பாவம்! இனி அரசாள் உரியவர் யார் உள்ளர்?” என்று ஏனான்மாகச் சொல்லி, மேலுக் கூறுவான்:— “அங்கிருந்தபடியே சயத்திரதன் உயிர் கவர்வேன் என்று வீரம் பேசி, அருச்சனன் உமாபதியிடம் வரம்பெறச் சென்றுகொள்கில், உனது குடை ஸிழிலின்கீழ் இக்காலம்வரை கூட்டங்கூடி இங்கிருந்த எனியேம் என்ன செய்ய இருக்கின்றோம்?”

கன்னன் கூறிய இகழுரையைக் கேட்டுக் கோபங்கொண்ட கடோற்கசன் கூறுவானுயினான்:— “என்னதான் நீங்கள் வாய் மதங்கொண்டு பேசினாலும் பூமி முழுவதையும் ஆளாம் என்று மனப்பால் குடிக்கின்ற அறிவிலிகளே, சிவபெருமான் முப்புரங்களைச் சுட்டுச் சாம்பராக்கியது போன்று பாடிவீட்டைத் தீய்க்கு இரையாக்கி வாயுதேவன் மகனுக்கு மகன் என்பதை உலகறியச் செய்து உங்களைப் பரிசுகெடுப்பேன். எதிர்த்த உங்களைத் தலையறப்பதற்கு விசயன் வரவேண்டுமோ? அன்றி மற்றுள்ளார் திரண்டுவர வேண்டுமோ? இரவு விடியுமுன்னே போர் செய்து சாம்பலாக்கிவிடுவேன். ஆனால் எங்கள் தலைவன் சொன்ன அசைவில்லாத மொழிக்கு மாருகப் போர் செய்ய லாகா தென்றிருக்கின்றேன். இது உங்களுக்குத் தெரிய வில்லையா? மேலும் இருவர் தம்முள் எதிர் நின்று போர் செய்தல் உலகியற்கை. நீங்கள் எல்லோரும் ஒன்றுகூடி வந்தும் ஒரு பச்சைப் பாலகனுக்கு ஆற்றுமற் பறந்து ஒடினீர்கள். பின்பு ஒருவன் தேரழிக்க, ஒருவன் கை துணிக்க, ஒருவன் அறைகூவிப் பொருது கொண்றன். இந்த ஆண்மையைக் கொண்டோ வாய்மதம் பேசுகின்றீர்கள்?”

மலை போன்ற தோள்களையுடைய வீமன் மகன் இப்படியே மதியாமற் பேசிய மொழிகளைக் கேட்ட பாம்புக் கொடியோன் கோபத்துடன் பார்த்து, “இருக்கின்ற பெரிய சபைக்கு ஏற்றபடி மரியாதையாகப் பேசாமல் வாய் மதங்கொண்டு பேசுகின்ற அரக்கி மகனேடும் ஒன்றும் உரையாடாதீர்கள்” என்று அங்கிருந்த அரசர் யார்க்குஞ் சொன்னான். அந்த உரையைக் கேட்டுக் கடோற்கசன் எள்ளி நகைத்துரைப்பானுயினான்:— “ஐயா, அரக்கரே யாயினும் அவர்கள் வஞ்சலை வினையார்; போர்

முகத்தில் வஞ்சனை புரியார்; வலிமை மேம்பட்ட சகோதரருக்கு விடம் உண்பியார்; கழுமரத்தில் வீழச் செய்யார்; வெள்ள த்தில் அழுக்தார்; இருப்பிடம் விட்டகற்றுர்; வாழும் மனையில் நெருப்பு வையார்; செய்த நன்றியைச் சிதையார்; இழிந்த மனத்திலே அழுக்காறு கொள்ளார்; பழி பாவத்திற்கு அஞ்சாமல் பொய்ச் சூதாடார்; கொழுந்தியரைத் துகிலுரிந்து மான பங்கஞ் செய்யார்; கொடிய காட்டிற் கனுப்பிப் பின்பு கொல்ல விணையார்; போருக்கு முற்பட்டுப் பின்னர் புறங்காட்டி ஒடமாட்டார்; இச் செயல்களெல்லாம் பெரியோராகிய தங்க ஞக்கே ஏற்றன.”

இப்படி ஏகிவிட்டு, “வெற்றி விசயன் போக்களம் புக்கால் அவனேடு எதிர் சிற்க வல்லவர் சிலர் மானுடில் இல்லை; தேவர் களில் உண்டோ என்பது ஜையம். உன் மைத்துனன் சிந்து ராசன் வலிமைகிக் வேந்தர் பக்கத்திலிருந்து போற்றினாலும் நாளைய தினம் மடிவது தப்பாது” என்பதையுஞ் சொல்லி மீண்டான.

சிறப்பியல்புகள் :

இப்பகுதியில் அவதானிக்கத் தகும் சிறப்பியல்புகள் கில்லா. அவற்றுள் முதலில் ஆராயத் தக்கது உதிட்டிரன் உயர் குணத்தை ஆசிரியர் காட்டுந்திறனேயாகும். தொடக்கத்திலேயே முரசக் கொடியோன் உறையாடியதைக் கூறினால் பூவுலகில் யார் வியவாதவர் என்று பிடிகையிட்டு, கடோற்கச் சூக்கும் அவனுக்குமிடையே நிகழ்ந்த பேச்சை மேலே கூறுகின்றார். உலகம் தோன்றிய காலம் முதல் அற நெறி பற்றிய இரு வேறு கோள்கையினர் இருந்து வருகின்றனர். ஒரு பகுதி யினர் தமக்கு வாய்ப்பான சந்தர்ப்பங் கிடைத்தால் நீதி என்றும் அநீதி என்றும் பாராமல் தமக்குரிய வஞ்சனை, பொய் முதலியவற்றேடு தொடர்புற்ற எவ்வித அடாத வழியை மேற்கொண்டேனும் தாம் ஆரம்பித்த கருமத்தை நிறைவேற்றுவார். மற்றொரு சாரார் எத்தகைய அரிய சந்தர்ப்பங் கிடைத்தாலும் அற நெறியினின்றும் இம்மியும் வழுவாது தம் கருமத்தைச் செய்து முடிக்கும் பண்பினர். இவ்விருவேறு வழிகளுள் முந்திய வழியைத் துரியோதனுதியர் மேற்கொண்டனர்.

உதிட்டிரன் பிந்திய தாகிய நன்னெறியையே மேற்கொண்டான். அவன் மேற்கொண்ட வழியினை அவன் வாய் மொழியாக, “அற நெறியே பொருதல்லது வெல்லுதல் ஆண்மை கொலோ? அழுகோ? விறல் நெறியாவது பொய்யிலது” என்று ஆசிரியர் உணர்த்துகின்றார்.

அடுத்தபடி துரியோதனன் மனங்கிலையையும் குணத்தையும் ஆசிரியர் காட்டும் பண்பினை ஆராய்வோம். கடோற்கசன் சென்ற சமயம், ‘ஒருதன் இலக்கண மைந்தன் இறந்தனன் என்று அழுது உள்ளழியும் விருதுடை ‘வித்தகன்’ என்று அவன் மனங்கிலையைக் காட்டி, அவன் தன்னைப் போலவே அருச்சனாலும் அழுது வருந்தியதாகப் பாவனை செய்து பேசிய தன்மையும், கடோற்கசன் கூறியதைத் தெளிவாக அறியாதவன் போன்று வஞ்சனையும் தற்பெருமையும் வாய் மதமுந் தோன்றப் பேசிய பண்பும் சிறந்த முறையிற் காட்டப்பட்டுள்ளன.

இப்பகுதியில் அடுத்தபடி முக்கியமாக ஆராயத்தக்கது கடோற்கசன் தொதைத்த பெற்றியாகும். உதிட்டிரனிடம் விடைபெற்றுச் சென்றவன் ஒருவரையும் மதியாமற் பேசித் தான் சொல்ல வேண்டுவதைத் சுருக்கமாகவும் தெளிவாகவும் கூறினான். அப்படிக் கூறும் பொழுது உதிட்டிரனது பெருந் தன்மையையும் எடுத்துரைத்தான். அதற்கு விடையாகத் துரியன் உரைத்த வாய் வீரமும் கண்ணன் இகழுரையுங் கேட்ட வன் கோபங்கொண்டு, அவர்கள் செய்த அடாத செயல்களையெல்லாம் சொல்லி இகழ்ந்து பின்பு வீராவேசங்கொண்டு தன் ஆற்றலை எடுத்துரைத்து ஏசினான். துரியன் அவனை அரக்கிமகன் என்று இகழ்ந்துரைப்ப, கடோற்கசன் கடுங்கோபம் பெரும் ஏன்னமாக உருக்கொள்ளத் தன் வாய்வல்லமை முழுதுங்கொண்டு துரியோதனன் ஆகி முதல் அன்று வரை செய்த வஞ்சகச் செயல்களையெல்லாம் எடுத்துரைத்து ஏசிமீண்டான். அவன் ஏசியுரைத்த பகுதி சொற் சாதுரியம் சிரம்பிய இகழுரைக்கு ஒரு சிறந்த எடுத்துக்காட்டாக விளங்குவது.

தருமன் கடோற்சகைனைத் துரியோதனனிடம் தூதனுப்புதல்
28. இங்கிவர் மூவரும் ஏகினர் மீனுமுன் எறிமுர சக்கொடி யோன்
அங்குரை யாடிய துரைசேயின் மண்மிகை யார்விய

வாதோழியார்
பங்குனன் ஒதிய வஞ்சின மும்பசு பதியிடை ஏகியதும்
கங்குலின் ஏவினன் உரைசேய்க என்றுக டோற்சக
மீளியையே. 1

கடோற்சகன் வினா

29. மற்றவன் முந்துறு தங்கதையை வந்துவ ணங்கிமுன்
வஞ்சனையிற்
சேற்றவர் தம்முடன் உற்றது சொல்வது சேவக மோஅறிவோ

28. இங்கு - இவ்விடத்து; 'மீனுமுன்' என்பதனேடு முடியும். ஏகினர்-
ஏகி; சென்று. எறி முரசக் கொடி யோன் - அடிக்கின்ற முரசத்தின் உருவம்
பொறித்த கொடியினையுடைய உதிட்டிரன். அங்கு - அப்பாசறையில்.
உரையாடியது - சொல்லியது. பங்குனன் - பங்குனி மாதம் பிறந்தவன்;
அருச்சனன். வஞ்சனம் - சபதம் (34). பசுபதி - சிவபெருமான். கங்குலின் -
அப்பதின்முன்றும் நாள் இரவிலேயே. மீளி - ஆண் சிங்கம்.

கண்ணபிரான், அருச்சனன், கருடன் ஆகிய மூவரும்
கயிலைக்குச் சென்று இவ்விடம் திரும்பி வருமுன், உதிட்டிரன்
பாசறையிற் சொல்லியதைக் கேட்டுப் பூமியிலே ஆச்சரியப்
படாமல் கிற்பவர் யாவர்? (அவன் உரைத்தது யாதெனில்:-)
அருச்சனன் அடுத்த நாள் சூரியன் விழுமுன் சயத்திர
தனைக் கொல்லாவிடின் தான் தீயின் மூழ்கி இறப்பதாகக் கூறிய
சபதத்தையும், அதனை சிறைவேற்றும் பொருட்டுச் சிவபெருமா
னிடம் சென்றதுமாகியவற்றைப் பதின்மூன்றும் நாள் இரவிலேயே
துரியோதனையிடம் கூறுவாயாக என்று ஏவினுன்:
(யாரை எனின:-) கடோற்சகன் என்னும் ஆண் சிங்கத்தை.

பங்குனன் ஒதிய வஞ்சினமும், ஏகியதும் கங்குலில் உரை செய்க
என்று கடோற்சக மீளியை ஏவினன் என்று கூட்டுக.

29. மற்று - உடனே. முந்துறு - தனக்கு முன்னே பொருந்திய.
செற்றவர் - பகைவர். உற்றது - நிகழ்ந்தது. சேவகம் - வீரம். கழல் -
பாதம். உள்அழன்று - மனங்கொதித்து. புக்கறனன் - சொன்னுன்.

உடனே அந்த வீரன் தனக்கு முன்னே இருந்த பெரிய
தங்கதையாகிய உதிட்டிரனை வணக்கி, “முன்பு போர்க்களத்தில்

கொற்றவர் மாழுடி கமழ்கழு லாய்வலி கூர்திற வுஞ்சேயலும்
அற்றவர் போலுட ரைப்பதேன் என்றுள் அழன்றுப்
கன்றனனே. 2

தருமன் விடை

30. தீறனறி யாம வுரைத்தனை மாருதி சிறுவனே னும்படி
மறநேறி என்று வயிர்த்தவர் கொல்வது வஞ்சனை யோவிரகோ
அறநேறி யேபோரு தல்லது வேல்லுதல் ஆண்மைகோ
லோஅழகோ)
விறனேறி யாவது போய்யில தேன்றனன் மேய்ம்மை
உணர்ந்திடுவான். 3

வஞ்சனையினால் அபிமனைக் கொன்ற பகைவரிடம் நிகழ்ந்ததைக்
கூறுவது வீரமோ? அன்றி அறிவுடைமையோ? வெற்றி மிக்க
அரசர்களது பெரிய முடியின்கண்ணே மணங்கமழும் பாதக்
களாகிய தாமரை மலரையுடையவனே, வளிமை மிக்க வீரமும்
செயலும் ஒழிந்தவர் போன்று இப்படி நீ உரைப்பது எக்கார
ணத்தினால்?” என்று மனங் கொதித்துக் கூறினான்.

செற்றவர்..... உரைப்பதேன் - பகைவரை வெல்லும் வல்லமை
வாய்ந்த நீ இவ்வாறு சொல்லியனுப்பினால் துரியோதனன் பலவீனத்தினாற்
சொல்லியிட்டதாக எண்ணி மேலும் கரவங்கொள்ளுவான்; ஆதலால் இது
எதற்கு என்று கருதினான். ஏ - சுற்றாச.

30. திறன் - செய்யுங்கிறன்; தகுதி. மாருதி - வீமன்; மருத்தன் மகன்
மாருதி. மருத்தன் - வாயுதேவன். சிறுவன் - மகன். மரன்றி என்று -
கொடுமையான வழியை மேற்கொண்டு. வயிர்த்தவர் - பகைவர். வீரகு -
உபாயம். வீறல்நெறி - வெற்றிக்குரிய வழி. மெய்ம்மை உணர்ந்திடுவான் -
மெய்யான தத்துவத்தை உணர்ந்த உதிட்டிரன்.

“செய்யுங் தகுதி அறியாமற் கூறினுய்; வீமன் மகன் என்ப
தற்கு ஏற்றபடி கோபத்தினாற் கூறினுய் நீ; கொடுமை மிக்க
வழியை மேற்கொண்டு வயிரங் கொண்ட பகைவரைக் கொல்
வது வஞ்சகமோ அன்றி ஓர் உபாயமாகுமோ? தரும வழியிலே
போர் செய்தல்லது வெற்றிகொள்வது வீரமோ? அன்றி அழ
காகுமோ? இரண்டும் அன்று. வெற்றிக் குரிய வழியாவது
பொய்ம்மை கலவாத நெறியே யாகும்” என்றுரைத்தான்
உதிட்டிரன்.

கடோற்கசன் துரியோதனன் வாயிலடைந்து விளித்தல்

31. நிருதன கைத்துவ ணங்கி மணங்கமழ் நினிலை வேலினேரும் கருதலர் துற்றிய பாசறை அன்றேர்க் ணப்போழு தீற்புகுதா ஒருதனி லக்கண மெந்தனி ஹந்தனன் என்றழு துள்ளழியும் விருதுடை வித்தகன் வாயிலி னின்றுவி எத்தனன் ஒருரையே. 4

அவன் வாயில் காப்போரிடம் கூறியன

32. எதிரேதிர் கோற்றவன் வாயிலின் நின்றவர் யாரேன

எய்துதலும்
அதிர்முர சக்கோடி யோனர வக்கோடி அரசினி
டைப்பகர்வான்

31. நிருதனகைத்து - நிருதன் நகைத்து. நிருதன் - அரக்கன்; கடோற்கசன். நினம் - கொழுப்பு. கருதலர் துற்றிய பாசறை - பகைவர்கள் நிறைந்த படைவீடு. புகுதா - புகுந்து; அடைந்து. இலக்கண மெந்தன் - இலக்கண குமாரன். உள்அழியும் - மனம் வருந்தும். விருதுடை வித்தகன் - அபிமணைக் கொன்றதனால் வெற்றியையுடைய சதுரங்கிய துரியோதனன். ஓர் உரை விளித்தனன் - ஒரு வார்த்தை சொல்லிக் கூப்பிட்டான்.

அதைக் கேட்ட கடோற்கசன் நகைத்து, உதிட்டிரனை அடி பணிக்கு, பகைவரது உடற் கொழுப்பு நாழுகின்ற நீண்ட அரசிலை வடிவமான தன் வேலினேருமிம் பகைவர்கள் தங்கியுள்ள பாடி வீட்டை ஒரு கணப்பொழுதில் அடைந்தான். அடைந்து ஒப்பற்ற தன் மகனுகிய இலக்கண குமாரன் அன்ற இறந்தனன் என்ற புலம்பி மனம் வருந்துகின்ற துரியோதனன் வாயிலிலே நின்று ஒரு வார்த்தை சொல்லிக் கூப்பிட்டான்.

32. எதிரேதிர் வாயிலில் நின்றவர் - ஒருவரெதிர் மற்றவராக வாயிலின் இருமருங்கினும் நின்ற வாயில் காப்பாளர். அதிர் முரசுக் கொடியோன் - முழங்குகின்ற முரசுக் கொடியையுடைய உதிட்டிரன். அரவக் கொடியோன் - பாம்புக் கொடியையுடைய துரியோதனன். பகர்வான் - கூறும்படி. முதிர் உரைத்தது - நன்றாக்க கூறியது. எதிர் அறு வெற்றி அரிக்கொடியோன் - ஒப்பில்லாத வெற்றியையுடைய சிங்கக் கொடியையுடைய லீமன்.

எதிரெதிராக இருமருங்கினும் நின்ற வாயில் காப்போர் அப்படி விளித்தவர் யார் என்று வீனுவியபடி வந்த அளவிலே,

முதிரவு ரைத்ததோர் மோழியுள தம்மோழி மோழிதா வங்தனன்யான் எதிரறு வேற்றிஅ ரிக்கோடி யோன்மகன் என்றனன் விக்ரமனே. 5

கடோற்கசன் உள்ளே சென்று பேசத் தொடங்கல்

33. அம்மோழி தீயுரு மேறேன நீடவை அரசர்சே விப்படூர் செம்மோழி யற்றவன் மோழிவழி சென்றேரு சிறிதும் தீத்தருளான்

“உதிட்டிரன் பாம்புக் கொடியையுடைய மன்னவனிடம் சொல் அம்படி. நன்றாகக் கூறின்காகிய ஒரு வார்த்தையுளது; அதனைச் சொல்ல வந்தேன். யான் வீமன் மகன்” என்றுண் வெற்றியையுடையவனுகிய கடோற்கசன்.

33. தி உரும் ஏறு - கொடிய பேரிடி. ஸெடு அவை - பெரிய அவை. ஓர் செம்மோழி அற்றவன் - ஒரு நல்ல வார்த்தை சொல்லும் இயல்பில்லாத வனுகிய துரியோதனன். மோழிவழி சென்று-கட்டளைப்படி உள்ளே சென்று. நோதகு நெஞ்சினன் - தன்மகன் இறந்தமைக்கு வருந்துகின்ற துரியோதனன். வித்தகன் - தூதன்.

வாயில் காப்போரிடம் கூறிய அந்த வார்த்தை கொடிய இடியேறு போன்று பெரிய அவையிலுள்ள அரசர் செவியிற் பட, உடனே துரியோதனன் கட்டளையிட்ட வண்ணம் உள்ளே சென்று, அங்குள்ளவர் யாரையும் ஒரு சிறிதும் மதியாதவனுகி, “உங்கள் பேச்சை நிறுத்திவிட்டு யான்கூறும் ஓர் உண்மை மொழியைக் கேட்பாய்” என்று கடோற்கசன் கூறினான்; அப்படிக் கூற, மகன் இறந்தமைக்கு வருந்துகின்ற நெஞ்சின னுகிய துரியோதனனும், “கொடிய சொற்களைப் பேசுகின்ற தூதனே, உன் பெரிய தந்தை சொல்லிவிட்ட மெய்மையான வார்த்தைகள் எவ்வார்த்தைகள்?” என்று கேட்டான்.

செம்மோழி - ஸீதியும் இனைமையும் உடைய வார்த்தை. ‘நும் மோழி விட்டு ஒரு மெய்மொழி கேள்’ என்றமையால் நீங்கள் பேசுவனவெல்லாம் பொய்மொழி என்னும் குறிப்புப்படப் பேசினான். ‘நும்’ என்று பன்மை

நும்மோழி விட்டோரு மேய்ம்மோழி கேளேன நோதகு
நேஞ்சினனும்
வேம்மோழி வித்தக எம்மோழி நூங்தைத்தன் மேய்ம்மோழி
என்றனனே. 6

கடோற்கசன் கூற்று (34-35)

34. தன்திரு மைந்தனை மேளலிது ணித்தச யத்தீர
தன்தனைவாள்
வென்றிகோள் காவலர் காவன்மி குப்பினும் வேயிலவன்
வீழ்வதன்முன்
கோன்றிடு வேனது தப்பின ருங்கன ஹாடுகு தீத்திடுவேன்
என்றுமோ ழிந்தரன் வாழ்கயி லாயமும் எய்தீனன்
வில்விசயன். 7
35. வஞ்சனை யாலம ரிற்பகை தன்னைம லைப்பது பாதகமேன்று
அஞ்சின ஞதலின் நீயறி யும்படி ஜயன்வி டுத்தனால்

யிலே தொடங்கி ‘கேள்’ என்று ஒருமையிலே முடிவது பால் வழுவமைதி;
இகழ்ச்சி பற்றியது.

34. திருமைந்தன் - சிறந்த மைந்தன். மேளலி துணிந்த - தலையைத்
துண்டித்த. காவல் - பாதுகாப்பு. வேயிலவன் - குரியன். வீழ்வதன்முன் -
அத்தமிக்கு முன்பு. அது தப்பின் - அப்படிச் செய்வது தவறினால். அரன் -
சிவபெருமான். விசயன் - அருச்சனன்.

“‘தனது சிறந்த மகனைத் தலைதுணித்த சயத்திரதனை
வாள்விலையினாலே வெற்றிகொள்ளும் அரசர் செய்யும் பாது
காப்பு மிக அதிகமாகச் செய்யப்படினும் (நாளை) குரியன்
அத்தமிக்கு முன் கொண்றுவிடுவேன். அப்படிக் கொல்வது
தவறுமாயின் அரிய நெருப்பில் வீழ்ந்து விடுவேன்’ என்று
சபதங்கூறி, சிவபெருமான் வாழும் கபிலை மலையை அடைந்தான்
வில்லில் மேம்பட்ட அருச்சனன்.”

35. அமரில் - போரில். மலைப்பது - அழிப்பது. பாதகம் - தீவினை.
ஜயன் - உதித்திரன். எஞ்சினன் - சிச்சயம் இறந்துபடுவான்; காவலமு
வமைதி. உன் மைந்துனன் - உன் சகோதரி துஞ்சனோபின் கணவன். வன்திறல்
கூர் சிசாசரன் மருமான்; நெஞ்சினில் வேக்ரூரு சஞ்சலமற்ற சிசாசரன்
மருமான். சிசாசரன் - இரவிலே சஞ்சரிப்பவன்; அரக்கன்; ஈண்டு - இடிம்பன்.

எஞ்சினன் நாளையுன் மைத்துனன் என்றுகோள் என்றனன்
வன்திறல்கூர்
நேஞ்சினில் வேக்ரூரு சஞ்சல மற்றும் சாசரன் மாமருகன். 8

வேறு

துரியோதனன் கூறுவன (36-39)

36. மன்மைந்தர் பலரோடும்போய் மறித்தோருவர்
மீளாமன் மலைந்து வீழி
என்மைந்தன் இறந்திடவும் யாதோன்றும்
புகலாமல் இருக்கின் ரேன்யான்
தன்மைந்தன் இறந்தனாலும் தான்தழுவின்
முழுகுவனும் சபதங் கூறி
வின்மைந்தின் மிகுந்தவருக் கழுதிரங்கி
அரற்றுவது வீரங் தானே.

“வஞ்சனை வழியை மேற்கொண்டு போரிலே பகைவனைக்
கொல்வது தீவினை என்று ஜயன் கருதினான்; ஆதவினாலே நீ
அறியும்படி ஜயன் என்னை விடுத்தனன். நாளை நடைபெறும்
போரில் உன் மைந்துனன் இறந்தான் என்றே மனதிற்
கொள்ளுவாய்” என்று கூறினான் மிகுந்த ஆற்றலையுடையவனும்
மனதில் எவ்விதமான கவலையற்றவனுமாகிய இடிம்பன் மருமக
னுகிய கடோற்கசன்.

36. மன்மைந்தர் - அரசு குமாரர்கள். மறித்து - மறுபடி. மலைந்துவீழி-
போர் செய்து இறக்க. வில் மைந்தின் மிகுந்தவர்க்கு. வில் வன்மையில்
மேம்பட்டவருக்கு. அழுது - புலம்பி. இரங்கி - விசனமுற்று. அரற்றுவது -
கதறுவது.

“அரசுகுமாரர் பலரோடும் போய் மறுபடி ஒருவரும்
மீண்டு வாராதபடி போர் செய்து இறந்துபட என் மைந்தன்
இறந்தான்; அப்படி இறந்திடவும் யான் யாதோன்றும் பேசாமல்
இருக்கின்றேன். இவன் தன்மகன் இறந்தனாலும்; அதன்
பொருட்டுத் தான் நெருப்பிலே முழுகுவானும்; இப்படி
யெல்லாம் சபதங்கூறி வில் வலிமை மேம்பட்டவர் இறந்தமைக்
குப் புலம்பி, வருந்திக் கதறுவது உண்மை வீரமாகுமோ?”

37. பயத்திரவீல் நடந்கிஅரன் பருப்பதம்புக்கு
அவன்கோடுத்த படையும் வாங்கி
வயத்திரத மால்கடவ வந்தேதிர்தோன்
றுவனுகீன் மகர மோதும்
கயத்திரவி வீழுவதன்முன் கையறுதன்
புதல்வனைப்போற் களத்தின் மாளச்
சயத்திரதன் கோடுங்கணையால் தான்படுதல்
உறுதியேனச் சாற்று வாயே.

10

38. என்னினும்பார் தனக்குரியன் சிலைத்தோழிலிற்
சிலைக்குருவாய் எவரும் போற்றும்
மன்னினுந்தான் மிகவலீயன் தண்டெடுத்தால்
உந்தையினும் வலீயன் சால

37. பயத்து இரவில் - அச்சங்க்ருவதாகிய இரவில். நடந்கி - அஞ்சி. பருப்பதம் - மலை; பர்வதம் என்பதன் திரிபு. படை - ஆயுதம். வயத்து இரதம் மால் கடவ - வலிமையுள்ள தேரைக் கண்ணபிரான் செலுத்த. மகரம் மோதும் கயம் - மகர மீன்கள் மோதுகின்ற ஸீர் சிலையாகிய கடல். இரவி - குரியன். கையறுதல் - செயலற்றுப்போதல். படுதல் - இறத்தல்.

“அச்சங் தருகின்ற இராக்காலத்தில், தன் சபதம் நிறை வேறுமோ என்று அஞ்சி, சிவபெருமான் வாழ்கின்ற கயிலை மலைக்குச் சென்று அப்பிரான் கொடுத்த படைக்கலமும் பெற்று, கண்ணபிரான் தேர் செலுத்தப் போர்க்களம் வந்து எதிரே தோன்றுவானுகில் மகரமீன்கள் மோதுகின்ற கடலில் குரியன் விழுமுன்பு, செயலற்றுத் தத்தளித்த தன் புதல்வனைப் போலப் போர்களத்தில் மாஞும்படி சயத்திரதன் விடுகின்ற கொடிய அம்பினாலே தானும் பட்டு விழுதல் விச்சயம் என்று எடுத்துரைப்பாய்”.

38. பார்தனக்கு என்னினும் உரியன் என்று கூட்டுக. சிலைக்குருவாய் எவரும் போற்றும் மன் - வில்லாசிரியனுய் எல்லாராலும் போற்றப்படுகின்ற தலைவனுகிய துரோணன். உங்கை - உன் தங்கையாகிய வீமன். உரன் - தோள்வளி. தன்னினும் - அருச்சனைக் காட்டிலும். எளியன் - குறைந்தவன்.

“உலகினை ஆஞும் உரிமையில் என்னைக் காட்டிலும் கூடிய உரிமை பெற்றவன்; வில்லைநுற் செய்யும் போர்த்தோழிலை

உன்னினுந்தோள் உரானுடையன் மதியாமல்
இப்படிநீ உரைக்க லாமோ
தன்னினும்போர்க் கேளியனே சயத்திரதன்
தானேன்று சாற்று வாயே.

11

39. ஆளையாள் நிலையறிவ தல்லதுமற்
ற்றிபவர்யார் அணிந்த போரில்
நாளையார் வேல்வரோனத் தேரியுமோ
எனாங்வின்று நக்கான் மன்னே
பாளைவாய் நேடுங்கமுகின் மிட்ரேடியக்
குலைத்தேங்கின் பழங்கள் வீழ்
வாளைவாய் குருநாடும் எந்நாடும்
முழுதானும் மன்னர் கோமான்.

12

நோக்குமிடத்து சிலைக்குருவாகி யாவராலும் போற்றப்பட்ட தலைவனுன் துரோனுசாரியனிலும் மிகுந்த வலிமையுடையவன்; தண்டாயுதத்தைக் கையிலே கொண்டால் உன் தந்தை வீமனைக் காட்டிலும் மிக வலிமையுடையவன்; உன்னைவிடத் தோள் வலிமை யுடையவன். இத்தகையவனை மதியாமல் இப்படி நீ பேசலாமோ? அருச்சனைன் தன்னைக் காட்டிலும் போரிலே வல்லமை குறைந்தவனே சயத்திரதன் என்று கூறுவாய்.”

39. நிலையறிவது - வடிவத்தை அறிவது. மற்று - எனியவற்றை; குணம் முதலீயவற்றை. அணிந்த - அணிவகுத்து நின்ற. மன் ஒ - அசை. மிடறு - கழுத்து; இங்கு மேற்பக்கம். வாளை - வாளைமீன். மன்னர்கோமான் - அரசர்களுக்குத் தலைவனுன் துரியோதனன்.

“ஓரு மனிதன் மற்றெலூரு மனிதன் எதிரே தோன்றும் வடிவத்தின் தன்மையை அறிவதல்லாமல் குணம், ஆற்றல் முதலீயவற்றை உண்மையில் அறியவல்லவர் யார்? ஓருவரும் இல்லை. அணிவகுத்து நின்ற செய்யும் யுத்தத்தில் நாளை யார் வெற்றியடைவார் என்று தெரியுமோ?” என்று சொல்லிச் சிரித்தான். (யாவன் எனின்:—) பாளைகள் அமைந்த நீண்ட கழுகமரத்தின் கழுத்து ஒடியும்படி குலையாக உள்ள தென்னை மரத்தின் நெற்றுகள் விழ, அந்த அதிர்ச்சியினால் வாளைமீன்கள் தூள்ளிப் பாய்கின்ற ஸீர்வளம் மிக்க குரு ளட்டையும் மற்றைய

கண்ணன் இகழை (40-41)

40. தாராசன் மகன்துச்சா தனன்மகன்கல்
லியன்மகன்வேற் சகுனி என்னும்
பேரரசன் மகன்முதலா எத்தனைபேர்
பட்டாலும் பேரிய தன்றே
பாரரசா ஞூற்கிருந்த பார்த்தன்மா
மகனேருவன் பட்டா ஞகில்
ஆராசக் சினிஓரியார் அங்தோன்
ருரைத்தான் அங்கர் கோமான்.

13

41. அங்கிருந்து சயத்தீரதன் ஆவிகவர்க்
திடுவலேன் ஆண்மை கூறிப்
பங்கிருந்த உமாபதிபாற் பணிந்துவரம்
பேஷ்கேண்றுன் பார்த்த ஞகிற்

எல்லா நாட்டையும் தான் ஒருவனே முற்றும் ஆளவேண்டு
மென்னும் ஆசையையுடைய துரியோதனன்.

40. தார் அரசன் - மாலையினை அணிந்த துரியோதனன். பட்டாலும்-
இறந்துபட்டாலும். அங்தோ - ஜயோ பாவம்; பரிகாசக் குறிப்பு. அங்கர்
கோமான் - அங்காட்டு மக்களின் தலைவன் கண்ணன்.

“வெற்றி மாலையை அணிந்த நம்மரசன் மகன், அவன்
தம்பி துச்சாதனன் மகன், சல்லியன் மகன், வேற்படையை
யுடைய சகுனி என்று சொல்லப்பட்ட அரசன் மகன் முதலாக
எத்தனைபேர் நேற்றுப் போர்க்களத்தில் இறந்துபட்டாலும்
அந்த இழவு பெரிதன்று; ஆனால் உலகை யெல்லாம் ஆள்வதற்
கென்று காத்திருந்த அருச்சனனது சிறந்த மகன் ஒருவன்
இறந்தானாலும் யார் இனி அரசாள உரிமை பூண்டவர்? ஜயோ
பாவம்!” என்று ஏன்னமாகச் சொன்னுன் கண்ணன்.

41. அங்கிருந்து - எதிர்ப்பக்கத்திலிருந்து. ஆண்மை - வீரமொழி.
பங்கு - பக்கம். இடது பக்கம். பணிந்து - வணங்கி. பார்த்தன் சென்றாகில்
என்று கூட்டுக. கொங்கு - வாசனை. ஏழையரேம் - எளியவராகிய நாங்கள்.
மற்று என்செய்ய இருக்கின்றேம் - அருச்சனனை ஒழிப்பதையன்றி வேறு
என்ன செய்ய இருக்கின்றேம்.

(கோங்கிருந்த தாராய்நின் குடைநிழற்கீழ்
இதுகாலங் கூட்டாங் கூடி
இங்கிருந்த ஏழையரேம் என்செயமற்
றிருக்கின்றேம்) என்றஞ்சோன்னுன்.

14

கடோற்கசன் வெகுண்டு கூறுவன (42-44)

42. இவன்மோழிந்த இகழைகேட் டிடிம்பன்மரு
கன்வெகுளூற் றேன்சோன் ஞலும்
அவனிதல முழுதுமினி அரசாள
நினைந்திருந்தீர் அறிவி லீர்காள்

“அவ்னிடத்திலிருந்தபடியே சயத்திரதன் உயிரைக்
கவர்ந்து விடுவேன் என்று வீரவாதங்கூறி, இடப்பக்கத்தில்
உமாதேவியைக் கொண்ட சிவபெருமானிடம் வணங்கி வரம்
பெறும் பொருட்டு அருச்சனன் சென்றுன் என்றால், வாசனை
விசுகின்ற மாலையினை அணிந்தவனே, உனது குடை நிழலின்
கீழே இவ்வளவு காலமாகக் கூட்டங்கூடி இங்கே இருந்த
எளியவராகிய நாங்கள் எல்லோரும் அருச்சனனை ஒழிப்பதை
யன்றி வேறு என்ன செய்ய இருக்கின்றேம்?” என்றும்
சொன்னுன்.

42. இவன் - கண்ணன். இடிம்பன் மருகன் - கடோற்கசன். வெகு
ஞற்று - கோபமுற்று, ‘என்சொன்னாலும்’ என்பது ‘தீப்படுத்துவேன்’
என்பதனேடு முடியும். அவனிதலம் - பூவுகம். சிவன் எரி செய்யும் புரம் -
முப்புரம். பாடிவீடு - பாசறை. பவன்மகன் மகன் - வாயுவின் குமாரனுன்
வீமன் மகன். பரிசு - தன்மை. சுடுபடுத்துவேன் - (உங்கள்) பெருமையை
அறிப்பேன்.

இப்படிக் கூறிய கண்ணன் மொழிகேட்டு இடிம்பன் மருமக
னுகிய கடோற்கசன் கோபங்கொண்டு, “நாங்கள் என்ன
சொன்னாலும் அதனைக் கேளாமல் உங்கள் மனோரதப்படி
அரசாளாம் என்று எண்ணியிருந்தீர்; இதிலிருந்தே நீங்கள்
அறிவில்லாதவர்கள் என்பது விளங்குகின்றதல்லவா? சிவபெரு
மான் எரித்திட்ட முப்புரம் போன்ற உமது பாசறைக்கு
நெருப்பு வைத்துச் சேனை முழுவதையும், வாயுதேவன் மகனுகிய
வீமன்மகன் யான் என்னும் தன்மையை யாவரும் அறியும்படி

சிவணீசேய் புரம்போலும் பாடிவீடு
அழலூட்டிச் சேனை யாவும்
பவனன்மகன் மகனென்னும் பரிசறியத்
தோலைத்தீடு படுத்து வேனே.

15

43. தசைகுருதி மிசையோழுகத் தனித்தனியே
எதிர்த்தவரைத் தலைகள் சிந்த
விசயன்வர வேண்டுமோ மற்றுள்ளார்
தீரண்டுவர வேண்டு மோதான்
நிசைபுலரு முனமுனைந்து நீருக்கி
விடுகுவனேம் நிருபன் சொன்ன
அசைவின்மோழி மறுத்துடற்ற லாகாதேன்
நிருக்கின்றேன் அறிகி லீரே.

16

44. இருவரேதீர் எஞ்சிர்தம்மில் இகல்போருதல்
உலகியற்கை யாருங் கூடிடப்
பருவமுறுத் தனிக்குதலைப் பாலகனுக்
காற்றுமற் பறந்து போனீர்

அழித்து உமது பெருமையை (அகம்பாவத்தை) இப்பொழுதே
தொலைப்பேன்”.

45. தசைகுருதி மிசை ஒழுக - தசையும் இரத்தமும் மேலே வழியும்
படி. சிந்த - சிதற அடித்து. நிசை - இரவு. புலருமுன் - விடியுமுன்
முனைந்து - போர் செய்து. நீருக்கிவிடுவேன் - சாம்பலாக்கி விடுவேன். நிருபன் .
அரசனுகிய உதிட்டிரன். அசைவில் மொழி - தனர்ச்சி யில்லாத மொழி.
உடற்றல் - போர் செய்தல். தான் - அசை.

“சகையும் இரத்தமும் மேலே வழியும்படி எதிர்த்தவர்
யாவரையும் தனித்தனியே தலைகள் பட்டுருளச் செய்வதற்கு
விசயன் வரவேண்டுமோ? அன்றி வீமன் முதலிய வீரர் திரண்டு
வரவேண்டுமோ? இரவு கழிந்து விடியுமுன் போர் செய்து சாம்ப
லாக்கி விடுவேன்; ஆனால் எம்மரசன் கூறிய கலங்காத
கட்டளையை மறுத்துப் போர் செய்யலாகாதென்று வாளா
இருக்கின்றேன். இதை அறிய மாட்டார்களா?”

44. எதிர் எதிர் - எதிரெதிராக. இகல் பொருதல் - போர் செய்தல்.
பருவம் உரு - தக்க வயது சிரம்பாத. குதலை - மதலை மொழி. தேரழித்தவன்

ஒருவன்நேடுங் தேரழிக்க ஒருவன்மலர்க்
கைதுணிக்க ஒருவன் பின்னைப்
போருவனேன் அறைக்கவிப் போன்றுவித்தான்
இதுகோண்டோ புகல்கின் றீரே.

17

துரியோதனன் கூறுதல்

45. வராக்குவமை பேறுங்தடங்தோள் வீமன்மகன்
இப்படியே மதியா ஞகி
உரைக்குமோழி கேட்டிருந்த உரகமணிக்
கோடிவேந்தன் உருத்து நோக்கி

கன்னன். கைதுணித்தவன் துரோணன். அறைக்கவியவன் சயத்திரதன்.
அறைக்கவி - போருக்கமைத்து.

“இருவர் எதிரெதிராக ஒருவரேபோருவர் போர் செய்
தல் உலகியலிற் காணப்பட்ட இயற்கை; அப்படியிருக்க நீங்கள்
யாவரும் ஒன்றுகூடித் தக்க வயது சிரம்பாத மழலை மொழி
பேசும் இளங்குமரன் ஒருவனுக்குப் போரில் முன் விற்க
மாட்டாமல் முதுகு காட்டி விரைந்து ஓடினீர்கள். அப்படி
ஓடியவர்கள் மீண்டும் வளைந்து ஒருவன் (கன்னன்) அவனது
தேரை அழித்தான்; ஒருவன் (துரோணன்) மலர் போலுக்
கையை வெட்டினான்; பின்பு ஒருவன் (சயத்திரதன்) அத்தகைய
வளேந்து போர் செய்வேனன்று அறைக்கவி யழைத்து அழியும்
படி செய்தான். இந்தப் பராக்கிரமத்தைக் கொண்டோ
பேசுகின்றீர்கள்?”

45. மதியானுகி - வட்சியஞ் செய்யாமல். எழில் அவை-அழிய சபை.
உரகமணிக்கொடி வேந்தன் - பாம்பின் உருவம் பொறித்த கொடியையடைய
துரியோதனன். உருத்து - கோபித்து. தன் மதம் - தன்வாய்க்கொழுப்பு.
அரக்கி - இடிம்பி.

மலைக்கு ஒப்பாகக் கூறப்பெறும் சிசாலமான தேரள்களை
யுடைய வீமன்மகன் கடோற்காசன் இவ்வண்ணமே மதியாமல்
உரைத்த வார்த்தைகளைக் கேட்டிருந்த பாம்புக்கொடியோனுகிய
துரியோதனன் கோபித்து நோக்கி, “நாம் வீற்றிருக்கும்
அழிய சபைக்குப் பொருத்தமானபடி பேசாமல் தனது வாய்க்

இருக்குமேலில் அவைக்கேற்ப இயம்பாமல்
தன்மத்துதால் இயம்பு கீன்ற
அரக்கிமக னுடனேன்றுங் கழுதீர்
என்றுரைத்தான் அரசர் யார்க்கும்.

18

கடோற்கசன் ஏளனஞ்செய்து மீஞுதல்

46. அந்தவரை மீண்டுவன்கேட்ட டாங்கவலை
நகைத்துரைப்பான் (அரக்க ரேனும்
சிந்தைனையில் விருகேண்ணார் சேருமுகத்தீல்
வஞ்சகமும் செய்யா) ரையா
வேந்திறல்கூர் துணைவருக்கு விடமருத்தார்
நிரைக்கழுவில் வீழிச் செய்யார்
உந்துபுன லிடைப்புதையார் ஒருரில்
இருப்பகற்றுர் உரையுந் தப்பார்.

19

கொழுப்பினால் மனம்போன்படி பேசுகின்ற அரக்கியின்
மகனேடு சீங்கள் யாதொரு வார்த்தையும் பேசாதீர்கள்” என்று
கூறினான் அங்கிருந்த அரசர் யார்க்கும்.

46. அந்த உரை இவன் கேட்டு ஆங்கு மீண்டு அவனை நகைத்துரைப்
பான் என்று கூட்டுக. விரு - வஞ்சனை. செருமுகம். போர் முகம். விடம்
அருத்தார் - விடத்தை உணபிக்கமாட்டார். நிரைக்கழு - வரிசையாக
நிறுத்தப்பட்ட கழுமரம். உந்துபுனல் - பாய்கின்ற நீர்ப்பெருக்கு.

அந்த வார்த்தைகளை இந்தக் கடோற்கசன் கேட்டு அப்
பொழுது மறுபடியும் அத்துரியோதனை ஏளனஞ் செய்து
கூறுவான் : - “அரக்கரேயாயினும் யனத்திலே வஞ்சனையான
உபாயங்களைச் சிந்தியார்; போர்க்களத்தில் வஞ்சனையான செயல்
புரியார்; ஜயனே, வலிமையிக்க சகோதரருக்கு விடத்தைக்
கொடுத்து அருந்தும்படி செய்யமாட்டார்; அவரை, வரிசையாக
நிறுத்தப்பட்ட கழுமரத்திலே குதிக்கும்படி செய்யமாட்டார்;
பாய்கின்ற நீர் பெருக்கிலே அழுத்தமாட்டார்கள்; ஒருரிலே
அவர்கள் இருந்தால் அதைவிட்டு அகலும்படி செய்யார்;
சொன்ன சொல்லும் தவறமாட்டார்”.

47. செழுந்தழல்வாழ் மனைகோளுவார் செய்ந்நன்றி

கோன்றறியார் தீங்கு புனை
அழுந்துமனத் தழுக்குரூர்அச் சமுமற்று
அருளின்றிப் போய்ச்சு தாடார்
கொழுந்தியரைத் துகிலுரியார் கோடுங்கானம்
அடைவித்துக் கோல்ல எண்ணார்
எழுந்தமரின் முதுகிடார் இவையேல்லாம்
அடிகளுக்கே ஏற்ப என்றுண்.

20

48. தேனிடறிப் பாண்மூலுஞ் செழுந்தாம
விசயனுடன் செருவில் வந்தால்
மாணிடரிற் போரவல்லார் சிலருண்டோ
தேரியாது வானு ஸோரில்

47. செழுந்தழல் - வலிய நெருப்பு. வாழ்மனை - வாழ்கின்ற வீடு.
கொளுவார் - பற்றவைக்கமாட்டார்கள். அழுந்து மனம் - கீழ்ப்பட்ட மனம்.
அழுக்குரூர் - அழுக்காறு (பொருமை) கொள்ளார். பொய்ச்சுது - வஞ்சனை
யயமான குது. கொழுந்தியர் - உடன் பிறந்தவர் மனைவி. அடைவித்து -
அடையும்படி செய்து; பிறவினை. எழுந்து - போருக்குப் புறப்பட்டு.
முதுகிடார் - முதுகுகொடுத்து ஓடார். அடிகள் - தேவீர்.

“வலிய நெருப்பைப் பிறர் வாழ்கின்ற வீட்டிலே பற்ற
வைக்கமாட்டார்; செய்ந்நன்றி மறந்தறியார் ஒருபொழுதும்;
தீமை செய்தலையே உற்றதொழிலாக மேற்கொள்ளமாட்டார்;
கீழான தன்மை வாய்ந்த மனத்தில் அழுக்காறுகொள்ளார்;
அருளில்லாவிடினும் பழிபாவத்திற்கும் அச்சமென்பதில்லாமல்
வஞ்சனைமிக்க சூதாடமாட்டார்; உடன்பிறந்தவர் மனைவியைத்
தூகிலுரிந்து மானபகங்கு செய்யமாட்டார்; கொடிய காட்டிற்கு
ஒடிப் பின்பு கோல்ல நினையார்; முதலில் உற்சாகத்தோடு
போருக்கு முற்பட்டுப் பின்பு முதுகு காட்டி ஒடமாட்டார்;
இத்தகைய மிக இழிவான செயல்களெல்லாம் தங்களுக்கே
பொருத்தமாகும்.”

48. தேன் - வண்டுகள். இடறி - நெருங்கி. பாண் - இசை. கோன்
இடை - சிந்தாங்கள் சயத்திரதனீடம். குறித்த வீரன் - சயத்திரதன்.
இடுங்கு அழிகை - துன்பமுற்று இறத்தல். தனயன் - விமன் மகனுகை
கடோற்கசன்.

கோனிடையுற் றருகிருந்த திறல்வேந்து
காத்திடினும் குறித்த வீரன்
தாணிடுற் றுயிரழிகை தப்பாதேன்
பதுமுரைத்துத் தனயன் மீண்டான்.

21

“வண்டுகள் நெருங்கி மொய்த்து இசைபாட ஒலிக்கின்ற செழுமையான மாலைகளையனிந்த அருச்சுகளேனுடு போர்க்களத் தில் எதிரில் வந்தால் மானிடர்களுள் ஒரு சிலரேனும் தளராது நின்று போர் செய்ய வல்லவர் உண்டோ? இல்லையே. ஒரு வேளை தேவலோகத்தில் உளரோ இலரோ தெரியாது. சிந்து ராசனைவிட்டு நிங்காது உன்பக்கத்திலுள்ள வல்லமை வாய்ந்த வேந்தர் பாதுகாத்தாலும், குறிப்பிட்ட வீரனுகிய சயத்திரதன் மாண்டுபோவது நிச்சயம்; ஒருபொழுதும் அது தப்பாது” என்பதையும் உரைத்து வீமன் மகன் திரும்பிச் சென்றுன்.

3. மெய்ப்பொருள் நாயனார் வரலாறு

இப்பகுதியிலுள்ள செய்யுள்கள் சேக்கிழார் அருளிய பெரிய புராணத்தினின்றும் எடுக்கப்பட்டன. (மெய்ப்பொரு ணயனார் புராணம் 1-23.)

கதைச் சுருக்கம்

சேதி நாட்டிலே திருக்கோவலூரின்கண்ணே யிருந்து சீரிய முறையில் அரசு செலுத்திய, சிவ பக்தியில் மேம்பட்ட மலாடர் குலத் தோன்றலாகிய மெய்ப்பொருள் நாயனார் என்னும் அரசர் ஒருவர் இருந்தார். அவர் அடியார் தொண்டினையும் இறைவன் தொண்டினையும் எல்லா வகையிலும் குறைவின்றிச் செய்துவந்தார்.

இப்படி ஒழுகிவரும் நாளில் முத்தாதன் என்னும் வேறேர் அரசன் காரணமின்றியும் பகைமேற்கொண்டு அன்ன வரை வெல்ல முயன்று போர்செய்து பன் முறை தோற்று அவமானப்பட்டுப் போனான். போரில் அவரை வெல்ல முடியா தென்றுணர்ந்த அக்கொடியோன் அந்நாயனாது அடியார்

பக்தியின் பண்டினையறிந்து வஞ்சனையால் வெல்ல எண்ணி, விழுதி, சடை முடி தரித்து அடியார் வேடங்கொண்டு, புத்தகக் கவளி போலத் தோன்றும்படி ஆயுதத்தை மறைத்துக்கொண்டு, திருக்கோவலூர் சென்று அரண்மனை வாயிலை அடைந்தான். வாயில் காப்போர் அவன் கொண்ட தவவேடங்களை உள்ளே விட்டனர். இது வாயிலையடைந்த பொழுது அங்கு நின்ற தத்தன் தடுத்தனன். தான் அரசருக்கு உறுதி கூறவேண்டும் என்றுரைத்து அத்தடையையுங் கடந்து அரண்மனையினுள்ளே சென்றுன்.

அவனது வருகை கண்ட இராசமாதேவி துயில்கொள்ளும் நாயனாரை எழுப்ப, அவர் கைகூப்பியபடி எழுந்து வேடதாரியை வணங்கி நின்று முகமன் கூறி, வந்த காரியம் வினவினர். அவன், “உங்கள் இறையவன் அருளிச் செய்த, மன்மேல் எங்கு மில்லாத அரியதொரு ஆகமத்தை உனக்குச் கூறவங்கேதன்” என்றுன். அவர் “அதனை உபதேசித்தருள வேண்டும்” என்ன, மற்றவன், “இராசமா தேவியில்லாமல் நாம் இருவருமே இருக்கவேண்டும்” என்றுன். தேவியை அந்தப்பும் அனுப்பி, வேடம் புணைந்த வளைப் பிடத்தில் அமரச் செய்து, தான் கீழே இருந்து, “இனி உபதேசங்கு செய்தருள்க” என்னலும், அவன் புத்தகம் அவிழுப்பான் போன்று கவளியை மடிமேல் வைத்து, ஆயுதத்தை வெளியே எடுத்து, தான் முன்பு திட்டமிட்டபடியே அவரைக் குத்த, அவர் அவ்வஞ்சகன் புணைந்த வேடத்தையே இறைவனக்குத் தொழுது அவன் வஞ்சனையை வென்றுர்.

அவன் உட்புகுந்த பொழுதே ஐயுற்ற தத்தன் அவ்வஞ்சகனை வாளினால் வீசப்புக, உதிரம் பெருகக் கீழே விழும் நிலையிலுள்ள காயனார், தம் நீண்ட கையினால் அவனைத் தடுத்து நின்று, “தத்தா, நம்மவர்” என்று சொல்லி சிலத்திலே விழுங் தார். வணங்கியபடி கையினாலே அவரைத் தாங்கிய தத்தன், “கான் செய்யவேண்டுவது என்னை” என்று கேட்ப, நாயனார், “எம்பிரான் அடியாராகிய இவர் போக, ஒருவரும் விலக்காதபடி கொண்டுபோய் விட்டு வருக” என்றார்.

இவ்வாறு விகழுந்ததை யெல்லாம் அறிந்தவர் யாவரும் முத்தாதனைக் கொல்ல முற்பட, தத்தன் அரசர் கட்டளை

இன்னதெனக் கூறலும் அவர்கள் யாவரும் விலகி நின்றனர். அக்கொடியவைனே மனித நடமாட்டம் இல்லாத காடு வரையிற் கொண்டுபோய் விட்டுத் திரும்பினான். அவ்வேடதாரியைக் கொண்டுபோய் விட்ட செய்தியைக் கேட்கவேண்டிச் சோர் கின்ற உயிரைத் தாங்கி நின்ற நாயனரைக் கண்டு, இடையூறின்றி விட்ட பண்பினைக் கூறினான். அது கேட்டவர் அளவிலா மகிழ்ச்சி கூர்ந்து தத்தனிடம் பெருங் கருணை செய்தார். பின்பு இளவரசர், மந்திரியர், உறவினர் முதலியோரை அன்பர்க்குரிய திரு நீற்றுடன்கூடிய வேடத்திலே வைத்த அன்பினைப் பாது காக்கும்படி கூறியருளி, தில்லையின்கண்ணே ஆடுகின்ற பாதங் களைத் தியானித்து, உமாதேவியாருடன் காட்சியளித்த இறைவைனைக் கண்களாரக்கண்டு அப்பெருமானது திருவடி நீழிலை அடைந்தார்.

சிறப்பியல்புகள்

இப்பகுதியில் முக்கியமாக ஆராயத்தக்கது ஆசிரியர் இவ்வரலாற்றைக் கூறும் திறனேயாகும். விரிவான நிகழ்ச்சிகள் சிலபல இடம்பெற்ற இவ்வரலாற்றை, சுருங்கிய சொற்களால் பொருள் தெளிவாக விளக்குப்படி தூய இனிய நடையில் ஆசிரியர் கூறுகின்றார். இப்பகுதி ஒரு தனிப்பட்ட காவியம் போன்று எல்லா நலங்களோடும் விளக்குகின்றது என்னவாம். காடு சேதி நன்றாடு. நகரம் எல்லாச் சௌவங்களும் நிரம்பிய திருக்கோவலூர். அவ்வுரிமை மாடந்தோறும் ‘சோதிவெண் கொடிகளாடும்’ ஓளிமிக்க தெருக்கள் உள்ளன. அரசு பரம் பரை ‘மாதொருபாகன் அன்பின் வழிவரும் மலாடர்’ பரம்பரை. அரண்மனையோ சுடர்மணி வாயில் பலவற்றைக் கொண்டது. அரசரோ ‘வரை நெடுஞ் தோளால் பகைவறைப் போர்முனையில் வென்றவர்’; ‘அரசியல் நெறியின் வந்த அறநெறி வழாமற் காப்பவர்’; ‘உரைதிறம்பாத நீதியின் மேம்பட்டவர்’. தெய்வ பக்தியிலும் அடியார் பக்தியிலும் ஒப்பற்ற விளக்குபவர். அவருடைய ஆயத்தார் முதலிய யாவரும் இராஜ விசுவாசம் நிரம்பியவர். அவருடைய தாதனும் தத்தன் மன்னவர் நலனையே இரவும் பகலும் கருதி அவர் குறிப்பின் வழி நிற்பவன்; எங்கிலையிலும் அவரது ஆளை கடவாதவன். இங்கும் இப்பகுதி ஒரு சிறு காப்பியம் போன்று பொருள் நிறைவு பெற்று விளக்குவது.

மேலும் இவ்வரலாற்றிற்குத் தலைவரான மலாடர் கோமானது அடியார் பக்தியின் பண்பு மிகச் சீரிய முறையிற் காட்சிப் படுத்தப்பட்டுள்ளது. இறைவனுக்குரிய தொண்டினைக் குறைவின்றிப் புரிந்தொழுகிய நாயனர் அடியார் தொண்டினையும் பல்லாற்றுனும் புரிந்துவந்தார்; சகன் அன்பர் கருத்தறிந்து வல்ல செய்வார்; அந்த அன்பர் வேடமே சிந்தை செய்வார்; அவர் பாதமே யல்லாது வேறு சார்பு இல்லாதவர்; தம்முடைய பெருங்கிதி அனைத்தையும் அவ்வடியார்க்குக் குறைவின்றிக் கொடுப்பவர். பொய்யாக அடியார் போன்று நடிப்பவர்க்கும் இறைவன் எல்லாப் பேறுகளையும் அளிப்பது போன்று, நெஞ்சிலே வஞ்சகமும் வெளியிலே சிவ வேடமுங்கொண்டு நள்ளிரவிலே அரண்மனை புக்கு, ஏமாற்றி இன்னுயிர் செகுத்தகொடியோனுக்கும் கருணை காட்டி அவனுயிரைப் பாடுபட்டுக் காத்துமன்றி, அவன் கொண்ட பொய் வேடத்தையே மெய்யப் பொருளாகிய இறைவனுக் கூழிப்பட்டு, உயிர் பிரியுங்காலையில் பொன்னம்பலத்தில் திருக்குத்தாடும் பெருமான் கழலினையைச் சிந்தித்து, அவன் உமா தேவியோடு காட்சியளிப்பக் கண்டு களித்து, அந்தமில் இன்பத்து அழிவில் வீட்டினை எய்திய வரலாறு மிகவும் உருக்கமான முறையிற் கூறப்பட்டுள்ளது.

மலாடர் கோமான் செய்துவந்த அடியார் தொண்டு (49-52)

49. சேதிநன் ணட்டு நீடு தீருக்கோவ ஹாரின் மன்னி மாதோரு பாகர் அன்பின் வழிவரு மலாடர் கோமான்

49. சேதி நன்னாடு - நாட்டின் பெயர்; நன்மை பொருந்திய சேதி நாடு. நீடு தீருக்கோவஹார் - நகரின் பெயர்; திருநீடுகோவஹார் - யாவரும் விரும்பும் பண்புகள் நிலைபெற்ற கோவஹார். மாதோருபாகர் அன்பின் வழிவரும் - சிவநடியார் பரம்பரையிலே தோன்றிய. மலாடர் கோமான் - மலையமான் நாட்டின் தலைவர்.

நன்மை பொருந்திய சேதி நாட்டிலே சீரிய பண்புகள் நிலைபெற்ற தீருக்கோவஹாரிலே நிலைபெற்ற அரசு செலுத்தி வர்த்து, உமா தேவியை ஒரு பாதத்திலேயுடைய சிவபெருமானி டத்தில் அன்புவைத்த அடியார் பரம்பரையிலே தோன்றிய மலாடர் தலைவராகிய மெய்ப்பொருள் நாயனர் வேதங்கூறும்

வேதநன் னேறியின் வாய்மை விளங்கிட மேன்மை பூண்டு காதலால் ஈசர்க் கன்பர் கருத்தறிந் தேவல் செய்வார். 1

50. அரசியல் நேறியில் வந்த அறநேறி வழாமற் காத்து வரைநேடுஞ் தோளால் வேன்று மாற்றலர் முனைகள் மாற்றி உரைத்திறம் பாது நீதி ஒங்குநீர் மையின் மிக்கார் திரைசெய்நீர்ச் சடையான் அன்பர் வேடமே சிந்தை செய்வார். 2

51. மங்கையைப் பாக மாக உடையவர் மன்னுங் கோயில் எங்கனும் பூசை நீடி ஏழிசைப் பாடல் ஆடல்

ங்மையான நெறியினது உண்மைத்திறம் உலகிலே விளக்க மடையும்படி மேன்மைபூண்டு, மேலான அன்பினுலே அடியார் களது மனக்குறிப்பை அறிந்து அவர்களுக்குத் தொண்டு செய்வார்.

50. அரசியல் நெறியில் வந்த அறநெறி - அரசியல் நெறியினைப்பற்றி அறநால்கள் விதித்த நெறி. வரைநெடும் தோளால் - மலைபோன்ற பெரிய தோளாற்றலால். மாற்றலர் முனைகள் மாற்றி - பகைவர்களைப் போரில் வென்று மாற்றி. உரை - அரசியலைப்பற்றி முன்னோர் உரைத்த உரை, திறம்பாத நீதி - மாறுபடாது செலுத்திய நீதி. நீரமை - பண்பு; நீதிஸை. திரைசெய்நீர்-அலைகளையுடைய கங்கை. சிந்தை செய்வார்-கருதி வழிபடுவார்.

அரசியல் நெறியிலே வந்த அறவழியிலே பிழைப்பாடாமற் பாதுகாத்து, மலைபோல் உயர்ந்த தம் தோள்வலியாலே பகை வரைப் போரில் வென்று மாற்றி, முன்னோர் மொழிக்கலவற்றி னின்றும் சிறிதும் மாறுபடாது ஒங்குகின்ற நீதிகளையிலே சிறந்தவர்; அப்படிப்பட்டவர் சிவபெருமானது அடியார் வேடத்தினேயே மனத்திற்கொண்டு வழிபடுவார்.

51. மங்கையைப் பாகமாக உடையவர் உமா தேவியை ஒரு பக்கத்திலே கொண்ட சிவபெருமான். எங்கனும் - எங்கெங்கும். பூசைநீடி - நீத்திய வழிபாடு தவறுமலும் காலங் தவறுமலும் நிகழ்த்துவரும்படி செய்து. சிறப்பு-திருவிழா. மல்க- நடைபெற. போற்றுதல் புரிந்து - பாதுகாத்தலைச் செய்து. தங்கள் நாயகன் - வழிவழித் தங்கள் தலைவராகிய சிவபெருமான். ஓன்று - ஒரு தஞ்சம்.

போங்கிய சிறப்பின் மல்கப் போற்றுதல் புரிந்து வாழ்வார் தங்கள்கா யகனுக் கன்பர் தூளாற் சார்போன் றில்லார். 3

52. தேடிய மாடு நீடு சேல்வமுந் தீல்லை மன்றுள் ஆடிய பேருமான் அன்பர்க் காவன ஆகு மென்று நாடிய மனத்தி ஞேடு நாயன்மார் அணைந்த போது கூடிய மகிழ்ச்சி போங்கக் குறைவறக் கோடுத்து வந்தார். 4

முத்தநாதன் அவரிடந் தோற்றமை

53. இன்னவா ரேழுகு நாளில் இகல்திறம் புரிந்தோர் மன்னங் அன்னவர் தம்மை வேல்லும் ஆடையால் அமர்மேற் கோண்டு

உமாதேவியாரை ஒரு பக்கத்திலே கொண்ட சிவபெருமான் வெளிப்பட்டு வீற்றிருக்கும் கோயில்களில் எல்லாம் பூசைகள் தவறுது நீடித்து நடைபெறவும் ஏழு இசைகளையுடைய பாடலும் ஆடலும் மேம்பட்ட திருவிழாக்கள் நிகழும் படியாகவுஞ் செய்து வாழ்பவர்; தங்கள் நாயகருக்கு அன்பராகிய அடியார்களது பாதங்களையல்லாது வேறெலுரு தஞ்சம் இல்லாதவர்.

52. மாடு-நீதி. நீடு செல்வம்-முங்கைதயோர் வைத்துச் சென்ற அழியாப் பெருஞ் செல்வம். தில்லை மன்றுள் ஆடிய பெருமான் - நடேசுப் பெருமான். நாயன்மார் - தம்மை ஆட்கொண்ட தலைவர்களாகிய அடியார்கள்; நாயனார் என்பது இறைவனைக் குறிக்கும்; இங்கு அவனைப் போன்ற அடியார்களைக் குறித்தது. அணைந்த போது - தம்மிடம் வந்தபோது.

தாம் தரும வழியிலே தேடிய நிதியும் முன்னோர் வைத்துச் சென்ற அழியாத பெருஞ் செல்வமும் ஆனவையெல்லாம் தில்லையம்பலத்தின் கண்ணே திரு நடனஞ் செய்கின்ற பெருமான் மாட்டு அன்பு பூண்ட அடியார்களுக்கு ஆவனவே யாகும் என்று நாட்டங்கொண்ட மனத்தோடு தம் தலைவர்களாகிய அவ்வடியார்கள் தம்மிடம் வந்த பொழுது அவரைக் கூடப் பெற்றதால் ஆகிய மகிழ்ச்சி மேன்மேலும் பெருகுதலால் மனக்குறை சிறிதுமின்றிக் கொடுத் தொழுகிவந்தார்.

53. இகல் திறம் புரிந்து - பகைமையை உட்கொண்டு. அமர் - போர். பொன் அனி ஒடை யானை - பொன்னுலாகிய முகப்பாம் அனிந்த யானைப் படை. பொருபரி - போர்க்குதிரை. பரிபவம் - அவமானம்.

போன்னணி ஒடை யானை பேராருபரி காலாள் மற்றும்
பன்முறை இழந்து தோற்றுப் பரிபவப் பட்டுப்
போனுன். 5

அப்பகைவன் அடியார் வேடம் பூண்டு திருக்கோவலூர்
புக்கமை (54-55)

54. இப்படி இழந்த மாற்றுன் இகலினால் வெல்ல மாட்டான்
மேய்ப்போருள் வேங்தன் சீலம் அறிந்துவேண் ணீறு
சாத்தும்
அப்பேரு வேடங் கோண்டே அற்றத்தில் வேல்வா ஞகச்
சேப்பரு நிலைமை எண்ணித் திருக்கோவ ஹாரிற்
சேர்வான். 6

55. மேய்யேலாம் நீறு பூசி வேணிகள் முடித்துக் கட்டிக்
கையினிற் படைக ரந்த புத்தகக் கவளி ஏந்தி

இவ்விதமாக அவர் ஒழுகி வரும் நாளில் ஓர் அரசன்
காரணமில்லா திருக்கவும் தானே பகைமை உட்கொண்டு
அத்தகையவரை வெல்லலாம் என்னும் ஆசையினால் பகைத்துப்
போர்செய்து யானை, குதிரை, காலாள், தேர்ப்படை முதலிய
படைகளை யெல்லாம் பல முறை இழந்து தோற்றுமையால்
அவமானப்பட்டுப் போனுன்.

54. இகலினால் வெல்லமாட்டான் - போரினால். வெல்லமாட்டாதவனுகி.
சீலம் - நல்லொழுக்கம்; 'அன்பர் வேடமே சிந்தை செய்தொழுகும்', சீலம்
(55). அற்றத்தில் - வஞ்சனையினால். செப்பரும் - சொல்லத்தகாத.
சேர்வான் - சேரும் பொருட்டு.

இப்படி நால் வகைப்படை முதலியவற்றைப் போர் செய்து
தோற்ற பகையரசன் போரிலே வெல்ல மாட்டாதவனுகி,
மலாடர் கோமானுகிய மெய்ப்பொருள் நாயனாரது அடியார்
வேடமே சிந்தைசெய்து ஒழுகும் சீலத்தை அறிந்து, அப்
பெருமை பொருந்திய வெண்ணீறுசாத்தும் அடியார் வேடத்
தைத் தான் மேற்கொண்டு வஞ்சனையினால் அவரை வெல்லலாம்
என்று, சொல்லுதற்கும் தகாததை மனதில் எண்ணித் திருக்
கோவலூரிற் சேரும்பொருட்டு;

55. வேணிகள் - சடைமுடி. கவளி - நூற்கட்டு. கரந்த - மறைத்து
வைத்த. கை பொதி விளக்கு - மையாகிய லீத்ததைத் தனக்குள் வைத்தும்

மைபோதி விளக்கே என்ன மனத்தினுட் கறுப்பு வைத்துப்
போய்தவ வேடங் கோண்டு புகுந்தனன் முத்த நாதன். 7

அவன் வீதியூடே நடந்து அரண்மனை வாயிலை அடைதல்
56. மாதவ வேடங் கோண்ட வன்களுன் மாடங் தோறும்
கோதைகுழ் அளக் பாரக் குழைக்கோடி யாட மீது
சோதிவேண் கோடிக ளாடுஞ் சுடர்நெடு மறுகிற் போகிச்
கேதியர் பேருமான் கோயில் தீருமணி வாயில்

சேர்ந்தான். 8

அதனைச்சுற்றி ஒளியைச் செய்யும் விளக்கு. கறுப்பு - வஞ்சனையாகிய
எண்ணம். பொய் தவ வேடம் - பொய்யாகிய (விழுதி முதலிய தரித்த)
அடியார் வேடம். முத்தாநாதன் - பகைவன் பெயர்.

அந்தப் பகையரசனுகிய முத்தகாதன் என்பவன் முழுநிற
பூசிய முனிவர்போல உடம்பெல்லாம் விபூதி தரித்து, தனது
குடுமிகளைச் சடை போலத் திரித்துச் சடைமுடி போலக்கட்டி,
படைக்கலத்தை மறைத்துவைத்துப் புத்தகம் போற்கட்டிய
புத்தகப்பையை ஏந்தியபடி, மையாகிய நீல நிறத்தைத்
தன்னுள்ளே வைத்தும் அதனைச்சுற்றி ஒளியைச் செய்யும்
விளக்கினைப்போன்று மனத்திலே வஞ்சக எண்ணம் பொதித்து
வைத்து வெளியே திருநிற முதலிய தரித்த வேடங் கோண்டு
புகுந்தனன்.

56. வன்களுன் - கல்நெஞ்சன். கோதைகுழ் அளக்பாரக் குழைக்க
கோடி - மாலைகள் சுற்றிய கூந்தலையும் காதணிகளையும் உடைய பெண்கள்.
கோதை - மாலை. அளக்பாரம் - கூந்தல். குழை - காதணி. கொடி - கொடி
போன்ற பெண்கள். சோதிவேண் கொடிகள் - ஒளி பொருந்திய வெண்
கொடிகள். ஆடும் - காற்றினால் அலைப்புண்டு அசையும். மறுகு - வீதி.
சேதியர் பெருமான் - மெய்ப்பொருள் நாயனார். கோயில் - அரண்மனை.
திருமணி வாயில் - அழகிய திருவாயில்.

பெரிய தவவேடம் புணைந்த கல்நெஞ்சனுகிய முத்தாந்
மாடங்கள் தோறும் மாலையினையளிந்த கூந்தலையும் காதணியையு
முடைய மாதர் நடனமாட, ஒளியிக்க வெண்கொடிகள்
காற்றினால் அலைப்புண்டு ஆடும் ஒளியிக்க நீண்ட அரசவீதியூடு
சென்று சேதியர் பெருமானது அரண்மனையின் அழகிய
வாயிலை அடைந்தான்.

காவல் முதலிய தடைகளைக் கடந்து உட்சென்று
அரசரைக் காணுதல் (57-58)

57. கடையடைக் காவலாளர் கைதோழு தேற நின்றே
உடையவர் தாமே வந்தார் உள்ளேழுங் தருஞும் என்னத்
தடைபல புக்க பின்பு தனித்தடை நின்ற தத்தன
இடைதேரிக் தருள வேண்டும் துயில்கோஞும் இறைவன்
என்றுன். 9
58. என்றவன் கூறக் கேட்டே (யானவற் குறுதி கூற
நின்றிடு நீயும்) என்றே அவனையும் நீக்கிப் புக்கு

57. கடை - வாயில். ஏறங்கள் - எட்டி நின்று. உடையவர் -
தமிழர்களை ஆளாக உடைய சிவனடியார். தடை - வாயில். தனித்தடை-
கடைசி வாயில். தத்தன்-அரசரின் முக்கியமான காவலாளன். இடை-சமயம்.
இடைதெரிந்தருளவேண்டும் - இது தக்க சமயமாறு; மற்றொரு சமயம்
அருள்புரிக. துயில் கொள்ளும் இறைவன்-அது சமயமின்மைக்குக் காரணம்
காட்டினான்.

வாயில்களிலே காவல்புரிபவர் கைக்கப்பி வணக்கி விலகி
நின்று தம் இறைவனை அடிமைகொண்ட அடியார் தாமே
வந்தார் என்று பனத்துட்கொண்டு, “உள்ளே எழுந்தருஞும்”
என்றுகூறி வழிவிட்டனர். இங்னனம் பல வாயில்களையும்
தாண்டியபின்பு கடைசி வாயிலை அடைந்தான். அங்கு நின்ற
தத்தன், “இது சமயமாறு; மற்றொரு சமயம் அருள்க;
இறைவன் துயில் கொள்ளுகின்றான்” என்று கூறி நின்றுன்.

58. நின்றிடு - தடை செய்யாமல் நின்றவிடுவாய். பொன் திகழ்
பள்ளிக் கட்டில் - பொன்னுலாக்கப்பட்டு விளங்கும் பள்ளிகொள்ளும்
மஞ்சத்தில். புரவலன் - அரசன். மாடே - பக்கத்தில். மன்றல் அம் குழல்
மென்சாயல் மாதேவி - வாசனையுடைய அழிய கூந்தலையும் சாயலையுமடைய
இராசமாதேவி.

என்று அத் தத்தன் தடுத்துக் கூறக்கேட்டு, “யான்
அவ்வரசனுக்கு உறுதி கூறப்புக்கேன்; ஆதலின் அவ்வாறு
இப்பொழுதே கூறும் பொருட்டு நீயும் தடைசெய்யாமல்
இங்கே நிற்பாய்” என்று சொல்லி, அத்தடையையுங் தவிர்த்து,

போன்றிகழி பள்ளிக் கட்டிற் புரவலன் துயில் மாடே
மன்றலங் குழல்மேன் சாயல் மாதேவி இருப்பக்
கண்டான். 10

தேவி துயிலெழுப்ப உணர்ந்த மன்னன் வணங்கி விணவே
முத்தநாதன் கூறியது (59-60)

59. கண்டுசென் றஜையும் போது கதுமேன இழிந்து தேவி
வண்டலர் மாலை யானை எழுப்பிட உணர்ந்து மன்னன்
அண்டர்நா யக்குர் தோண்ட ராமேனக் குவித்த சேங்கை
கோண்டேழுங் தேதிரே சென்று கோள்கையின் வணங்கி
நின்று. 11

60. மங்கலம் பேருக மற்றேன் வாழ்வுவந் தலைந்த தென்ன
இங்கேழுங் தருளப் பேற்ற தென்கோலோ (என்று கூற
உள்ளே சென்று பொன்னுற் செய்த மஞ்சத்திலே அரசன்
நித்தினை செய்ய, வாசனை மிக்க கூந்தலையும், மென்மையான
சாயலையுமடைய இராசமாதேவி அமர்ந்திருப்பதைக் கண்டான்.

59. கதுமென - விரைவாக. வண்டலர் மாலையான் - மெய்ப்பொருள்
நாயனுர். அண்டர் நாயகனுர் - சிவபெருமான். தொண்டர் - அடியார்.
கொள்கையின்-விதிப்படி.

அவ்வாறு கண்டபின்னும் உள்ளே சென்று அணுகினான்.
அப்படி அணுகியபொழுது தேவி விரைவாகக் கட்டிலினின்றும்
இறங்கி, வண்டுகள் அலர்தற்கிடமாகிய மாலையினையனிந்த
மெய்ப்பொருள் நாயனுரை எழுப்பினான். அவர் துயிலுணர்ந்து
தேவர்கள் தலைவராகிய சிவபெருமான் அடியார் என்றறிந்த
வுடனே கூப்பிய கையராய்ப் படுக்கையை விட்டெழுந்து அன்பர்
சார்பல்லாமல் வேறு சார்பற்ற தம் கொள்கையின் விதிப்படி
வணங்கி நின்றார்; அப்படி வணங்கி நின்று,

60. மங்கலம் பெருக - மங்கலம் பெருகும்படி; இதில் பின்வரும்
ஷிகழ்ச்சிகளைக் குறிக்கும் அமங்கலப் பொருளும் தொனிக்கும். வாழ்வு
வந்தணைந்தது - எனக்குப் பெருவாழ்வுவந்து கூடிற்று; என் வாழ்வே ஓர்
உருப்பெற்று முயற்சியின்றித் தானே வந்தது. எனது வாழ்க்கைக்கு இறுதி
வந்துற்று என்பதும் குறிப்பாகத் தோன்றும். முன்னம் - சிருட்டி
ஆரம்பத்தில். கொடுவங்கேள் இயம்ப - இயம்பக் கொண்டுவங்கேள்.

உங்கள்நா யகனூர் முன்னம் உரைத்தது கமநூல்
எங்குமில் வாத தோன்று கோடுவங்தேன் இயம்ப
என்றான். 12
அரசர் உபதேசிக்கும்படி கேட்க மற்றவன் விரும்பியபடி
தேவியை அந்தப்புரம் அனுப்பி, முறைப்படி கேட்டல்
(61-62)

61. பேறேனக் கிதன்மே லுண்டோ பிரானருள் செய்த இந்த
மாறிலா கமத்தை வாசித் தருள்சேய வேண்டும்) என்ன
நாறுபூங் கோதை மாது தவிரவே நானும் நீயும்
வேறிடத் திருக்க வேண்டும் என்றவன் விளம்ப
வேந்தன். 13

62. திருமகள் என்ன நின்ற தேவியார் தம்மை நோக்கிப்
புரிவுடன் விரைய அந்தப் புரத்திடைப் போக ஏவித்

“மங்கலம் பெருகும்படி எனக்குப் பெருவாழ்வு வந்து
கடிற்று என்னும்படி (தேவரீர்) இங்கு எழுந்தருளும் பேறு
பெற்றேன்; எழுந்தருளிய காரணம் யாதோரீ” என்று கூறினார்.
அதற்கு மற்றவன், “உங்கள் நாயகராகிய இறையவர் முன்பு
சொல்லிய ஆகம நூல் உலகில் எங்கும் இல்லாததொன்று
உள்ளது; அதனை உங்க்குச் சொல்லும் பொருட்டுக் கொண்டு
வந்தேன்” என்றான்.

61. மாறுஇல் - ஒப்பில்லாத. நாறு பூங்கோதை மாது - வாசனை
யுடைய பூமாலையை அணிந்த தேவி. தவிர - நீங்க, ‘வேந்தன்’ அடுத்த
செய்யுளில் ‘என்றார்’ என்பதைஞேடு முடியும்.

“எனக்கு இதைவிட மேலான பேறு ஒன்றுண்டோ?
இறைவன் அருளிச் செய்த ஒப்பில்லாத ஆகம நூலை வாசித்துப்
பொருள் கூறவேண்டும்” என்று அரசர் கூறினார். மற்றவன்,
‘வாசனையுடைய பூமாலையை அணிந்த தேவி நீங்க, நானும்
நீயும் தனியே இருத்தல் வேண்டும்’ என்று சொல்ல, அரசர்;

62. புரிவுடன் - ஆகம நூல் உபதேசம் பெறும் பயனைச் சிந்தித்து.
அந்தப்புத்திடைப் போகப் புரிவுடன் விரைய ஏவி என்று கூட்டுக் கூட்டு. அந்தப்
புரம் - பெண்கள் வசிக்குமிடம். தவிச - ஆசனம். போற்றி - துதித்து.

தருதவ வேடத் தானைத் தவிசின்மேல் இருத்தித் தாழும்
இருநிலத் திருந்து போற்றி இனிஅருள் செய்யும் என்றார்.

14

முத்தநாதன் நாயனாரை உயிர் செகுத்தல்

63. கைத்தலத் திருந்த வஞ்சக் கவளிகை மழுமேல் வைத்துப்
புத்தகம் அவிழ்ப்பான் போன்று புரிந்தவர் வணங்கும்
போழ்தீர்
பத்திரம் வாங்கித் தான்முன் நினைந்ததுப் பரிசே செய்ய
மேய்த்தவ வேட மேமேய்ப் போருளேனத் தோழுது
வேண்றார். 15

திருமகளே இவள் என்று கூறும்படி நின்ற பட்டத்தரசி
யாரை அந்தப்புரம் செல்லும்படி உபதேசம் பெறுதலின்
பயனைச் சிந்தித்து விரைவாக ஏவி, தானை வஞ்சனையால் மேற்
கொண்ட தவ வேடத்தானை ஆசனத்தில் உட்காரவைத்து,
ஆசாரியனிடம் ஞானேபதேசம் கேட்கும் முறைப்படி தாம்
ங்கிலத்திலே இருந்து துதித்து, “இனி உபதேசித்தருஞும்”
என்றார்.

64. வஞ்சகக் கவளிகை - வஞ்சனையாற் புத்தகப்பை போன்றிருந்த
கவளிகை. முந்திய செய்யுளில் சுறு கெட்டு, ‘கவளி’ என வந்தது. போன்று-
போன்றிருந்து. புரிந்தவர்-புரிந்த அவர். புரிதல்-இடைவிடாது நினைத்தல்.
பத்திரம் - படை. வாங்கி - விரைவாக ஒங்கி; எடுத்து. தான் முன் நினைந்த
அப்பரிசே செய்ய - வஞ்சனையினால் வெல்ல நினைந்தபடியே படையை எடுத்து
ஒங்கி உயிர் செகுக்கலானான்; அவன் செய்த அடாத செயலைத் தம் வாயினாற்
கூற விரும்பாத ஆசிரியர் இங்ஙனம் கூறினார். மெய்ப்பொருள் - அழியாப்
பேற்றினை அடைவிக்கும் பொருள்.

கையிலே இருந்த, வஞ்சனையாற் புத்தகப் பைபோன்று
நின்ற கவளிகையை மடிமேல் வைத்துப் புத்தகம் அவிழ்ப்பவன்
போன்றிருந்து, நாயனார் வணங்கும் பொழுதில் படையை
எடுத்து ஒங்கி, தான் முன்பு வஞ்சனையாற் கொல்ல எண்ணிய
படியே அவர் உயிரைச் செகுக்கலானான்; அவர் தவ வேடம்
எனப்பட்ட திரு நீறு, சடை முடி முதலியவற்றை யுடைய சிவ
வேடமே அழியாப் பேற்றினை அடைவிக்கும் பொருள் என்று
அவ்வேடத்தையே இறைவனுக்கத் தொழுது, அவன் வஞ்சனையை
வெண்றார்.

வஞ்சகளை கொல்லவுற்ற தத்தனைத் தடுத்து நிலத்தில் வீழ்ந்தமை

64. மறைத்தவன் புகுந்த போழ்தே மனமங்கு வைத்த தத்தன் இறைப்பொழுது தீனகட் கூடி வாளினால் ஏறிய வூற்றுஞ் நிறைத்தசேங் குருதி சோர வீழ்கின்றார் நீண்ட கையால் தறைப்படு மளவில் தத்தா நமரேனத் தடுத்து வீழ்ந்தார். 16

அவனை இடையூறின்றிக் கொண்டுபோய் விடும்படி கூறல்

65. வேதனை எய்தி வீழ்ந்த வேந்தரால் விலக்கப் பட்ட தாதனும் தத்தன் தானும் தலையினால் வணங்கித் தாங்கி

64. இறைப்பொழுது - கணப்பொழுது. குருதி - உதிரம். தரைப் படும் அளவில் - தரையில் வீழும் அளவில். நீண்ட கையால் தடுத்து நின்றபடி “தத்தா நமர்” என வீழ்ந்தார். நமர் - நம்மவர்.

(படையைக் கவளிகையில்) மறைத்து வைத்துக்கொண்டு தான் கூறியதையும் தடுத்து உட்சென்றபொழுதே, ஜூற்று, வாயிலில் சின்றுனையினும், மனம் அவ்வஞ்சகன் செயலில் வைத்த தத்தன் கணப்பொழுதில் அவ்விடத்தை அடைந்து முத்தாதனை வாளினால் ஏறியதுற்றுஞ்; அதற்கிடையே பெருகிய சிவந்த உதிரம் ஒடு, விழுகின்ற கிளைமையை எய்திய நாயனார் தரையில் வீழும் அளவில், “தத்தா நம்மவர் இவர்” என்று கூறித் தமது நீண்ட கையினாலே தடுத்தார்; அவ்வளவிலே கீழே விழுந்தார்.

மறைத்தவன் - மறைகளிற் கூறிய தவ வேடங்கொண்டவன் என்றும் தவவேடத்திலே தன்னை மறைத்துக்கொண்டவன் என்றும் பொருள் தொளிப்பது காணக. வீழ்கின்றாராகிய நாயனார் தடுத்து வீழ்ந்தார் என முடியும்.

65. தாதன் - அடிமை. தாங்கி - வீழ்ந்த அரசரைத் தாங்கி. மீது - இவர் மீது. இடைவிலக்காவண்ணம் - வழிமறித்து தன்பஞ் செய்யாதபடி.. நீ - ஸீயே.

படையினாலாகிய புண்ணின் வேதனைப் பட்டு வீழ்ந்த அரசரால் தடுக்கப்பட்ட அடிமையாகிய தத்தன், அரசர் கட்டளையைத் தலையார வணங்கி ஏற்றுக்கொண்டு, அவரைத் தாங்கி நின்று, “இனி யான் செய்யத்தக்கது யாது” என்று

யாதுநான் சேய்கேன் என்ன (எம்பிரான் அடியார் போக மீதிடை விலக்கா வண்ணம் கொண்டுபோய் விடுங்) என்றார். 17

வஞ்சகளைக் கொல்ல வந்தவரை விலக்கல்

66. அத்திறம் அறிந்தா ரேல்லாம் அரசனைத் தீங்கு சேய்த போய்த்தவன் தன்னைக் கோல்வோம் எனப்புடை தூங்க போது தத்தனும் அவரை யெல்லாம் தடுத்துடன் கொண்டு போவான் (இத்தவன் போகப் பேற்றது இறைவன் தானை என்றான்)

தத்தன் அவனைக் காடுவரை கொண்டுவிட்டு மீளுதல்

67. அவ்வழி அவர்க் கேல்லாம் அஞ்சியே அகன்று நீங்க சேவ்விய நேறியில் தத்தன் தீருநகர் கடங்கு போங்கு

வினவினன். “இறைவன் அடியவராகிய இவர் வீரும்பியபடி செல்லும் வழியில் எவரும் மேற்சென்று தடுக்காத வகை நீடிய கொண்டுபோய் விடுக” என்றார்.

68. அத்திறம்-வேடத்தால் வஞ்சித்த செய்கை. புடைகுழ்ந்தபோது-சுற்றிலும் நெருங்கியபொழுது. உடன்கொண்டு போவா(ஞகை) தத்தனும் அவரையெல்லாங் தடுத்து என்று கூட்டுக. இத்தவன் - இத்தவசி; அரசர் ‘நமர்’ என்று கூறியதை கட்டகொண்டு கூறினான். ஆணை - ஆணையால் கீழ்ந்தது.

வஞ்சித்து அரசரைக் கொன்ற அச்செய்தியைக் கேட்டறிந்த ஊரவரும், அரசியல் ஆயத்தாரும் அரசருக்கு ஊறு செப்த பொய் வேடங்கொண்டவனைக் கொன்று களைவோம் என்று சுற்றிலும் நெருங்கினர். அப்பொழுது அவனை உடன் கொண்டு செல்லும் கருமத்தை மேற்கொண்ட தத்தன் அவரையெல்லாங் தடுத்து, “இந்தத் தவசியை யான் உடன்கொண்டு போகப்பெற்றது அரசர் கட்டளையால் நிகழ்ந்ததாகும்” என்றான்.

69. அவ்வழி - அவ்வாணை வழி. கைவழி - கையினாலே. ஆளுக்கானம் - மனித சஞ்சாரமற்ற காடு.

கைவழி நோடுவா ளேங்தி ஆஞ்சிருக் கானஞ் சேர
வெவ்வினைக் கோடியோன் தன்னை விட்டபின் மீண்டு
போங்தான். 19

அரசர் முன்பு செல்லல்

68. மற்றவன் கோண்டு போன வஞ்சலை வேடத் தான்மேற்
சேற்றவர் தம்மை நீக்கித் தீதிலா நேறியில் விட்ட
சொற்றிறம் கேட்க வேண்டிச் சோர்கின்ற ஆவி தாங்கும்
கொற்றவன் முன்பு சென்றுன் கோமகன் குறிப்பின்
நின்றுன். 20

தத்தன் கூறிய செய்தி கேட்டுக் கருணை கூர்தல்

69. சென்றடி வணங்கி நின்று செய்தவ வேடங் கோண்டு
வென்றவற் கிடையு றின்றி விட்டனன் என்று கூற

அவ்வரைப்படி அவர்கள் யாவரும் அச்சங்கொண்டு
விலகி அவ்விடம் விட்டு நீங்கினர். செம்மையாகிய நெறியில்
நிற்பவனுகிய தத்தன் அழகிய நகர எல்லையைக் கடந்து வெளிக்
சென்று கையிலே உறைநீக்கிய நீண்ட வாளை ஏந்தியபடி
மனித நடமாட்டமில்லாத காட்டினை அடைந்தான். கொடிய
விண்புரிந்த கொடியோனுகிய முத்தாதனை அக்காட்டில் விட்ட
பின் திரும்பிச் சென்றுன்.

68. அவன் கொண்டுபோன மற்ற வஞ்சலை வேடத்தான் என்று
கூட்டுக. செற்றவர் - எதிர்த்துக் கொல்ல வருபவர். சொல்திறம் - நல்ல
வார்த்தை. கோமகன் குறிப்பின் நின்றுன். அரசரது மனக்குறிப்பறிந்து
இழுகும் தத்தன்.

அத்தத்தன் காவல் புரிந்து கொண்டுபோன வஞ்சலை
வேடமுடையவன்மேல் எதிர்த்து அடர வருகின்றவர்களையெல்
லாம் தடுத்து விலக்கி, ஒருவரும் தீமை செய்ய இடமில்லாத
வழியில் விட்டுவந்ததாகிய நல்ல வார்த்தை கேட்பதை விரும்பி,
சோரும் உயிரை மன உறுதியினாலே தடுத்து நிறுத்திவைக்கும்
அரசர் முன்பு சென்றுன் அவர் மனக் குறிப்பறிந்தொழுகும்
தத்தன்.

69. ஜயன் - முன்னிலை குறித்த படர்க்கைச் சொல். நிறை பெருங்
கருணை கூர்ந்தார். கருணை கூர்ந்தார்; பெருங்கருணை கூர்ந்தார்; நிறை பெருங்
கருணை கூர்ந்தார்.

இன்றேனக் கையன் செய்தது யார்சேய வல்லார் என்று
நின்றவன் தன்னை நோக்கி நிறைபெருங் கருணை
கூர்ந்தார். 21

அரசியல் ஆயத்தார்க்கு உறுவன கூறி இறைவன்
பாதங்களை நினைதல்

70. அரசியல் ஆயத் தார்க்கும் அழிவுறுங் காத லார்க்கும்
விரவிய செய்கை தன்னை விளம்புவார் விதியி ஞலே
பரவிய தீருநீர் றன்பு பாதுகாத் துய்ப்பீர் என்று
புரவலர் மன்று ளாடும் பூங்கழல் சிந்தை செய்தார். 22

போய் அவசடி வணங்கி நின்று, “வஞ்சனையாற் புனைந்த
தவ வேடங் கொண்டமையினாலே வென்றவனைக் காவல் செய்து
வைகித இடையுறும் இல்லாமல் விட்டுவிட்டேன்” என்று
கூறினான். அவர், “இன்றையதினம் ஜயனூரிய நீ செய்து
போல யாவர் செய்யவல்லார்களீர்” என்று தமது அழகிய உள்ளத்
திலே நிறைந்த பெரியதாகிய அருளை அவணிடத்துக் கெய்தார்.

70. அரசியல் ஆயத்தார் - தமக்குப்பின் அரசியல் நடத்தும் உரிமை
பெற்ற இளவரசர், அமைச்சர் முதலாயினார். அறிவுறு காதலார் - தமிடம்
வைத்த பேரன்பினால் மனம் வருந்தும் தேவியார், சுற்றத்தார். விரவிய
செய்கை-நடந்ததும், நடைபெறவேண்டியதுமாகிய கருமம். விதி - 1. ஆகம
நூல் விதித்த விதி; தவ வேடத்தை அரணெனப் போற்றும் விதி. 2. அரசர்
போற்றிவந்த முறைமை. பரவிய - பரவப்பட்ட; போற்றப்பட்ட. புரவலர்-
அரசர். மன்றுள் ஆடும் பூங்கழல் - சிற்றம்பலத்திலே அருட் கூத்தாடும்
அம்பலவாணரது அழகிய கழலணிந்த திருவடி.

தமக்குப் பின் அரசியல் நடத்தும் இளவரசர் மந்திரி
முதலானவர்களுக்கும் மனமழிந்து வருந்தும் தேவிமார்
முதலானவர்களுக்கும் முன்பு நிகழ்ந்ததும் இனி நடைபெற
வேண்டுவதுமாகிய செய்தியைக் கூறுவாராகி, “யான்
போற்றிவந்த முறைப்படியே திருநீர், ஏனைத் திருவேடம்
என்பனவற்றில் வைத்த அன்பின் ஒழுக்கத்தைச் சோர்வு
படாமற் பாதுகாப்போக” என்று உறுதி மொழியுரைத்து,
அரசர் தில்லையம்பலத்திலே அருட்கூத்தாடுகின்ற பூங்கழ
லணிந்த திருவடிகளைச் சிந்தை செய்தார்.

இறைவன் காட்சியளிப்ப அவன் திருவடி நீழலடைதல்

71. தொண்டார்க் கிமையப் பாவை துணைவனுர் அவர்முன்
தம்மைக் கண்டவா ரேதிரே ஸின்று காட்சிதங் தருளி மிக்க
அண்டவா வெர்க்ட் கேட்டா அருட்கழல் நீழல் சேர்க்
கோண்டவா றிடைய ரூமற் கும்பிடுங் கோள்கை ஈந்தார்.

23

71. தொண்டார் - நாயனார். இமையப் பாவை - பார்வதி தேவி.
இமையப் பாவை துணைவனார் - பார்வதி தேவியோடு காட்சியளித்தமை கருதி
இங்னம் குறித்தார். அண்ட வானவர் - அண்டங்களை ஆளும் தேவர்கள்.
அருட் கழல் - அருள் நிறைந்த பாத நீழலில். சேர்க்கொண்டு - கலந்து
நிற்கும்படி ஏற்றுக்கொண்டு.

உண்மைத் தொண்டாகிய மெய்ப்பொருள் நாயனாருக்கு
பார்வதி தேவியின் துணைவராகிய சிவபெருமான், முன்பு பன்னு
ஞம் அக்கண் முன்னே தாம் தம்மைக் காட்ட, அவ்வடியார்
தம்மைக்கண்டு பழகிய அவ்வண்ணமே ஊனக் கண்ணற்
கானும்படி வெளிப்பட்டு நின்று, மேலான அண்டங்களை
ஆனும் தேவர்களுக்கும் காணக்கிடைக்காத அருள் நிறைந்த
பாத நீழலிலே கலந்து நிற்கும்படி ஏற்றுக்கொண்டு, இடை
யறவுபடாமல் வணங்கித் தொண்டு செய்யும் பேற்றினே
ஈந்தருளினார்.

4. வாமனுவதாரக் கதை

விசுவாமித்திர முனிவன் இராமபிரானுக்குக் கூறுவதாக
உள்ள இப்பகுதி கம்பராமாயணத்தினின்றும் எடுக்கப்பட்டது.
(பாலகாண்டம்: வேள்விப் படலம் 18—28)

கதைத் தொடர்பு முதலியன் :

விசுவாமித்திர முனிவன் தான் செய்ய விரும்பிய ஒரு
வேள்வியை, அரக்கர் செய்யும் இடையூற்றினின்றும் காக்கும்
பொருட்டு, தயாத மன்னனிடம் இராம லக்குமணர்களைக்

கைப்படையாகப் பெற்றுச் சென்றுன். இடைவழியில் எதிர்ப்
பட்ட தாடகை என்னும் அரக்கியை இராமபிரான் வகுஞ்செய்த
பின், மூவரும் ஒரு சோலையை அடைந்தனர். அச் சோலை
முன்பு திருமால் நீண்டகாலம் வகுஞ்செய்த சோலை, என்று
கூறி, அவ்வாறு அப் பெருமான் வகுஞ்செய்த காலத்திலே
ஷிக்ஷித் வாமனுவதார வரலாற்றினைக் கூறலுற்றுன். அம்
முனிவன் கூறிய அவ் வரலாறு இங்கே காணப்படும்.

கதைச் சுருக்கம்

விசுவாமித்திர முனிவன் கூற்று.

“அத்திருமால் இச் சோலையிலே வகுஞ்செய்து வந்த
காலத்திலே பெருவலி படைத்த மாவலி என்னும் அசுரன்
பூவுலகினையும் மண்ணுலகினையும் கைப்பற்றித் தான் செய்யப்
போகும் வேள்வியிலே முனிவர்களுக்கு அவ்வகங்களைத்
தானமாக வழங்கத் தீர்மானித்தான். அச் செய்தியறிந்த தேவர்
கள் திருமாலை வந்து வணங்கி, அம்மாவலியின் கொடுமையைத்
தீர்த்தருநூம்படி வேண்ட, அவனும் அங்கணமே செய்ய
விரும்பி, காசிபனுக்கும் அதிதிக்கும் குறுகிய வடிவமுள்ள
மகனாகத் தோன்றி யாவரும் வியக்கும் தெய்வ ஒளியோடுகூடிய
முனிவர் வேடத்துடன் மாவலிபாற் சென்றுன். மாவலி
மனமுவந்து அவனை எதிர்கொண்டு, முகமன் கூறுவானாகி,
“உங்கு ஒப்பான முனிவர் இல்லை; நீ வயப்பெற்ற என்னின்
உய்ந்தவரும் இலர்” என்றுன்.

வாமனன்:— வேண்டியவர் வேண்டிய அளவிற்கு அதிகமாக
அள்ளிக் கொடுத்து நீண்ட கையையுடையவனே, உண்ணிடம்
வந்தலரே மாட்சிமைப்பட்டவர்; ஏனையோர் மாண்பிலர்.

மாவலி:— (மனம் உவந்து) யான் செய்யவேண்டுவது யாது? ?
கட்டளையிடுக.

வாமனன்:— மூன்றடி மண்ண-தருவதானால்-இதுவே வேண்டும்.

மாவலி:— தந்தனன்; கோள்க.

வெள்ளி:— சில், சில்: கண்ட இந்த வடிவம் வஞ்சலை; இவன்
பூவுலகினையும் முன்பு உண்ட மாயவன். இதனை உணர்ந்து
செய்.

மாவலி:— கொடுக்கும் என்கை மேலே நிற்க, ஏற்கும் பெருட்டுத் தாழ்வது, மேக மேனியன் கை என்றால் எனக்கு இதனைவிட வேறு என்ன நன்மை வேண்டும்? இதனை நீ நினைக்கவில்லையே.

மேலும் வேண்டியவர் வேண்டாதவர் என்னும் பாகுபாடு பாரார் கற்றறிந்தவர். ‘யெர்ந்தவர் வந்து தானக் கொள்க’ என்றோம்; அதன்படியே வந்துற்ற இவனைவிட உயர்ந்தவர் யாவர்? உன்து பெயர் வெள்ளி; அதற்கேற்ப அறிவில்லாதன கூறினால். வள்ளன்மை டூண்டு வரையாது வழங்குவதன் ரிச் சிலவற்றைக் கொடுத்தல் கூடாது என்று ஒதுக்கவேண்டும்? இன்னுப்ரோயாயினும் கொள்ளுவது தீது, கொடுப்பது நன்று.

இறந்து போனவர் எல்லாரும் உண்மையில் இறந்தொழிந்தவர்ஸர். ஏற்ற கையோடு இரந்தவரே உண்மையில் இறந்து பட்டவர். உடல் அழிந்து மாண்டவரேயாயினும் ஈதலைச் செய்தவரையன்றி நிலையாக இருந்தவர் யாவர்?

உண்மையான பகைவர் பழிவிளைப்பவரல்லர்; கொடுக்கும் நிலையில் முன்பு குறுக்கிட்டுநின்று கொடேல் என்ற தடுப்ப வரே அப்பகைவர். இத்தகையவர் தம்மையும் கெடுத்துக் கொள்பவர். இப்படித் தடுப்பதைப் போன்று வேறு தீமை இல்லை. பெரிய உறுதி கூறவந்த நற்குணமில்லாதவனே, கையிற் பொருளுள்ள பொழுதே ஈதலைச் செய்து புகழுடம்பைப் பெற்று அறப் பயனையும் பெற முயல்பவர்க்கு உட்பகை உலோபம். ஆதலால் இப்பேச்சை விட்டுவிடு. ஒருவருக்கு ஒருவர் ஒரு பொருளை ஈயுங் தருணம் தடுப்பது அழகன்று; அப்படித் தடுப்பவரின் சுற்றம் உண்ண உணவும் உடுக்க உடைய மின்றி அழியும்.

பின்பு வாமனனை நோக்கி, “நீ மூன்றி அளந்துகொள்” என்று குண்டிகை நீரை நீட்டினான். சுக்கிரன் சிற்றுவங் கொண்டு குண்டிகையை அடைக்க, வாமனன் தருப்பையினாற் கிளறி அடைப்பை நீக்கினான். தானீர் கையிலே தீண்டுதலும் குறஞ்ருவாய் நிறவன் கண்டவர் யாவரும் விபக்கும்படி பேரூருவங் கொண்டு வளர்ந்தனன். நின்ற பாதம் பூமியை அடக்கிற்று. மேலே உயர்ந்த பாதம் வானுலகினை அடைந்து

இடமின்மையால் மீண்டது. மாவலியின் தலையே மூன்றும் அடிக்கு இடமாயிற்று. மாவலியினின்றும் மீட்ட உலகமெல்லாம் இந்திரனுக்குரியதென்று அவன்பால் நல்கி மீண்டும் திருமால் பாற்கடல் பள்ளி மேவினுன்.”

சிறப்பியல்புகள்

இப்பகுதியில் அமைந்த சிறப்பியல்புகளை மூன்று கூருக வைத்து ஆராயலாம்:—

1. முதலில் ஆராயத்தக்கது இதில் அமைந்த நாடகப் பண்போகும். வாமனனுகி வந்த திருமாலும், உலகை யெல்லாம் கவர்ந்த வள்ளன்மை மிக்க மாவலியும் பேசும் பேசுச் சமிப்பு பண்பாட்டிற்கு ஒரு சீரிய எடுத்துக் காட்டாக நின்று, பேசுபவர் மன நிலையையும் உணர்ச்சி வயப்பட்ட பண்பையும் புலப்படுத்தி, அருகில் நின்ற அனுபவிப்பது போன்ற பண்பைப் பெற்று விளங்குகின்றது.

2. இரண்டாவது, இப்பகுதியில் ஆசிரியர் திருவள்ளுவநாயனர், புகழ், ஈகை முதலிய அதிகாரங்களிற் கூறியுள்ள கருத்துக்கள் சில வந்துள்ளன. அவ்வண்மைகளை யெல்லாம் கதைப் போக்கில் பொருத்தமான இடங்களில் அமைத்துத் தம்முடைய அனுபவத்தோடு இசைவித்து மாவலிகூற்றுக் கிமரிசன முறையிற் கூறுகின்றார் கவியரசர் கமபர். காவியங்களில் இடையிடையே வரும் இத்தகைய உகியல் நெறி பற்றிய கிமரிசனக் குறிப்புக்கள் எல்லாம் நுணுகி ஆராய்ந்து போற்றத் தக்கன. (83, 84, 87, 90)

3. மூன்றுவதாக இப்பகுதியில் இடம்பெற்ற உவமைகளைப் பற்றி ஆராயலாம். (72, 75, 76, 90). இவற்றுள் இரண்டு நீதி நூற் கருத்துப்பொருள் பற்றிய உவமைகள். (75, 90) ஏனைய இரண்டிம் திருமாலின் அவதாரம், பண்பு இவற்றேடுதொடர்புடையன. எல்லா உவமைகளும் எடுத்துக்கொண்ட பொருளுக்கு மிகவும் பொருத்தமானவை. அவற்றுள் ஒன்று (75) அடுத்துவரும் விகழ்ச்சியையும் குறிப்பாக உணர்த்தும் பண்பில் அமைந்துள்ளது. எல்லா உவமைகளும் நுதலிய பொருளுக் கேற்றவாறு, உயர் படியில் அமைந்துள்ளன.

மாவலி எல்லா உலகங்களையும் கைப்பற்றியமை

72. ஆனவன் இங்குறை சின்றாங் நாள்வாய்
ஊனமில் ஞாலம் ஒடுங்கும் எயிற்றின்
எனமே | நூந்தீறல் மாவலி என்பான்.
வானமும் வையமும் வல்வுதல் சேய்தான். 1

அவன் வேள்வியில் எல்லாவற்றையுந் தானங் கொடுக்கத்
தீர்மானித்தல்

73. சேய்தவன் வானவ ருஞ்சேய லாற்று
நேய்தவழ் வேள்வியை மற்றிட நின்றுன்

72. ஆனவன் - அத்தகைய திருமால். இங்கு - இந்தச் சோலையிலே. ஊனம் - குறைவு. ஞாலம் - உலகம். ஒடுங்கும் - அடங்கும். எயிற்றின் ஏனம் - தந்தத்தையுடைய வராகம். எயிறு - பல: இங்கு ஒற்றைக் கொம்பு. வானம் - விண்ணுலகம். வல்வுதல் செய்தான். பறித்தான்.

அத்திருமால் இச்சோலையிலே தவஞ்செய்து தங்கியிருந்த காலத்தில் அகண்டமான பூமி முழுவதும் அடங்கி நிற்கும்படி யான ஒற்றைக் கொம்பினையுடைய வராக மூர்த்தியை ஒத்த பெருவலி படைத்த மாவலி என்பவன் வானுலகினையும் மண் ணுலகினையும் எளிதிலே கைப்பற்றிக் கொண்டான்.

இரண்ணியன் தமிழி இரண்ணியாக்கன் என்பவன் பூமி முழுவதையும் பாயாகச் சுருட்டிக்கொண்டு கடலிலே முழுகினான். திருமால் வராக ரூபங்கொண்டு, அவ்வசரணைக் கொன்று, பூமியைத் தன் பல்லாகிய ஒற்றைக் கொம்பினாற் குத்தி வெளியே கொணர்ந்தார். அவ்வராக மூர்த்தி மண்ணுலகினை அனுயாசமாகக் குத்தி எடுத்துபோன்று பெருவிறல் படைத்த மார்வலியும் இரண்டுலகங்களையும் எளிதிலே வென்று கைப்பற்றினான் என்பது கருத்து.

73. நெய்தவழ் வேள்வி - நெய் சொரிந்து செய்யப்படும் யாகம். ஜயம் இல் சின்தையன். பெருவிறல் படைத்தவனுதலீல் பிறர் வல்லமையைப்பற்றி மதியாது, அவரால் தனக்கு இடையுறு வரும் என்னும் ஜயம் இல்லாத மனத்தினன். வலித்தான் - உறுதி செய்தான்.

அப்படி உலகங்களை யெல்லாம் எளிதிலே கவர்ந்தவனுகிய மாவலி தேவர்களாலும் செய்து நிறைவேற்றுதற்கரிய பெரிய வேள்வியைச் செய்து முடிப்பதாயினான். அவ்வேள்வி இடையுறி நின்றி முற்றுப்பெறும் என்பதில் எள்ளளவும் ஜயப்பாடில்லா

ஜயமில் சிந்தையன் அந்தணர் தம்பால்
வையமும் வானமும் வழங்க வலித்தான். 2

வானவர் வேண்டுகோளுக்குத் திருமால் உடன்படல்

74. ஆய தறிந்தனர் வானவர் அங்நாள்
மாயனை வந்து வணங்கி இரந்தார்
தீயவன் வேந்தோழில் தீரேன நின்றூர்
நாயக னும்து சேய்ய நயந்தான். 3

திருமால் வாமனானுதல்

75. கால நுளித்துணர் காசிப னென்னும்
வாலறி வற்கதி தீக்கோரு மகவாய

தவனுகிய அரசன் வின் ணுலகத்தையும் மண் ணுலகத்தையும் முனிவர்களுக்குத் தானமாகக் கொடுப்பதெனத் தீர்மானித்தான்.

74. ஆயது - வேள்வியில் தானஞ்செய்தலை. அங்நாள் - ஆக்காலத்தில். மாயனை - அக்சோலையிலே தவஞ்செய்துகொண்டிருந்த திருமாலை. தீயவன் - மாவலி. வெந்தோழில் - கொடிய தொழில்; பசுவைக் கொன்று செருப்புத் தானம் செய்வது போன்ற தொழில். இரந்தார் - இரந்தாராகி; குறையிரங்து. தீர் - தீர்த்தருள்வாய். நயகன் - திருமால். நயந்தான் - விரும்பினான். அது - அவன் கொடுமை ஒழித்தல்.

அப்படி வேள்விசெய்து அதில் இரண்டு உலகங்களையும் முனிவர்களுக்கு வழங்கப் போவதையிரங்து, இச் சோலையி லுள்ள திருமாலை அடிபணிந்து (அம்மாவலியாற்பட்ட துன்ப மெல்லாஞ் சொல்லிக்) குறையிரங்து, “தீயோனது பொறுத்தற் கரிய கொடுமையை இப்போது நீக்கியருள்வாய்” என்று வேண்டி நின்றார்கள். தலைவனுகிய திருமாலும் அது செய்தற்கு விரும்பினான்.

75. காலம் - முக்கால ஸிகழ்ச்சிகள். நுளித்துணர்-நுனுகி அறிகின்ற. வாலறிவன் - மெய்யுனர்வினையுடையவன். லீல சிற்து நெடுந்தகை - கரிய நிறமுள்ள திருமால். ஆல் அமர்வித்து - ஆலமரம் முழுவதும் உள்ளே அமர்ந்த விதை. ஆல் - ஆலமரம். குறள் - குறுகிய வடிவம்.

முக்கால ஸிகழ்ச்சிகளையும் நுனுகி அறிய வல்ல காசிபன் னென்னும் முனிவனுக்கும் அவன் பத்தினி அதிதிக்கும் ஒரு

நீல சிற்த்து நோடுந்தகை வங்தோர்
ஆலமர் வித்தின் அருங்குற ளானுன்.

4

மாவலிபாற் செல்லுதல்

76. முப்புரி நூலினன் முஞ்சியன் விஞ்சை
கற்பதேஶ் நாவன் அனற்படு கையான
அற்புதன் அற்புத ரேயறி யுந்தன்
சிற்பத மோப்பதோர் மேய்க்கோடு சேன்றுன். 5

மகனுய், கரிய சிறமுள்ள திருமால் ஆலமரம் முழுவதும் அடங்
கிய அதன் விதையே ஒத்த அரிய குறுகிய வடிவத்தையுடையவ
னான்.

ஆதியில் மிகச் சிறியதாய்ப் பின்பு படிப்படியே வளர்ந்து வானமும்
சிறநாம்படி தழைக்கும் பண்புள்ள ஆலம் விதை முன்பு மிகச் சிறிய
வடிவினாய்ப் பின்பு அண்டமும் அகண்டமும் அடங்கும் பேருருவங்
கொள்ளும் வாமனனுக்கு உவமானம். உவமை அடுத்துவரும் சிக்கிச்சிக்குப்
படிப்போர் மனத்தைப் பண்படுத்தும் முறையில் அமைந்துள்ளது. ‘உறக்குங்
துணையதோர் ஆலம் வித்தின்டி, இறப்ப நிழற்பயந்தாங்கு’ என்பதனை
நோக்குக. (101)

76. முப்புரி நூலினன் - மூன்று வடத்தாலாகிய பூநூலினன்.
முஞ்சியன் - தருப்பைப் புல்லால் ஆகிய அரைஞாணையுடையவன். அனல் -
நெருப்பு. அனல்படுகையான் - ஓமாக்கிளி வளர்ந்த கையினையுடையவன்.
அற்புதன் - ஆக்சரியரமான குணஞ் செய்க்களையுடையவன்; முக வலீகரத்
தினாலும் இனிய பேச்சினாலும் யாவர் அறிவையும் மயக்குபவன். அற்புதர் -
வியக்கத்தக்க ஞானவான்கள்; மெய்யனர்வு பெற்றவர்கள். சிற்பதம் - சித்
பதம்; ஞான ஸ்வருபமான மேலான பதம். உவமை அழகுமிக்க தெய்வ
ஒனியை உணர்த்திற்று.

மூன்று வடமாகிய பூநூலை அணிந்தவன்; தருப்பைப்
புல்லாற்செய்த அரைஞாணை இடுப்பிலே கட்டியவன்; வேத
மந்திரத்தை உச்சரிக்கும் நாவினன்; வேள்வித் தியோடு பயின்ற
கையினன்; ஆக்சரியரமான குணஞ் செயல்களை யுடையவன்;
பரம ஞானிகள் மட்டுமே உணரும்படியான தன் ஞானஸ்வ
ருபத்தை ஒத்த தெய்வ ஒளியோடு விளங்கும் தூய திருமேனி
யுடன் சென்றுன்.

மாவலி எதிர்கொண்டு முகமன் கூறல்

77. அன்றவன் வந்த தறிந்துல் கேல்லாம்
வேன்றவன் முந்தி வியங்தேதீர் கோண்டான்
(நின்றுஜெ அந்தணர் இல்லை சிறைங்தோய்
என்றனில் உய்ந்தவர் யாருளர்) என்றுன்.) 6

வாமனன் மாவலியைப் புகழ்தல்

78. ஆண்டகை அவ்வுரை கூற அறிந்தோன்
(வேண்டினர் வேட்கையின் மேற்பட வீசி
நீண்டகை யாயினி நின்னுழை வந்தோர்
மாண்டவர் அல்லவர் மாண்பிலர்) என்றுன். 7

77. உலகெல்லாம் வென்றவன் - மாவலி. முந்தி - முற்படச் சென்று.

அன்றையதினம் அவ்வாமனன் வந்ததை அறிந்து உலகை
யெல்லாம் வென்றவனுகிய மாவலி முற்பட்டுச் சென்றுன்;
அவனது தெய்வ ஒளியோடும் விளங்கும் அற்புதான தோற்
நத்தை வியந்தபடி எதிர்கொண்டான்; (தன் நெஞ்சைப் பறி
கொடுத்தவன்), “உண்ணை ஒப்பவரான அந்தணர் ஒருவருமில்லை.
அழகினாலும் குணத்தினாலும் விறைவற்றவனே, இத்தகைய
உண்ணைக் காணப்பெற்ற எண்ணைப்போல ஈடேறினவர் யாருளர்?
ஒருவரும் இல்லர்” என்று கூறினான்.

‘நின்றுஜெ அந்தணர் இல்லை’ - முகமனுக்க் கூறிய மொழியில் அவன்
உணராமலே உண்மை நிலைமைக்குரிய பொருளும் தொளிக்கும்; நாடக
விகற்பம். ‘என்தனில் உய்ந்தவர் யாருளர்’ - இதுவும் அப்படியே.

78. ஆண்டகை - மாவலி; ஆடவர்களுள் தகுதிவாய்ந்த குண
முடையவன். வீசி - வரையாது விரைந்து கொடுத்து. மாண்பிலர் -
சிறப்பில்லாதவர்.

அரசன் அவ்வாறு கூற எல்லாம் அறிந்தவனுகிய வாமனன்
“ஒன்றைக் கேட்டவர் விரும்பிய அளவிற்குப் பெரிதும் அதிக
மான பொருளை அள்ளிக் கொடுத்து, அதனால் நீண்ட கையை
யுடையவனே, இத்தகைய உண்ணைம் வந்தவர் எவர் அவரே
மாட்சிமைப்பட்டவர்; அல்லாதவர் யாவராயினும் ஒரு மாண்
பும் இல்லாதவரே யாவர்” என்றுன்.

மூவடி மன்ன வழங்க உடன்படலும் வெள்ளி தடுத்தலும்
(79—80)

79. சீந்தை உவங்தேதிர் என்சேய என்றுன்
அந்தனன் மூவடி மன்னரு ஞான்டேல்
வேந்திற லாயிது வேண்டுமே ஞமுன்
தந்தனன் என்றனன் வேள்ளி தடுத்தான். 8

80. கண்ட தீற்ததிது கைதவும் ஜய
கோண்டல் சிறக்குறள் என்பது கோள்ளேல்
அண்டமு முற்றும் அகண்டமு மேஞுன்
உண்டவ ஞமீ துணாந்துகோள் என்றுன்.) 9

79. எதிர் - விடையாக. அருளுங்டேல் - கொடுப்பதுண்டானால்; இடைப்பிறவரல். “மூவடி மன் - அருளுங்டேல்-இதுவேண்டும்”, என்றுன். தந்தனன் - காலவழுவமைதி. வெள்ளி - சக்கிரன்; அசர குரு; மாவலியின் மந்திரி. (88)

மனம் பெரிதும் மகிழ்ந்து, உத்தரமாக, “யான் செய்ய வேண்டுவது யாது என்று கட்டளையிடுக” என்று கேட்டான். முனிவன் “மூன்றி மன் தருவதுண்டானால், பெரிய வீரத்திற்கில் யுடையவனே, இதுவே வேண்டும்” என்ற சொல்லி முடிக்கு முன், “தந்தென்” என்றுன். அப்படிக் கூறியதும் அவன் மந்திரியாகிய அசர குரு குறுக்கிட்டுத் தடுத்தான்.

மூவடி மன..... இதுவேண்டும் - மூவடி மன்; இதுவே வேண்டும்; வேறேன்றும் வேண்டாம்; தருவதானால் இதைக் கொடு என்பது கருத்து.

80. கைதவும் - வஞ்சனை. கொண்டல் - மேகம். கொள்ளேல் - கொள்ளாதே. அண்டம் - அண்ட வடிவான உலகம். அகண்டம் - வரம்பில் அடங்காத உலகங்கள்.

“கண்ணலே கண்ட இந்த அற்புதமான உருவும் உண்மையன்று; வஞ்சனையினால் ஆயது; ஜயனே, இவன் மேகம் போன்ற நிறமுள்ள குறுகிய வடிவழுமளவன் என்று கொள்ளாதே; அண்ட வடிவமான இந்த உலகம் முழுவதையும், வரம்பின் றிப் பரங்குள் பிரபஞ்சத்தையும் முற்காலத்தில் உண்டவன் இவன்; இதனை நீ உணர்ந்து ஏற்றவாறு நடந்துகொள்” என்றுன்.

மாவலியின் கூற்று (81—87)

81. நினைக்கிலை என்கை ஸிமிர்ந்திட வந்து
(தனக்கிய லாவகை தாழ்வது தாழ்வில்
கனக்கரி யானது கைத்தல மென்னின்
எனக்கிதன் மேனலம் யாதுகோல் என்றுன்.) 10

82. துன்னினர் துன்னலர் என்பது சோல்லார்
முன்னிய நன்னேறி நூலவர் முன்வந்து
உன்னிய தானம் உயர்ந்தவர் கோள்க
என்னின் இவன்துணை யாவர் உயர்ந்தார். 11

83. வெள்ளியை யாதல் விளம்பினை மேலோர்
வள்ளிய ராக வழங்குவ தல்லால்

81. கனக்கரியான் - மேகம்போற் கரிய சிறமுள்ள திருமால். மேனலம்-
மேல் நலம்.

“இதனை நினைக்கவில்லை நீ; கொடுப்பவனுகிய எனது கை
மேலே நிமிர்ந்து நிற்க, வந்து தன் பெருமைக்குப் பொருத்த
மில்லாத வகையில் ஏற்கும் நிலையில் கீழே இருப்பது மேக
மேனியனுகிய திருமாலின் கை என்றால் எனக்கு இதற்கு
மேலாக வரும் சிறப்பு யாதுளது?” என்றுன்.

82. துன்னினர் - வேண்டியவர்கள்; நண்பர், உறவினர் முதலியோர்.
துன்னலர் - வேண்டாத பகைவர் முதலியோர். முன்னிய - மதிக்கப்படுகிற.
உன்னிய - கருதிய.

“பொருந்திய நண்பர் என்றும், வேண்டாத பகைவர்
என்றும் வேறுபாடு கருதிப் பேசமாட்டார்கள் நன்கு மதிக்கப்
படும் நன்னென்றியைக் கூறும் நால்வல்ல அறிஞர்கள். மேலும்
விரும்பிய தானத்தை அதனைப்பெறும் தகுதி வாய்ந்த பெரி
யோர் கொள்வாராக என்று காம் கூறினோம்; அதற்கேற்ப
இங்கே வந்துற்ற இவனுக்கு ஒப்பாக உயர்ந்தவர் யாவருளர்?”. 12

83. வெள்ளியை யாதல் விளம்பினை - 1. அறிவின்மையுடையாய்,
ஆதலினால் இப்படிக் கூறினோய்; 2. வெள்ளி என்றும் பெயரினையுடையை; அப்
பெயருக்கு ஏற்பவே கூறினோய். வெண்மை - அறிவின்மை. வள்ளியர் -
வரையாது கொடுப்பவர். இகழ்தல் - ஒதுக்குதல்.

- என்றுவ தேன்சில இன்னுயி ரேஞும்
கொள்ளுதல் தீது கோடுப்பது நன்றால். 12
84. மாய்ந்தவர் மாய்ந்தவ ரல்லர்கள் மாயாது
ஏந்திய கைகோ டிரங்கந்தவர் எந்தாய்
வீய்ந்தவ ரேன்பவர் வீய்ந்தவ ரேஞும்
ஈய்ந்தவ ராந்றி இருந்தவர் யாரே. 13
85. அடுப்ப வரும்பழி செய்ஞ்ஞரு மல்லர்
கோடுப்பவர் முன்பு கோடேலேன நின்று

“நீ வெள்ளி என்னும் பெயரினையுடையை; அதற்கேற்ற படியே அறிவின்மையானவற்றைக் கூறினாய். அறிவினுலே மேம்பட்டவர் வள்ளன்மையினால் வரையாது கொடுப்பதையல்லது, கொடுத்தற்குரியன அல்ல என்று சிலவற்றை ஒதுக்குவது ஏன்? தமது இனிய உயிரேயாயினும் அதனை ஒருவர் பாற்கொள்வது துன்பகரமானது; அதனைக் கொடுப்பது இன்பந்தருவது”.

‘நல்ல’ ரெனினும் கொள்ள தீது மேலுலகம், இல்லெனினும் ‘ஈதலே நன்று’ என்னும் திருக்குறட்கருத்தை விரித்துக் கூறுவது இது. (110)

84. மாய்ந்தவர் - இறந்தவர். மாயாது - இரந்து உயிர் வாழும் நிலைமை ஏற்பட்ட பொழுதும் உயிரை விடாமல். வீய்ந்தவர் - இறந்தவர் என்று சொல்லப்படுவார்.

இறந்துபோனவர் யாவரும் உண்மையில் இறந்தவர் என்று கருதப்படுவார்கள்; இரந்தும் உயிர்வாழுவேண்டும் என்ற நிலையை அடைந்தவிடத்து உயிரை விடாமல், ஒருவர் கைமேலாகத் தம் கை கீழாக இறந்தவர் எவரோ அவரே எந்தையே, உண்மையில் இறந்தவராக மதிக்கப்படுவார். இறந்தொழிந்தவரே யாயினும் ஈதலைச் செய்தவரையன்றி நிலையான புகழுடம்போடு நின்றவர் யாவர்?”.

‘இரந்தும் உயிர் வாழ்தல் வேண்டிற் பரந்து, கெடுக உலகியற்றி யான்’, - ‘ஒன்று உலகத் துயர்ந்த புகழலாற், பொன்றுது நிற்பதொன்றில்,’ - ‘வசையொழிய வாழ்வாரே வாழ்வார்மற் றிகையொழிய, வாழ்வாரே வாழா தவர்’, என்னும் குறட்பாக்களோடு ஒப்பிடுக. (109, 113, 114).

85. அடுப்ப - தம்மைச்சேர. கொடேல் - கொடுக்காதே. தம்மையும் தம்மைத்தாமே. கேடு - தீச்செயல்.

- தடுப்பவ ரேபைக தம்மையும் அன்னார்
கேடுப்பவர் இன்னதோர் கேடிலை என்றான். 14
86. கட்டுரை உத்தம கைத்துள போழ்தே
இடிசை கோண்டறன் எய்த முயன்றோர்க்கு
உட்டெறு வேம்பகை யாவது லோபம்
விட்டிட லேன்று விலக்கினன் மாதோ. 15

வேறு

87. எடுத்தோருவ ருக்கோருவர் ஈவதனின் முன்னம்
தடுப்பது நினக்கழகி தோதகவில் வேள்ளி

“தம்மைச் சேரும்படி வரும் பழியைச் செய்ப்பவர்கள் பகைவர் ஆகுபவர்; கொடுப்பவர் முன் சென்று குறுக்கிட்டு விலக்குபவரே பகைவராவார்; அப்படித் தடுப்பவர் தம்மைத் தாமே கெடுத்துக்கொள்பவர். ஆதலால் இது போன்றதொரு பெரிய தீமை இல்லை”.

86. கட்டுரை உத்தம - எனக்கு உறுதி பயப்பதாக எண்ணித் தகாத கூறும் உத்தமனே. உத்தம - இகழ்ச்சிக் குறிப்பு. கைத்தீ - கையிலே. இட்டு - ஈதலைச்செய்து. இசைகொண்டு - அழியாப் புகழை உறுதியாகப் பெற்று. அறன் - அறப்பயன்; இம்மைக்குரிய புகழோடு மறுமைக்குரிய நல்வினைப்பயன். உள்தெறு வேம்பகை - உள்ளே இருந்துகொண்டு அழியாப் புகழுடம்பைப்பெற ஒட்டாமல் அழிக்கின்ற கொடிய பகை. லோபம். பொருளைவத்துக்கொண்டு இருப்போர்க்கு இல்லை என்னுதல். விட்டிடல் - வியங்கோள்வினை. மாதோ - அசை.

“எனக்கு உறுதி கூறுவதாக எண்ணித் தகாத கூறிய நற்குணமில்லாதவனே, கையில் பொருள் உள்ள பொழுதே தக்கார்க்கு ஈதலைச் செய்து அழியாப் புகழை உடனே கைக் கொண்டு, மேலும் அறப்பயனைக் கொள்ள முயன்றேருக்கு உள்ளே இருந்து அழிக்கின்ற கொடிய பகை உலோப குணமேயாகும். ஆதலால் இந்த உலோப குணத்தை யான் மேற் கொள்ளும்படி கூறும் இப்பேச்சினை விட்டுவிடுக” என்று கூறி விலக்கினன்.

87. எடுத்து - கொடுக்க முற்பட்டுத் தருவதைக் கையிலே எடுத்து. தகவில் வெள்ளி - நற்குணமில்லாத வெள்ளியே. கொடுப்பது விலக்கு கொடியோர் - ஈவதனைத் தடுக்கும் கொடிய இயல்பினர், ஒழியும் - அழிந்தொழியும்.

(கோடுப்பது விலக்குகொடி யோர்தமது சுற்றும் உடுப்பதுவும் உண்பதுவு மின்றியோழி யுங்கான்) 16

வேறு

மாவலி மூவடிமண் நீரோடு வழங்க முற்படல்

88. முடியஇம் மோழியேலா மோழிந்து மந்திரி
கோடியனேன் றுரைத்தசோல் ஒன்றுங் கோண்டிலன்
அழியோரு முன்றுங் அளங்து கோள்கேனு
நேடியவன் குறியகை நீரின் நீட்டினுன். 17

சுக்கிரன் நீரவிழாமல் தடுத்தலும் கண்ணிழந்து போதலும்

89. குறியவன் கையினீர் விழாமற் குண்டிகை
மறிபட வாமனன் மலர்க்கைத் தருப்பையாற்

“இருவருக்கு ஒருவர் ஒரு பொருளைக் கொடுக்க முற்பட்டு அதனைக் கையிலே எடுத்து நின்ற விலையில் அதனைக் கொடுப்பதன் முன்னம் தடுப்பது உனக்கு அழகாகுமோ? நற்குண மில்லாத வெள்ளியே, கொடுப்பதனை விலக்கும் கொடியோர கள் குலம் உறவினர் உட்பட உடுக்க உடையும் உண்ண உணவும் பெறுது ஏச்சமின்றி அறவே அழிந்தொழியுட்; இதனை நீயே காண்பாய்”.

‘கொடுப்ப தமுக்கறுப்பான் சுற்றும் உடுப்பதாம், உண்பதாம் இன்றிக் கெடும்’ என்பதனை நோக்கு. (110)

88. முடிய - முற்றிலும். மந்திரி - இரகசிய ஆலோசனை செய்பவன்; சக்கிரன். கொடியன் என்று - கொடியவன் என்று எண்ணி. ஒன்றும் - சிறிதும். கொண்டிலன் - கொண்டிலனுகி; வினையெய்கம். கொள்கென - கொள்க என. நீரின் - நீரை.

முற்றிலும் இத்தன்மையான வார்த்தைகளையெல்லாம் கூறி, தன் மந்திரி கொடிய குணமுள்ளவன் என்று கருதி, அவன் கூறிய தொன்றையும் ஏற்றுக்கொள்ளாமல், “இரு முன்று அடி களையும் நீயே அளங்து கொள்க” என்றுமைத்து, திருமாலின் அவதாரமாகிய வாமனனது சிறிய கையிலே தாரை வார்த்தற குரிய குண்டிகை நீரை நீட்டினுன்.

89. குறியவன் - குறஞ்சுவாயவன். கையின் நீர் விழாமல். குண்டிகை மறிபட - கெண்டி அடைபடதலே. அஃது அடைபடக் காரணம் சுக்கிரன்

சேறிவது நீக்கிடச் சிதைந்து கண்ணுடைந்து உறுதுயர் வெள்ளியும் உடைந்து நீங்கினுன்.

18

விசுவருபங் கொள்ளுதல்

90. கயங்தரு நறும்புனல் கையில் தீண்டலும் பயந்தவர் கருமிகழ் குறள் பார்த்தேதிர் வியங்தவர் வேருக்கோள் விசும்பின் ஓங்கினுன் உயர்ந்தவர்க் குதவிய உதவி ஒப்பவே.

19

சிறிய உருவங்கொண்டு குண்டிகை நீர் வெளிப்படும் துவாரத்தை அடைத்துக் கொண்டமை. செறிவது - அடைத்துக் கொண்டிருந்தமை. சிதைந்து - மனமுடைந்து. ஒதுங்கி நீங்கினுன். விலகிப் போயினுன்.

குறுகிய வடிவினன் கையிலே நீர் விழாதபடி குண்டிகையின் துவாரம் அடைப்பட, அது கண்ட வாமனன் தனது மலர் போலும் மென்மையான கையிலே உள்ள தருப்பையினாற் குத்திக்கிளரி, அடைப்பை நீக்கினுன்; அதனால் மனம் ஒடிந்து கண் சிதைந்து, மிக்க துயரத்தை அடைந்த வெள்ளியும் விலகிப் போய்விட்டான்.

90. கயம் - குளம். பயந்தவர் - பெற்ற தாய் தந்தையர். குறள் - குறள் வடிவமான வாமனன். வேருக்கோள் - அச்சங்கொள்ளள்.

குளத்திலிருந்து கொண்டுவரப்பட்ட நறிய தண்ணீர் கையிலே பட்ட மாத்திரத்திலே, பெற்ற தாய் தந்தையரும் இகழும்படி அவ்வளவு குறுகிய வடிவினன் எதிரே நின்று வியப்புற்றவர்களும் அஞ்சம்படி, உயர்ந்தவர்களுக்கு அளித்த தானத்தின் பயன்போல ஆகாயத்தின் எல்லையளவும் உயர்ந்து வளர்ந்தான்.

பெரியோர்க்குச் செப்த உதவி சிறிதாயிலும் அது அவர் பெருமைக் கேற்பெற பெரும்பயனை அளிக்கும்; அதுபோன்ற சிறிய வடிவினாகிய வாமனன் திரிவிக்கிரமனுக ஆகாயத்தெல்லையளவும் வளர்ந்தான் என்க. ‘உதவி வரைத்தன் ருதவி உதவி, செய்ப்பட்டார் சால்பின் வரைத்து’ என்னும் குறட்பாவினையும் (106), ‘உறக்குங் துணையதோர் ஆலம் வித்து’ என்று தொடர்ந்தும் நாலடிச் செய்யுளையும் (101) நோக்குக.

திருமால் ஈரடியால் உலகையெல்லாம் அளந்தமை

91. ஸின்றதாள் மண்ணேலாம் ஸிரப்பி அப்புறம்

சேன்றுபா வீற்றிலை சிறிது பாரேனு
ஒன்றவா னகமேலாம் ஒடுக்கி உம்பரை
வேன்றதாள் மீண்டது வெளிபே ருமையே. 20

முன்றுமடியை மாவலியின் முடிமேல் வைத்தல்

92. உலகேலாம் உள்ளடி அடக்கி ஓரடிக்கு
அலகிலா தவ்வடிக் கண்பன் மேய்யதாம்

91. பார்சிறிதெனுச் சென்று பாவிற்றிலை என்று கூட்டுக. பார் - பூவுலகம். பாவிற்றிலை - பரவியதில்லை. வானகம் எ(ல்)லாம் ஒன்று ஒடுக்கி என்று கூட்டுக. ஒன்று - பாதத்தில் ஒருப்பட்டு சிற்க. ஒடுக்கி - அடங்கும் படிசெய்து. உம்பர் - மேலுலகம். வென்று - கடந்த. வெளிபெருமை - வேறு இடைவெளி பெருமையால்.

அப்படிப் பேரூருக்கொண்டபொழுது அடிபெயராது நின்ற பாதம் பூவுலகம் முழுவதையும் சிறப்பிற்று; பூமி மிகவும் சிறியதென்று அதற்கு மேலும் பரவவில்லை. வானுலகம் முழுவதும் ஒன்றுபடும்படி அடக்கி மேலுலகினைக் கடந்த மற்றப்பாதம் அதற்கு மேலும் வளர இடம் பெருமையால் மீண்டது.

92. அலகு - அளவு; இங்கு அளத்தற்குரிய இடம். அன்பன் - மாவலி. மெப் - சீரம்; இங்கு சிரம். இலைகுலாம் - இலை (துளசி மாலை) விளங்கு கின்ற. ஏகாயகன் - திருமால். சிலைகுலாம் தோளினுய் - வீல் விளங்கு கின்ற தோளையுடைய இராமனே!

பூவுலகம் விண்ணுலகம் ஆகிய உலகம் முழுவதையும் ஒவ்வொரு பாதத்தினுள்ளே அடக்கியபடியால் தரவேண்டிய மற்றேரடிக்கு இடமில்லாமற் போயிற்று; போகவே அன்பு நிறைந்த கெஞ்சினஞ்சிய மாவலியின் தலையே அதற்குரிய இடமாயிற்று. இப்படி முன்றடிகளையும் அளந்துகொண்ட, துளசிமாலையை அணிந்த ஒப்பற்ற உலக நாயகன், வில்லைத் தரித்த தோளை யுடையவேனே, பேரூருவங்கொண்டனனுயினும், (அவனுக்குரிய விசுவரூபத்தின் பேரெல்லையை நோக்குமிடத்து,) மிகவும் சிறியன் என்றே கூறவேண்டும்.

இலைகுலாந் துழாய்முடி ஏக நாயகன்
சிலைகுலாந் தோளினுய் சிறியன் சாலவே.

திருமால் மூவுலகினையும் இந்திரற்களித்துப் பாற்கடலடைதல்

93. உரியதிந் தீர்க்கிதேன் ரூலகம் ஈந்துபோய்
விரிதிரைப் பாற்கடற் பள்ளி மேவினுன்
கரியவன் உலகேலாந் கடந்த தாளினை
திருமகள் கரங்தோடச் சிவங்கு காட்டவே.

சிறியன் சால் - சாலச்சிறியன் என்க. எந்த அளவிற்கும் மிகவும் பெரியதாக வளரும் பண்பினன் உருவும் பூவுலகம், வானுலகம், மாவலிதலை இவற்றை அடக்கும்படியாக அளவுபட்ட பாதத்திற்கு ஏற்ற அளவில் வரம்பு பட்டுத் தோன்றினமையின் சாலச்சிறியன் என்றுன்.

93. இது - அளந்துகொண்ட உலகம். கரம் - கைகள்.

இந்த உலக மெல்லாம் இந்திரனுக்கு உரியது என்று அவனுக்குக் கொடுத்துப்போய், விரிகின்ற திரைகளையுடைய பாற்கடலில் தன் பாம்பணைப் பள்ளியில், உலகையெல்லாம் அளந்துகொண்ட பாதங்கள் திருமகள் வருடுதலாற் சிவப்பேறிக் காட்டும்படி நித்திரை கொண்டருளினுன்.

2. வருணைனப் பகுதி

5. குரியாத்தமனம்

இப்பாடத்திலுள்ள செய்யுள்கள் புகழேந்திப் புலவர் இயற்றிய நளவெண்பானினின்றும் எடுக்கப்பட்டன. (சுயம்வர காண்டம் 97—99)

சந்தர்ப்பம்

தண்ணுற் காதலிக்கப்பட்ட நளன், இந்திரன் பொருட்டுத் தண்ணிடம் தூதுவந்து மீண்டமென்பு தமயந்தி பிரிவாற்றுமையினுற் பலவாறு துன்புற்றார். அப்படி அவள் வருந்தியதை ஆசிரியர் விரித்துரைகின்றார். (சுயம்வர காண்டம் 94—124).

அங்கானம் அவள் வருந்தும் நிலையில் நிகழ்ந்த சூரியாத்தமனமே இங்கு வருணிக்கப்படுவது.

சிறப்பியல்புகள்

காவியங்களின் இடையிலே இடம்பெறும் இயற்கைக் காட்சி வருணனைகள் பெரும்பாலும் முன்னின் கதை நிகழ்ச்சி, கதாபாத்திரங்களின் மனதிலே முதலியவற்றோடு ஏதோ ஒரு வகையில் தொடர்புற்றுக் காணப்படும். இந்த வருணனை அடுத்து வரும் தமயந்தியின் விரகதாபத்தை உள்ளே கொண்டு அதற்கு வழியமைக்கும் பண்டில் அமைந்துள்ளது.

சூரியன் அத்தமிக்கும் சமயம் வானம் ஒளிமழுங்கும்; பட்சிகளெல்லாம் நீர் நிலைகளைவிட்டு நீங்கும்; இருள் பரவத் தொடங்கும்; அந்தனர் வேதம் ஒதுவர்; அந்தி மாலையில் மல்லிகையும் மூல்லையும் மலரும்; வண்டுகள் மல்லிகையைச் சுற்றி மூரலும்; மூல்லைக்கொடி மலர்ந்த பூவுடன் மெல்லிய காற்றிலே அசையும். இப்படி இயல்பாக நிகழ்வனவற்றையெல்லாம் » தமயந்தியின் தயரத்தை மிகுஷிக்கும் வாயில் களாகக் கொண்டு வருணிக்கின்றார். முதலாங் செய்யுளில் ‘இழப்ப’ என்னுஞ் சொல் இழவுணர்ச்சி தொனிக்கும்படி பண்முறை வந்துள்ளது. இரண்டாஞ் செய்யுளில் சூரியன் மறைந்ததைக் கூறும் பண்பு, நளன் தமயந்தியின் முன்பு தோன்றித் தூதுரைத்து, மனம் இருளடையும்படி கணவட்டத் தினின்றும் மறைந்ததை நினைவுட்டுவது போன்று, சூரியன் இருளாகிய திரைச்சிலையை இழுத்துவிட்டு, மலையினுள்ளே மறைந்தான் என்று கூறுகின்றது. மூன்றாஞ்செய்யுள் பிரிந்தவரைத் துண்புறுத்தும் அந்திமாலை ஓர் அரசனைப் போன்று, மன்மதன், மூல்லை மலர் முதலிய பக்கபலத்துடன் பவனி சென்றுள்ள என்று கூறுகின்றது. இங்கானம் இயற்கைக் காட்சி கதையின் சந்தர்ப்பத்திற்கு இசைந்த முறையில் வருணிக்கப்படுகின்றது.

இனி மற்றொன்று: இயற்கைக் தோற்றம் ஒரு கணம் இருந்தது போன்று மறு கணம் இருப்பதில்லை; மாறியபடியே செல்வது. ஆதலால் கவிஞர்களும் அதனை வளர்ச்சிக் கிரமம் பற்றி வருணிப்பது மரடு. இந்த வருணனையும் அம்முறைபற்றி

அமைந்துள்ளதென்பது எனிதிலே புலப்படும். முதலாம் செய்யுள் சூரியன் மேற்கு மலையை அடைந்தான் என்று கூறுகின்றது. அடுத்த செய்யுள் அவன் முற்றாக மறைந்தமையைக் கூறும். ஈற்றுச் செய்யுள் அதன் பின்வந்த அந்திமாலை தோன்றிய பண்டிலை விரித்துரைக்கும்.

சூரியன் அத்த கிரியை அடைதல்

94. வையம் பகலிழப்ப வானம் ஒளிழிழப்பப் போய்கையும் நீள்கழியும் புள்ளிழப்பப்—பையவே சேவ்வாய் அன்றில் துணைழிழப்பச் சேன்றடைந்தான் வேவ்வாய் விரிகதிரோன் வேற்பு. 1

சூரியன் மறைந்தமை

95. மாயிரு ஞாலத் துயிர்காண வானரங்கிற பாயிரு ளேன்னும் படாம்வாங்கிச்—சேப்னின்று

94. வையம் - உலகம். பொய்கை - தடாகம். நீள்கழி - நீண்ட உப்பங்கழி. கழி - கடலையடுத்த உப்பு நீர்ப்பரப்பு. புள் - பட்சி. பையவே - மெல்லமெல்ல. சேவ்வாய் - சிவந்த நிறமுள்ள வாயையுடைய. துணை - சேவலாகிய துணை. வேற்பு - மலை; அத்த கிரி.

உலகம் பகற்பொழுதை இழக்கவும், ஆகாயம் ஒளியை இழக்கவும், தடாகங்களும் நீண்ட கடற்கரைக் கால்வாய்க்களும் பட்சிக் கூட்டங்களை இழக்கவும், சிவந்த வாயினையுடைய அன்றிற் பறவை சேவலாகிய துணையை இழக்கவும், வெம்மை வாய்ந்த விரிகின்ற கிரணங்களையுடைய சூரியன் (மேற்குத் திசையிலுள்ள) அத்த கிரியைப் போய்க் குறகினான்.

பகற்பொழுது நீங்க, வானம் ஒளி மழுங்க, பட்சிகள் தடாகம் முதலிய வற்றை விட்டு அல, அன்றில் துணையிமுந்து வருந்த, சூரியன் அத்த கிரியை எல்லையை அடைந்தான் என்று கொள்க. விரி கதிரோன் வெற்புச் சென்றடைந்தான் என்க.

95. மா - பெரிய. இரு - பெரிய. மா இரு ஞாலம் - மிகப்பெரிய பூமண்டலம். உயிர்காண - உயிர்கள் பார்க்கும்படியாக; ‘ஆடி’ என்பதனேடு முடியும். வான் அரங்கு - ஆகாயமாகிய அரங்கம் (நாடக மேடை). பாய் இருள் - விரைந்து பரவும் இருள். படாம் - போர்வை; இங்கு திரைச்சிலை, வாங்கி - இழுத்து. சேய்னின்று - தூரத்திலே சின்று. ஆரணம் அறைந்து

அறைந்தா ரணம்பாட ஆடிப்போய் வேய்யோன்
மறைந்தான் குடபால் வரை.

அந்திமாலை வருணனை

96. மல்லிகையே வேண்சங்கா வண்டுதே வான்கருப்பு
வில்லி கணைதேரிந்து மேய்காப்ப—மூல்லையேனும்

பாட - வேதத்தை எடுத்தல் படுத்தல் முதலீய பண்புகளோடு உரத்துப்பாட. பாட என்னும் சொல் மறைந்தான் என்பதனேடு முடியும். ஆடி-நடிகர் அரங்கிலே ஆடுவதுபோன்று பகல் முழுவதும் தன் பாகத்தை விளையாடி (நடித்து). குடபால் வரை-மேற்குத் திசையிலுள்ள மஹி; அத்தகிரி. உயிர்காண-ஆடித்து. படாம்வாங்கி..... பாட..... போய் மறைந்தான் என்று கூட்டுக.

மிகப்பெரிய உலகிலுள்ள உயிர்களைல்லாம் கானும்படி ஆகாயம் என்னும் நாடக மேடையிலே, விரைந்து பரவும் இருளாகிய திரைச்சீலையை இழுத்துவிட்டு, மறையவர் வேத மந்திரங்களை எடுத்த குரலில் ஒத, நடித்துவிட்டுப்போய், சூரியன் மேலைத் திசையிலுள்ள மலையின்கண்ணே மறைந்தான்.

இரு நாடக மேடையிலே யாவருங்காண ஆடுவதுபோன்று குரியன் பகல் முழுவதும் தனக்குரிய பாகத்தை நடித்தான். பகல் முடிவில் மறையவர் (பாராட்டுவது போன்று) வேத வாக்கியங்களை எடுத்த குரலில் இசைப்ப, இருளாகிய திரைச்சீலையை அவ்வரங்கத்தில் இழுத்துவிட்டு அவன் மேலைக் கிரீயினுள்ளே மறைந்தான் என்று உருவக்கப்பொருளா விரித்துக்கொள்க.

96. வான் கருப்பு வில்லி - உயர்ந்த கரும்பாகிய வில்லையுடைய மன்மதன். கரும்பு வில்லி - கருப்பு வில்லி. கணை தெரிந்து - அம்புகளைத் தெரிந்தபடி. மெய்காப்ப - மெய்க்காப்பாளர் செய்யுங் தெர்மில் புரிய. தோள் அசைய - தோளின் கண்ணே மெல்ல அசைய. மெல்ல - ஆறுதலாக. புன்மாலை - சிறிய மாலைக்காலம். அந்திப்பொழுது - அந்திமாலை.

மல்லிகை மலரே வெண்மையான சங்காக வண்டுகள் ஊதவும், பெரிய கரும்பு வில்லை ஏந்திய மன்மதன் அம்புகளை ஆராய்ந்தெடுத்தபடி மெய் காவல் புரியவும், மூல்லை என்னும் மெல்லிய மாலையானது தோளின்கண்ணே அசையவும், சிறிய கால எல்லையையுடைய அந்திமாலை மந்தகதியிலே சென்றது.

மேன்மாலை தோளசைய மேல்ல நடந்ததே
புன்மாலை அந்திப் போழுது.

குரியன் மறைவுக்கும் இருளின் செறிவுக்கும் இடைப்பட்ட குறுசிய காலம் அந்திமாலை எனப்படும். அச்சிறு காலப்பொழுது ஒரு சிற்றரசனுக் கருவகஞ் செய்யப்பட்டது. அப்பொழுது வண்டுகள் மல்லிகையாகிய சங்கினை ஊதினை; மன்மதன் வில்லேந்தியபடி மெய்காவல் புரிந்தான். மூல்லை மாலை தோளிலே அசைய அந்திமாலை என்னும் அரசன் அடிமேல் அடியிட்டுப் பவனி வந்தான் என்று கொள்க. மாலைக் காலத்தில் வண்டுகள் பூக்களில் வாய்வைத்து ஊதுவது, மூல்லைமலர் காற்றில் அசைவது ஆகிய இயற்கைப் பண்புகள் கதை சிகழ்ச்சியின் தொடர்பு நோக்கி இங்னை வருணிக்கப்பட்டன.

6. முதுவேணில்

இப்பாடத்திலுள்ள மூன்று செய்யுஞ்சும் மகா வித்துவான் மீனுட்சிசுந்தரம் பிள்ளை பாடியவித்த குசேலோபாக்கியானம் என்னும் நூலினின்றும் எடுக்கப்பட்டன. (குசேலர் மேல் கடல் அடைந்த அத்தியாயம் : 179, 182, 184.)

சந்தர்ப்பம்

ந்துணம் மிக்க தவ முனிவனுகிய குசேலன், மக்களின் வறுமைப் பின்னைய நினைந்து வாடிய தன் மனைவி சுசிலையின் வேண்டுகோளின்படி, துவாரகையிலுள்ள தன் ஒரு சாலை நண்பன் கண்ணபிரானைக் காணச் சென்றுன். அவன் நெடுந் தூரம் வழிநடந்து மலை, ஆறு முதலீயவற்றைக் கடந்து, மெலிவற்று, மேல்க்கடற் கரையை அனுகும் நிலையில் வந்த முதுவேணிற் பருவம் இங்கு வருணிக்கப்படுகின்றது.

சிறப்பியல்புகள்

எங்கும் வெம்மை மயமாகக் கொதித்தபடி வந்த முதுவேணிற் பருவத்தில் காணல் நீரையன்றி வாசி, குளம் முதலீய வற்றில் நீர்ப்பசை மருந்துக்கும் இல்லை. இத்தகைய வேணிற் பருவத்தை ஆசிரியர் பொருள் எளிதிலே விளங்கும் இனிய நடையிலே வருணிக்கின்றார்.

மேலும் இப்பகுதியில் இரண்டு உவமைகள் வந்துள்ளன. முதலாவது உவமை இரண்டாஞ் செய்யுளில் காணப்படுகின்றது.

அதில் வள்ளன்மை மிகக் செல்வர்போல் வெளிக்காட்டி வறிய வர்களை ஏமாற்றும் உலோபிகளை, நீர் சிலை போன்று வெளித் தோற்ற மளித்து மாண் கூட்டங்களை அலைக்கும் கானல்நிருக்கு ஒப்பாகக் கூறுகின்றார். இரண்டாவது உவமை மூன்றாஞ் செய்யுளில் வருவது. அதில் நீர் அறவே வற்றிய நீர் சிலைகளை விட்டுப் பட்சிக்கூட்டங்கள் நீங்கியமைக்கு, செல்வமுள்ளவனை, அவன் வறுமைப் பட்டவுடன் சுற்றத்தார் விட்டு நீங்குவதை உவமானமாகக் கூறுகின்றார். இத்தகைய கருத்துக்கள் வறுமையினால் துண்புற்றபோதிலும் பொருளிலே ஊன்றிய பற்றில்லாத ஒருவர் மனப்பாங்கிற்கு ஏற்றனவாயுள்ளன. ஆகவே இந்த உவமைகள் வழிநடந்து இளைத்த குசேல முனிவன் சிங்கனையை ஒட்டி வந்தன என்று கொள்வதில் இழுக்கில்லை.

முதுவேணிலின் மிதமிஞ்சிய வெம்மை

97. மன்கோதிப்ப அறல்கோதிப்ப வளிகோதிப்ப எண்ணுவார் எண்கோதிப்ப நறுநிழல் இயைமனைவிட்டகலார்க்குங் கண்கோதிப்பக் கரங்கோதிப்பக் கால்கோதிப்பக் கற்பகஞ்சார் விண்கோதிப்ப அவ்வேணில் வேம்பருவம் மேவியதால். 1

மான்கள் கானல்நீரின் பின்தொடர்ந்து வருந்துதல்

98. தெள்ளுபுனல் நசைமிக்குத் தீரிமருப்பின் இரலையேலாம் நன்றாரிய பேய்த்தேரின் பின்தொடர்ந்து நலிந்திருமால்

97. அறல் - தண்ணீர். வளி - காற்று. எண் - மனம். நறுநிழல் இயைமனை - நறிய நிழல் பொருந்திய வீடு. மேவியது - வந்தது.

நிலம் அடி சுடும்படி கொதிக்கவும், அந்திலத்திலுள்ள தண்ணீரும் கொதிக்கவும், அந்திலத்தினுடே சஞ்சரிக்கும் காற்றும் கொதிக்கவும், அதன் வெம்மையை நினைப்பவர் மனமும் கொதிக்கவும், நறிய நிழலோடு கூடிய விட்டிவிருந்து வெளியே செல்லாதவர்களுக்கும் கண், கை, கால் முதலியவெல்லாம் கொதிக்கவும், கற்பகவிருட்சம் பொருந்திய வானுலகமும் கொதிக்கவும் அந்த வெம்மையாகிய வேணிற்பருவம் வந்தது.

98. தெள்ளு புனல் - தெளிந்த தண்ணீர். நசை - விருப்பம். புனல் நசை - நீர்வேட்கை, மிக்கு - மிகுதலால்; அளவின்றி விஞ்சுதலால். இரலை-

வள்ளலென வெளிக்காட்டி வஞ்சிக்கும் உலோபர்கள்பின் என்னுவறு மைப்பினீயோர் தொடர்ந்துதோடர்ந்து தீளைப்பதுபோல். 2

நீர்நிலைகள் வற்றுதலாற் பறவைகளைல்லாம் விட்டு நீங்கினமை

99. காலோடை வாவிகுளம் முதலாப கணக்கிலவன் மேலோடும் புனல்வறப்ப அவற்றுறைமேன் பறவைகள்நற்

மான். தீரிமருப்பின் இரலை - திருகிவிட்டதுபோன்று வளைந்த கொம்புகளை யுடைய மான்கள். என்னரிய - நனுகுதற்கரிய. பேய்ததேர் - கானல் நீர். நலிந்திடும் - வருந்தும்; மெலியும். வள்ளல் - வரையாது கொடுப்பவர். என்ன வறுமை - இகழ்தற்குறிய தரித்திரம். தொடர்ந்து-பின் சென்று. தொடர்ந்து தொடர்ந்து-விடாது பின்தொடர்ந்து; நீண்டகாலங் தொடர்ந்து. இளைத்தல்-மேலும் பின்தொடரும் வலிமையினரிக் களைத்தல்.

தெளிந்த நீரைப்பருகும் வேட்கை பெரிதும் விஞ்சுதலாலே, திருகிவிட்டாற்போன்று வளைந்து செல்லும் கொம்புகளையுடைய மான்கூட்டங்களைல்லாம் நெருங்குதற்கரிய கானல் நீரின் பின்னே நெடுந்தூரம் தொடர்ந்து ஒடிப்போய்க் களைப்பு மிகுதியினால் வருந்தும்; எதுபோலவெனின் வெளிப்பார்வைக்கு வரையாது கொடுக்கும் வள்ளல்களைப் போலத் தொன்றிப் பிறரை ஏமாற்றும் உலோபியர் பின்னே, இசழ்தற்குரிய வறுமை என்னும் பின்னியால் நலிவற்றவர் பல காலங் தொடர்ந்து, கடைசியில் உடலும் மனமும் ஒய்க்கு இளைப்பது போல் வருந்தி மெலியும்.

உலோபியர் பேய்த்தேருக்கும், வறியவர் மான் கூட்டத்திற்கும் உவமை. வறியவர் உலோபியரிடம் ஏதேனும் பெறலாமென்று பின்சென்று வருந்துவதுபோன்று, மான்கள் தண்ணீர் பெருது கானல்நீர் தொடர்ந்து. வறப்பு - அற்றுப்போக. நம்பால் ஆன - நல்விளையையுடைய. கிளை - சுற்றும். ஏலாத்துன்பு - பொறுத்தற்கரிய துன்பம். இரிவதென - விட்டு நீங்குவதுபோல. இரிந்தன - ஒடின்.

பாலான ஒருவளைடம் பற்றிஇனி துண்டகினை
ஏலாத்துன் பவனுறுங்கால் இரிவதேன இரிந்தனவால். 3

வாய்க்கால், சீர் சிலை, குளம் முதலிய கணக்கில்லாதன பள்ளத்திலே பாயும் தண்ணீர் முற்றுக வறண்டு போன்றையால் அவற்றிலே தங்கிய பறவைக் கூட்டங்களைல்லாம் விட்டு நீங்கின; எங்னமெனில், புண்ணிய பலளையுடைய செல்வன் ஒருவணைப்பற்றி விண்று, இனிதுண்டு அனுபவித்த சுற்றத்தார் பொருந்தாத வறுமைத் துண்பத்தை அவன் அடையுங்கால் அவனைவிட்டுச் செல்வது போல சீங்கின.

நற்பாலான ஒருவன் சீர்சிலை முதலியவற்றிற்கும், இனிதுண்டு சுற்றம் பட்சிக் கூட்டத்திற்கும் உவமானம். சுற்றத்தார் அச்செல்வனை வறுமை யுற்றபோது விட்டு சீங்குவது போன்று, சீர்வற்றியவுடன் பட்சிகள் அகன்ற போகும் என்க.

3. நீதிப்பகுதி

7. நாலடியார்

சௌன முனிவர்கள் இயற்றிய நாலடியார் என்னும் நாலிலிருந்து எடுக்கப்பட்டன இந்த ஜூந்து செய்யுள்கள். (23, 38, 80, 213, 305) பல திறப்பட்ட நீதிகளையும் உலகியல் உண்மை களையும் கற்போர் மனதிற் பதியும் வண்ணம் ஏற்ற திருட்டாங்கள்களோடு கவர்ச்சிகரமான நட்டயில் கூறும் இந்தால்.

துறவு

100. மன்றங் கறங்க மனப்பறை யாயின
அன்றவர்க் காங்கே பின்பறையாய்ப்—பின்றை

100. மன்றம் - சபை; இங்கே சபாமன்றபம். கறங்க - ஒலிக்க. மனப்பறை - மங்கல வாத்தியம். ஆங்கே - அவ்விடத்திலேயே. பின்றை - பிறபொழில். உய்ந்துபோம் - ஆறு. தப்பிச்செல்லும் வழி; அதாவது துறவு மார்க்கம். வலிக்கும் - துணியும். 'வையமும் வானமும் வழங்க வலித்தான்,' (73) என்பதை நோக்குக.

ஒலித்தலு முண்டாமேன்று உய்ந்துபோ மாறே
வலிக்குமாம் மாண்டார் மனம்.

1

தக்கார்க்குதவிய தானம்

101. உறக்குந் துணையதோர் ஆலம்வித் தீண்டி
இறப்ப நிழற்பயங் தாஅங்கு—அறப்பயனும்
தான்சிறி தாபினும் தக்கார்க்கைப் பட்டக்கால்
வான்சிறிதாப் போர்த்து விடும்.

2

மண மண்டபம் முழுதும் ஒலி கொள்ளும்படி மங்கல வாத்தியங்களாக அமைந்தவைகளே அம் மணமக்களுக்கு அவ் விடத்திலேயே பிற்பகலில் சாப்பறையாக மாறி ஒலித்தல் உண்டாக்கக்கூடும் என்று நிலையாமையை எண்ணித் துண்பங்களினின்றும் தப்பிப் போதற்குறிய வழியாகிய துறவாழுக்கத்தை மேற்கொள்ளத் துணிந்து நிற்கும், மாட்சிமைப் பட்ட அறிவு டையவர் கெஞ்சம்.

மாண்டார் மனம் - எழுவாய். வலிக்கும் - பயனிலை. ஆம் - அசை. இந்தால் 23-ஆஞ் செய்யுளை நோக்குக.

101. உறக்குந் துணையது - மிகச் சுருங்கிய அளவினது; கைத்தினற் கிள்ளி எடுக்கக்கூடிய அவ்வளவு நுண்ணிய அளவுள்ளது. ஆலம் வித்து என்பதில் அம் சாரியை. சண்டி - வளர்ந்து. இறப்ப - மிகுதியாக. பயங் தாங்கு - தருதல் போல. பயங்தாங்கு - உயிரளவைடை. அறப்பயனும் என்பதிலுள்ள உம்மை அசை. பட்டக்கால் - சேர்ந்தால். போர்த்துவிடும்- முடிவிடும்.

மிகச் சிறியதாகிய ஆலம் விதை முனோத்து வளர்ந்து எல்லையின்றிப் பரவிய நிழலித் தருதல் போல, தானஞ்செய்தலாகிய அறத்தின்பயனும், செய்யப்படும் தானம் தண்ணவில் சிறியதே யாயினும் நூன் ஒழுக்கங்களால் மேம்பட்ட பெரியோர் கையிற் சேருமாயின் ஆகாயமும் சிறிதென்னும்படி பெரியதாகி மறைத்து விடும்.

இந்தால் 90-ஆஞ் செய்யுளை நோக்குக. 'தெள்ளிய ஆலீன் சிறுபழத் தொருவிதை தெண்ணீர்க் கயத்துட் சிறுமீன் சினையினும், நுண்ணிதை யாயினும் அண்ணல் யானை, அணிதேர் புரவி ஆட்பெரும் படையொடு, மன்னர்க்கிருக்க நிழலாகும்மே' என்னும் நறுங்தொகைச் செய்யுளையும் நோக்குக.

செய்யத்தகாதன மூன்று

102. தான்கேடினும் தக்காகே டெண்ணறக தன்னுடம்பின்
ஊன்கேடினும் உண்ணாகைத் துண்ணறக—வான்கவிந்த
வையக் மேல்லாம் பேறினும் உரையறக
போய்யோ டிடைமிடைந்த கோல்.

3

நட்புக்குரியவர்

103. யானை அனையவர் நண்போரீஇ நாயனையார்
கேண்மை கேழிலிக் கோள்வேண்டும்—யானை

102. கெடினும் - அழினும். எண்ணறக - மனத்தால் நினையா
தொழிக். ஊன் - தசை. உண்ணாகைத்து-உண்ணத் தகாதவர் கையினால்.
உண்ணத்தகாதவராவார் அன்பு, ஆசாரம் இல்லாதவர் முதலியோர்.
உண்ணறக- உண்ணுதலைச் செய்யாதொழிக். வான் கவிந்த - ஆகாயத்தினால்
கவியிப்பட்ட. வையகம் - பொருள் வைக்கப்படும் இடம். உரையறக-
வாயினுற் சொல்லுதலையுங் தவிர்க. இடைமிடைந்த - இடையிலே கலந்த.

தான் அழியும்படி நேரிட்டாலும் மேலோர்க்குத் தீவை
வருதலை நினையாதொழிக; பசியினால் உடல் மெளிந்து தசை
கரைந்து வருந்த நேரிடனும் உண்ணத்தகாதவர் கையினால்
உண்ணுதலைத்தவிர்க; ஆகாயத்தினால் மூடப்பட்ட அகில உலகினையும் பரிசாகப் பெறவதாயிருப்பினும், எச்சிறிய அவளிலா
யினும் பொய்யோடு கலந்த சொற்களைப் பேசுதலைத் தவிர்க.

அறிவுடையவர் மனமொழி மெய்களாற் புரியத்தகாதவற்றை
இசுசெய்யுள் மிகச்சிரிய முறையில் வகுத்துக் கூறுகின்றது.

103. நண்பு ஓரீஇ. ஒருவி என்பது ஓரீஇ என விகாரப்பட்டது;
ஓரீஇ - நீக்கி. கேண்மை - கோளம் தன்மை; நட்பு. கேள் - சுற்றம்.
கேழிலி - கெழுமி என்பதன் விகாரம். கெழிலிக்கொளல் - தழுவிக்கொளல்.
வேண்டும் - சிச்சயம் செய்யத்தக்கது என்னும் பொருள் குறித்த விளைக்கொல்; இது தேற்றவிளை எனப்படும். அறிந்தறிந்தும் - பலகாலம் நன்றாக
அறிந்துவைத்தும். மெய்யதா - மெய்யதாக. மெய் - உடல்.

யானை போன்றவராகிய பிழை பொறுக்க மாட்டாத இயல்
பினர் கட்டபைவிட்டு, செய்த நன்றியை மறவாத இயல்புள்ள காப்
போன்றவர்களது நட்பினைத் தழுவிக் கொள்ளுதலே தகுதி;

அறிந்தறிந்தும் பாக்கினேயே கோல்லும் ஏறிந்தவேல்
மேய்யதா வாஸ்குழைக்கும் நாய்.

4

இரவா வாழ்க்கை

104. கரவாத தீண்ணன்பிற கண்ணன்னார் கண்ணும்.
இரவாது வாழ்வதாம் வாழ்க்கை—இரவினை
உள்ளுங்கால் உள்ளம் உருகுமால் என்கோலோ
கோள்ளுங்காற் கோள்வார் குறிப்பு.

5

ஏனைனில் யானை நீண்டகாலம் பழகி மிக நன்றாக அறிந்து
வைத்தும் தன்னைப் பேணி வளர்த்த பாக்கினேயே ஒரு பிழை
காரணமாகக் கொன்றுவிடும்; ஆனால் நாயான து தன்னை வளர்த்
தவன் வேற்படையைத் தன்னுடம்பிலே பாய்ச்சி, அந்த
வேதனையோடு வருந்தும் நிலையிலும் அவன் முன்பு செய்த
நன்றியை நினைந்து அன்புடன் வாலை ஆட்டும்.

நட்பிற் பிழை பொறுப்பவரையே நன்பராகத் தழுவிக்கொள்ளல்
வேண்டும் என்பது கருத்து. யானை சிறியோர்க்கும் நாய் பெரியோர்க்கும்
உவமானம்.

104. கரவாத - ஓளிக்காத. தின் அன்பு - தின்மையாகிய அன்பு;
உறுதியான அன்பு. கண் அன்னார் - கண்போன்று இனிய நண்பர். குறிப்பு -
மனக்கருத்து.

கையிலுள்ள பொருள் எவ்வளவு அரியதாயினும் அதனை
மறைக்காமல் முழுமனத்துடன் ஈடும் உறுதியான அன்பினை
யுடைய, கண்போன்று இனிய ஆருயிர் நண்பரிடத்தும்
இரவாமல் வாழ்வதே நல்வாழ்க்கையாப்; ஒருவர் யாசித்தலை
நினைக்கும் பொழுதே உள்ளம் கீழ்மேலாக உருகுகின்றது;
அப்படி யானால் இரந்து ஒன்றைக் கொள்பவர் மனம் அளவில்
லாத வேதனைப்படுமான்றே?

'கரவாத தீண்ணன்பிற கண்ணன்னார் கண்ணும் இரவாது வாழ்வதாம்
வாழ்க்கை'; 'இரவுள்ள உள்ள முருகும் கரவுள்ள, உள்ளதாட மின்றிக்கெடும்'-
என்னும் குறட்பாக்களையும் கோக்குக.

8. தீருக்குறள்

இங்கே காணப்படும் பத்துப் பாக்களும் ஆசிரியர் திருவள்ளுவ நாயனுர் அருளிய திருக்குறளினின்றும் எடுக்கப் பட்டவை. (55, 105, 110, 129, 1062, 166, 222, 231, 233, 240)

கற்புடைய பெண்ணின் பெருமை

105. தேய்வங் தோழான் கோழுநற் ரேழுதேழுவாள்
பெய்யேனப் பேய்யும் மழை. 1

உதவியின் உயர்ச்சி

106. உதவி வரைத்தன் ருதவி உதவி
சேயப்பட்டார் சால்பின் வரைத்து. 2

நன்றிமறத்தவின் கேடு

107. எந்நன்றி கொன்றுர்க்கும் உய்வுண்டாம் உய்வில்லை
சேப்பந்நன்றி கோன்ற மகற்கு. 3

105. தொழாள் - தொழாளாகி. தொழாள் - உயிரளபெட்ட.
கொழுந் தொழுது எழுவாள். கொழுநன். கணவனை.

மிரதெய்வங் தொழாது தன் தெய்வமாகிய கணவனையே
நாள் தொழும் வணங்கி எழுபவள் (இவ்வுலகில் மழை
வறக்கார்ந்த காலத்துப்) ‘பெய்வர்யாக’ என்று சொன்ன
அளவிலேயே பெய்யும் மழை.

106. உதவி உதவி வரைத்தன்று என்று கூட்டுக. உதவி - 1.
கைம்மாருள உதவி; பிரதியுபகாரம், 2. உதவி பின் பயக்கும் பெரும்பயன்.
‘அறப்பயன்’. (101) உதவிசேயப்பட்டார் - உதவியைச் செய்வித்துக்
கொண்டவர். சால்பு - ஸ்ரீவு; தகுதி குணம் முதலியவற்றின் அமைதி.

உதவியின் பயன் அன்றி அதன் பெருமை உதவிய
பொருளின் வரம்பினையுடையதன்று; அதனைப் பெற்றவருடைய
தகுதியின் அளவினையுடையது.

சால்பு எவ்வளவு பெரியது உதவியின் உயர்ச்சியும் அவ்வளவு
பெரியது. (90)

மொழியடக்கம்

108. தீயினாற் சுட்டபுண் உள்ளாறும் ஆருதே
நாவினாற் சுட்ட வடு. 4

இரத்தவின் இன்னுமை

109. இரங்தும் உயிர்வாழ்தல் வேண்டிற் பரந்து
கேடுகே உலகியற்றி யான். 5

107. நன்று - அறம். கொல்லுதல் - சிதைத்தல். உய்வு - பாவத்தின்
நீங்கும் வாயில்; நரகத்திற்குக் தப்பிப் பிழைத்தல்.

எத்தகைய பெரிய அறங்களைச் சிதைத்தவருக்கும்
அப்பாவங்களினின்றும் நீங்கும் வாயில் உண்டாம். ஆனால்
ஒருவர் செய்த உதவியை மறந்த மகனுக்குக் கொடிய
நரகத்தினின்றும் தப்புதல் இல்லை.

108. புண் - இரணம். வடு - தழும்பு.

ஒருவனைத் தீயினாற் சுட்டபுண் உடம்பிலே காணப்பட்டும்
மனத்தின் கண் அப்பொழுதே ஆறும்; அவ்வாறின்றிக்
கொடுஞ்சொல்லையுடைய நாவினாலே சுட்ட தழும்பு அம்மனத்
தின் கண்ணே ஒருபொழுதும் மாறுது.

ஆறிப்போதலால் தீயினாற் சுட்டதனைப் புண் என்றும் ஆருது
கிடத்தலால் நாவினாற் சுட்டதனை வடுவென்றுங் கூறினார். தீயும் கடுஞ்
சொல்லும் சுடுதலாகிய தொழிலால் ஒக்குமாயினும் ஆருமையால் தீயினும்
கடுஞ்சொல் கொடிது என்க.

109. வேண்டின் - வேண்டி விதித்தானுபின். பரந்து - அலமங்து;
சழன்று. உலகியற்றியான் - உலகினைப் படைத்தவன்; பிரமன்.

இவ்வுலகினைப் படைத்தவன் இதன் கண் வாழ்வார்
முயன்று உயிர் வாழ்தலையன்றி இரங்தாவது உயிர் வாழ்தலை
விரும்பி ஏற்படுத்தினான் என்றால் அக்கொடியோன் தானும்
அவரைப் போன்று எங்குந் திரிந்து கெடுவானாக.

‘இரத்தலைக் காட்டிலும் இறத்தலே அமையும்’. ‘மாயாது எந்தியகை
கொடு இரங்தவர்.....விய்ந்தவ ரென்பவர்’ (84) என்பதை நோக்குக.

தமிழ் அழுதம்

கொடுப்பதை விலக்கல்.

110. கோடுப்ப தழுக்கறுப்பான் சுற்றும் உடுப்பதாஉம்
உண்பதாஉம் இன்றிக் கேடும். 6

சதல்

111. நல்லா ரேனினுங் கோள்ளத்து மேவுலகம்
இல்லேனினும் ஈதலே நன்று. 7

புகழ் (112-114)

112. ஈதல் இசைபட வாழ்தல் அதுவஸ்வது
ஊதிய மில்லை உயிர்க்கு. 8

110. அழுக்கறுப்பான் - அழுக்காற்றைச் செய்வன். சுற்றும் பஞ்சு
வர்க்கம்; சுப அசப காரியங்களில் ஒருவணைச் சுற்றி ஸ்ரபது.

ஒருவன் பிறர்க்குக் கொடுப்பதைப் பொருமையினாலே
விலக்குவன்னு சுற்றும் உடுக்கப்படுவதும் உண்ணப்படுவதும்
இல்லாமல் அழிந்துவிடும்.

சுற்றும் கெடும் எனவே அவன்கேடு சொல்லாமலே பெறப்பட்டது.
பிறர் பொருமை தர்பேற்றையே யன்றிச் சுற்றத்தின் பேற்றையும் இழப்
பிக்கும். (87)

111. நல்லாறு எனினும் - வீட்டுக்கீனோ 'அடைவிக்கும்' நல்லநெறி
என்று கூறுவார் உள்ளாயினும்.

யாசித்தல் வீட்டுக்கிற்கு நல்ல நெறி என்று சிலர்
கூறினும் அது தீது; மேலுலகம் இல்லை யென்றுலும் ஈதலே
நன்று.

வேறு உரை:- 'இவர் கையால் ஏற்றுல் புண்ணியம் உண்டு என்று
சொன்னாலும் ஏற்பது பொல்லாது; இவர் கையிலே கொடுத்தால் பாதகம்
என்று சொன்னாலும் கொடுத்தலே நல்லது' (பரிதி).

'இன்னுயிரேனும் கொள்ளுதல் தீது கொடுப்பது கன்றுல்' (88).

112. ஈதல். ஈதலீச்செய்க; வியங்கோள். வாழ்தல் - வாழ்க.
ஊதியம் - பயன்.

வறியவர்களுக்கு ஈக; அதனால் புகழுண்டாக வாழ்க.
அப்புகழல்லது மக்களுக்கு வேறு பயன் இல்லை.

புகழோடு வாழ்வதற்குக் கல்வி, ஆண்மை முதலிய பிற காரணங்கள்
உளவேனும் ஈதலே சிறந்தது என்று கொள்க.

வேறு உரை:- 'புகழ்பட வாழ்தலாவது கொடுத்தல்; அக்கொடியான்
அல்லது உயிர்க்கு வேறு இலாபம் இல்லை' (மணக்குடவர்).

குசேலோபாக்கியானம்

113. ஒன்று உலகத் துயர்ந்த புகழல்லாற்
போன்றது ஸ்ரபதோன் றில்.

114. வசையோழிய வாழ்வாரே வாழ்வார் இசையோழிய
வாழ்வாரே வாழா தவர்.

113. ஒன்றாலூ - ஓப்பற்றதாக. பொன்றது - அழியாது.

தனக்கு வேறு துணையில்லையாம்படி ஒங்கிய புகழையல்லது
உலகத்து இறவாது ஸ்ரபதோன்றில்லை.

ஒன்றாக ஸ்ரபலாவது தன்னேடு ஓப்பதின்றித் தானே உயர்தல்,
அத்தகைய புகழே தேடற்பாலது என்பது கருத்து.

114. வசை - அபகிர்த்தி; ஏற்றவர்க்கு ஈயாத பெரும் பாவியர் என்னும்
வசை; ஈதலீச் செய்து புகழ் பெருமை. இசை - புகழ்.

தம்மாட்டு இகழ்ச்சிச் சொல் இல்லாமல் வாழ்பவரே
உண்மையில் உயிர் வாழ்பவர்; புகழுண்டாகாமல் வாழ்பவரே
இறந்தவராவார்.

புகழ் இல்லாதவர் பின்தோடொப்பார் என்பது கருத்து ' ஈயந்தவ
ரன்றி இருந்தவர் யாரே.' (84)

9. குசேலோபாக்கியானம்

நல்லார் நட்பு

இதிற்காணப்படும் மூன்று செய்யுள்களும் குசேலோ
பாக்கியானத்தினின்றும் எடுக்கப்பட்டன. (குசேலர் கார்ப்புறம
மடைந்த அத்தியாயம் 222, 223, 225.)

சந்தர்ப்பம்

குசேல முனிவன் துவாரங்கையை அடைந்து கண்ண
பிராணைக் கண்டபொழுது அப்பிரான் அவனை வரவேற்று,
முகமன் கூறித் தான் அவனைக்கானுதலால் அடைந்த
உவகையை வெளியிட்டான். அங்கிலையில் தான் அவனது நட்பினை
மறக்கவில்லை என்பதைக் கூறிய அளவோடு நில்லாது, அம்முனி
வனைப் போன்ற கற்றுணர்ந்த தவத்திலே மேற்பட்ட நல்லார்
நட்பின் அருமை பெருமையை யெல்லாம் பலபடி பாராட்டிப்

பேசலுற்றுன். அப்படி அப்பிரான் கூறியவற்றினின்றும் எடுக்கப்பட்டவை இச்செய்யுள்கள்.

சிறப்பியல்பு

நீதி நால்கள் அறம் பொருள் இன்பம் வீடு பற்றிய உண்மைகளை இலக்கண முறையில் வடித்துக் கூறும். காவியங்களில் அத்தகைய உண்மைகள் கதைப் போக்கில் அமைத்துக் கூறப் பெறும். இவை கதாபாத்திரங்களின் கூற்றுக்கேவேனும் ஆசிரியர் கூற்றுக்கேவேனும் இருக்கலாம். எங்குனமாயினும் இவ்வாறு சந்தர்ப் பத்தோடு ஒட்டிவரும், நீதிநெறி உலகியல் வாழ்க்கை பற்றிய உண்மைகள் கவிஞரின் அனுபவத்துடன் கலந்து நிற்றலாற் பெரிதும் பயணபடும். பெருமை வாய்ந்த நண்பர் இருவர் நீண்ட காலம் பிரிந்து கூடும் பொழுது, அரசனுக்குவுள்ள ஒருவன் நான் முனிவனுக்குவுள்ள ஒருவனுக்குக் கூறுவதாக உள்ள இச்சொற்கள் ஒரு தனிப்பட்ட சிறப்பு வாய்ந்த ஆற்றலும் வேகமுங் கொண்டு விளங்குவன.

நல்லார் நட்புறல் நன்று

115. நல்லார்சோல் விரும்புவதும் நல்லாரைக் காண்பதுவும், நல்லார்க்கோன் ருதவுவதும் நல்லாரைப் புகழ்வதும் நல்லார்நன் ஹேன்றுரைப்பப் பாவிற்றியவிவ் வேலாமடங்க நல்லார்நட் பேன்றுமறல் நன்றன்றே நான்மறையோய்.

1

115. உரைப்ப - நட்புறல் என்பதனேடு முடியும். நவிற்றிய - சொல்லிய. இவ்வெலாம் - இவையெல்லாம்.

நல்லோர் கூறும் சொல்லீ விரும்புவதும், அவரைக் காண்பதும், அவர்க்கு ஒன்றினை உதவுவதும், அவர் குணங்களைப் புகழ்வதும் ஆகிய இவையெல்லாம் அடங்க, அவர் பாராட்டே குரிய முறையில் அங்கல்லார் நட்பினை என்றும் பெற்றுநிற்றல் கல்லதல்லவா, நான்கு வேதங்களில் வல்லவனே!

நான் மறையோய் - குசேலமுனிவஜைக் கண்ணப்ரான் விளித்தமை. 'நல்லாரைக்காண்பதுவும் நன்றே நல்லிக்க, நல்லார்சொற் கேட்பதுவும் நன்றே - நல்லார், குணங்க ஞாறைப்பதுவும் நன்றே அவரோடு; இனங்கி இருப்பதுவும் நன்று' என்னும் ஓளவையார். வாக்கினை ஆதாரமாகக் கொண்டது இச்செய்யுள்.

தவசிகள் நட்பே பெரிய செல்வம்

116. போன்னுள்ளான் பூமியுள்ளான் புந்தியுள்ளா ணயிடினும் என்னுள்ளா ணவனவன் இருந்தவர்தம் நட்பிலனேல் போன்னில்லான் பூமியில்லான் புந்தியில்லா ணயிடினும் என்னில்லா ணவனவன் இருந்தவர்தம் நட்புளனேல். 2

கற்றுணர்ந்தவர் நட்பு நல்வழிப்படுத்தும்

117. சமயம்வரின் இடித்துவரைப்பர் தக்கவழி சேலச்சேய்வார் இமயவர்தம் உலகுறவும் இருஞூலகம் பகையுமாய் அமையஅறி வறுத்துவர் அங்தோநால் கற்றுணர்ந்த கமையுடையார் நட்பேவர்க்குக் காண்கிடைக்கும்

அரிதரிது. 3

116. புந்தி - அறிவு. இரும் தவர் - பெரிய தவசிகள். என்னுள்ளான் ஆவன் அவன் - அவன் என்னுள்ளானவன். அவன் என் இல்லானவன்.

ஒருவன் பெரன், பூமி, அறிவு முதசீயவற்றையுடையவனையினும் பெரிய தவமுனிவர் நட்பு இல்லாதவனுயின் அவற்றைப் பெற்றிருந்தும் ஒன்றையும் பெறுதவனேயாவான். அம் மூன்றும் இல்லாதவனேயாயினும் அத்தவ முனிவர் நட்பு ஒன்றைமட்டும் பெற்றுள்ளனயின் அவன் ஒரு குறையுமில்லா தவனுவான்.

117. இமையவர் - தேவர்கள். உலகுறவும் அறிவுறுத்துவர். அறிவுறுத்துவர் - உபதேசிப்பர். இம்மை இன்பமேயன்றி மறுமை இன்பமும் அடையும்படி உபதேசிப்பர். இருஞூலகம் - நரகம். நரகஞ் சேராதவாறு உபதேசிப்பர். அமைய - நன்றுக. கமை - பொறுமை. காண் - அசை. நட்பு எவர்க்குக் கிடைக்கும்; அரிது அரிது.

சமயம் வரும் பொழுது நல்வழிப்படுத்தும் பொருட்டு இடித்துவரைப்பர், உரைத்துச் சரியான நெறியிலே செல்லுய்படி செய்வர். நரகம் பகையாய்படி. சுவர்க்கத்தினை அடைதற்கேற்ற உபாயத்தை நன் முறையிலே உபதேசிப்பர். என்ன ஆச்சரியம்! இப்படியெல்லாம் செய்யவல்ல கற்றுணர்ந்த பொறுமை மிக்க பெரியோர் நட்பு எவர்க்குக் கிடைக்கும்? கிடைட்பது மிகவும் அரிது.

4. பல்துறைப் பகுதி

10. தனிப்பாடல்கள்

தொடர் நிலையாக உள்ள நூல்களிற் சேர்வாமல் பல் வேறு சந்தர்ப்பங்களிற் பாடிய செய்யுள்களையெல்லாம் தொகுத்து காலத்துக்குக் காலம் வெளியிட்டனர். அவற்றை யெல்லாம் ‘தனிப்பாடற் றிரட்டு’, ‘தனிச் செய்யுட் சிந்தாமணி’ முதலிய நூல்களிற் காணலாம். அவற்றுள் ஒளவையார், பட்டினத்தடி கள், சத்திமுத்தப் புலவர்-இவர்களது பாடல்களிற் சில இங்கு தறப்பெற்றுள்ளன.

இத்தனிப்பாடல்கள் பல் வேறு சந்தர்ப்பங்களிற் பாடப் பட்டன; பல திறப்பட்ட சுவை நிரம்பியவை; பாடிய புலவர்களது அனுபவமே சோல்லாக உருக்கொண்டு வெளிவந்தன. கூறும் பொருள் படித்த மாத்திரத்திலேயே பசுமரத்தாணி போல் மனுதில் நன்கு பதியும்படி அமைந்த இப்பாடல்கள் தோண்றுதற்கு ஆதாரமாயிருந்த சந்தர்ப்பம் முதலிய நிலைமை களையும் உய்த்துணரும்படி உள்ளன; ஆதலால் யாவர் மனத்தை யும் கவர்ந்து இன்பம் பயப்பன.

ஒளவையார்

சோமன் என்னும் பிரபுவின்மேற் பாடியது

118. நிழலருமை வேய்யிலிலே நின்றறியின் ஈசன்
கழலருமை வேவ்வினையிற் காண்மின் - பழகுதமிழ்ச்

118. கழல் - பாதங்கள். வேவ்வினை - வெம்மையாகிய வினை; தீவினை. பழகு தமிழ் - புண்பட்ட தமிழ். நாலிரண்டு - நான்கு, இரண்டு; நாலடியார், திருக்குறள் என்னும் நூல்கள். சோமன் - ஒரு பிரபு. புல்லர் - கீழ் மக்கள்.

நிழலின் அருமையை வெய்யிலிலே சிறிது நின்று அறியுக் கள்; இறைவனது பாதங்களின் அருமையை தீவினை வந்த காலத் தில் அவற்றைத் தஞ்சமாகப் பற்றினின்று கானுங்கள். பண்பட்ட தமிழ் மொழியின் ஆற்றலை அருமைப் பாட்டினை நாலடியார், திருக்குறள் என்னும் இரு நூல்களைக் கற்றுணருங்

சோல்லருமை நாலிரண்டிற் சோமன் கொடையருமை புல்லரிடத்தே அறியின் போய்.

1

நான்கு புருஷார்த்தங்கள்

119. ஈதலறம் தீவினையிட் டெட்டல்போருள் எஞ்ஞான்றும் காத லிருவர் கருத்தோருமித் - தாதாவு பட்டதே இனபம் பரஜைநினைங் தீம்முன்றும் விட்டதே பேரின்ப வீடு.

2

பெரியோர், சிறியோர், கயவர் சிறப்பியல்புகள்

120. சோல்லாம லேபேரியர் சோல்லிச்சேய் வர்ச்சிறியர் சோல்லியுஞ் சேய்யார் கயவரே - நல்ல கள். அங்கனமே சோமன் என்னும் வள்ளளின் கொடையருமையைக் கீழ் மக்களிடத்தே சென்று அலைந்து தெரிந்து கொள்ளுங்கள்.

சோமன் கொடையீன் மேம்பாட்டில் ஈடுபட்ட நிலையில் ஒளவையார் சிந்தனையில் ஊற்றெடுத்தப் பெருகிய உணர்க்கி இச் செய்யுளில்வெளிப்பட்டு விளங்கும்.

119. டெட்டல் - தேடுதல்; சம்பாதித்தல். ஆதரவு - அன்பு. பரன் - மேலோன்; இறையவன்.

வறியவர்க்கு இல்லை யென்னுது கொடுத்தல் ஒன்றே அறஞ் செய்வதாகும். தீவினையை வீலக்கி நேரிய வழியிலே பொருளைச் சம்பாதித்தலே பொருள் தேடும் நெறியாகும். காதலுடைய கணவனும் மனைவியும் அன்னினால் மனம் ஒன்றுபட்டு வாழ்வதே இன்பம் எனப்படும். பறம் பொருளாகிய இறைவனை நினைந்து இம்முன்றினையும் துறப்பதே அழிவில்லாததும் முடிவில்லாதது மான இன்பந்தரும் வீட்டுலகினை அடையும் உபாயமாகும்.

நீதி நால்களில் வீரித்துக் கூறப்பட்ட நான்கு புருஷார்த்தங்களையும் ஒரு சோல்லாலே தெளிவாகக் கூறுவது இச் செய்யுள்.

120. குலா மாலை - அசைகின்ற மாலை.

முன்னதாக வாயினாற் சொல்லாமலே உதவியைச் செய்து நிறைவேற்றுவர் பெரியவர். சிறியவர் சொல்லிவிட்டுப் பின்பு தாம் சொல்லியபடிசெய்து நிறைவேற்றுவர். செய்வதாகச் சொல்லுவர், ஆனால் சொல்லியபடி செய்யார் கயவர்கள்.

குலாமாலை வேற்கண்ணைய் கூறுவமை நாடி ற
பலாமாலைப் பாதிரியைப் பார்.

அரியது

121. அரியது கேட்கின் வரிவடி வேலோப்
அரிதரிது மானிட ராதல் அரிது
மானிட ராயினும் கண்குருடு சேவிடு
பேடு நீங்கீப் பிறத்த லரிது
பேடு நீங்கீப் பிறந்த காலையும்
ஞானமுங் கல்வியும் நயத்த லரிது
ஞானமுங் கல்வியும் நயந்த காலையும்
தானமுங் தவமுங் தான்சேய லரிது
தானமுங் தவமுங் தான்சேய்வ ராயின்
வானவர் நாடு வழித்திறந் திடுமே.

அசைகின்ற மாலையை அணிந்த வேல்போன்ற கண்ணை
யுடையவளே, அம்முன்ற திறத்தினருக்கும் ஏற்ற உவமானங்
களை ஆராயுமிடத்து, பலாவினையும், மாவினையும், பாதிரியையும்
முறையே ஒப்பாகக்கான்.

பெரியோர் ஆகியோர் குணங்களை மிகச் சுருக்கமாகவும் அழகாகவும்
ஏற்ற அரிய உவமைகளோடு விளக்குவது இச்செய்யுள். பூவாத காய்க்கும்
பலா சொல்லாமலே செய்யும் பெரியோருக்கு உவமை; புத்துப் பழந்தரும்
மா முன்னறிவித்தலோடு உவம் சிறியோருக்கு உவமானம். புத்தும்
பழந்தராத பாதிரி சொல்லியுஞ் செய்யாத கயவருக்கு உவமானம்.

121. வரி வடிவேல் - நீண்ட கூர்மையான வேல். பேடு - அவி.
நயத்தல் - விரும்புதல். வானவர் நாடு - தேவர் உலகம்.

அரியது இன்னதென்ற வினவின், நீண்ட கூரிய
வேலினையுடையவனே, மிகவும் அரியது மானிடராகப் பிறத்தல்.
அம்மானிடப்பிறவி கிடைத்தாலும் கூன், குருடு, செவிடு, பேடு
முதலிய குறையின்றிப் பிறத்தல் அதனினும் அரிது. அப்படிப்
பேடு முதலிய குறையின்றிப் பிறந்த பொழுதும் கல்ல
அறிவையும் கல்வியையும் விரும்புதல் அரிது. அப்படி அவற்றை
விரும்பிய விடத்தும் தானமுங் தவமுஞ் செய்தல் அரிது.
அப்படித் தானமுங் தவமுஞ் செய்வாராயின் அவர்க்கு வானுலகம்
வழித்திறந்திருக்கும்.

பட்டினத்துப் பிள்ளையார்

உணவின் பொருட்டு இடம்விட்டுப் பெயரேன் எனல்

122. இருக்குமிடங் தேடி என்பசீக்கே அன்னம்
உருக்கமுடன் கோண்டுவந்தால் உண்பேன் - பேருக்க
அழைத்தாலும் போகேன் அரனேன் தேகம்
இளைத்தாலும் போகேன் இனி.

பசிக்கொடுமை

123. அத்தி முதலேறும்பீ ருணாயிர் அத்தனைக்கும்
சீத்த மகிழ்ந்தளிக்குங் தேசிகா - மேத்தப்
பசிக்குதையா பாவியேன் பாழ்வயிற்றைப் பற்றி
இசிக்குதையா காரோண ரே.

பயிர் நீங்குமுன் இறைவன் பெயர் கூறுக எனல்

124. காலன் வருமுன்னே கண்பஞ் சடைமுன்னே
பாலுண் கடைவாய் படுமுன்னே - மேல்விழுங்தே

122. அன்னம்-சோறு. பெருக்க - மிக வருங்தி. இளைத்தல்- மெனிதல்-

யான் இருக்குமிடங்தேடிக் கண்டுபிடித்து என் பசியைப்
போக்குதற்குச் சோற்றை மனைருக்கத்துடன் கொண்டு
வந்தால் உண்ணுவேன். அப்படிச் செய்யாது மிக வருங்திக
கூப்பிட்டாலும் இடம்விட்டுப் பெயரேன். சிவபெருமானே,
என் தேகம் எலும்புங் தோலுமாய் மெனிதாலும் போக
மாட்டேன். இனி ஒருபொழுதும் போகேன்; இது சிச்சயம்.

123. அத்தி - யானை. தேசிகன் - ஆசாரியன்; பெரியவள். இசித்தல் - இழுத்தல். பாழ்வயிறு - பாழான வயிறு; காலியான வயிறு.

யுரைமுதல் ஏற்மட்டு ஈருகவுள்ள ஓல்லா உயிர்களுக்கும்
மனமுவந்து உணவளிக்கும் பெரியோனே, மிகவும் பசிக்கின்றது
ஜயனே, பாழான என் வயிற்றைப்பற்றி இழுக்கின்றது, ஜயா,
திருக்காரோணத்திலுள்ள பெருமானே!

124. காலன் - யமன். கண்பஞ்சடைதல். கண் பார்வை கெடல்.
உண்பால் கடைவாய்ப்புதல். உண்ட பால் கடைவாயினுடே வழிந்து
போதல்.

உற்று ரழுமூன்னே ஊரார் சுடுமூன்னே
குற்றுலத் தானையே கூறு.

7

இருவருக்குந் தீங்கு நினையாமை

125. இருப்பதுபோய் போவதுமேய் என்றேண்ணி நேஞ்சே
ஒருத்தருக்குத் தீங்கினையுன் ஞாதே - பருத்துதொந்தி
நம்மதேன்று நாமிருக்க நாய்நாரிகள் பேய்க்கழுது
தம்மதேன்று தாமிருக்குந் தான்.

8

சத்திமுத்தப் புலவர்

பாண்டியன் ஒருநாள் இரவு நகர் சோதனை செய்யும் பொருட்டு மதுரை
நகரைச் சுற்றிவரும்பொழுது ஒரு பாழடைந்த சத்திரத்திற் படுத்திருந்த
புலவர் தமது கண்டத்தைக்குறித்துப் பாடியது

நாரைவிடு தூது

126. நாராய் நாராய் சேங்கால் நாராய்
பழம்படு பனையின் கிழங்கு பிளங்குன்

யமன் வருவதற்கு முன்னதாக, மரண சமயத்தில் கண்
பார்வை கெட்டுப்போவதற்கு முன்னதாக, உறவினர் ஊட்டும்
பால் உள்ளே செல்லாது வழிந்தோடும் சிலை வருவதற்கு
முன்னதாக, உற்றுர் மேலே விழுந்து அழுவதற்கு முன்னதாக,
ஊரார் தகனஞ் செய்யுமுன்னதாகத் திருக்குற்றுலத்திலுள்ள
இறைவன் பெயரை ஒருகால் வாயினாற் கூறவாய்.

மரணசமய ஸிக்ரிசிகள் ஸிகமும் வரிசையிற் கூறப்பட்ட அழுகு ஆராயத்
தக்கது. உடலையிட்டு உயிர் பிரியமுன் இறைவன் பெயரைக் கூறல்
வேண்டும் என்பது கருத்து.

125. போவது - இறப்பது. தொந்தி - வயிறு: இங்கு ஆகு பெயராக
உடலினாக்குறித்தது.

“உலகிலே விலையாக வாழ்தல் என்பது நடைபெறுவதன்று; இறந்து போவது என்பது விச்சயம்” என்றெண்ணி, மனமே, ஒருவருக்கும் தீமையை மனத்தாலும் நினையாதே. பருமையான உடல் நம்முடையதென்று நாம் எண்ணிக் களிப்போடு இருக்கின்றோம்; அப்படி இருக்க நாய், நரிகள், பேய், கழுகு ஆதியனை தம்முடையது என்று விச்சய புத்தியுடனிருக்கும்.

126. பழம்படு பனையின் கிழங்கு. பனையின் பழம் படு கிழங்கு.
படுதல் - உண்டாதல், பவளவாய்; கூர்வாய். பனங்கிழங்கினைப் பிளங்காற்

பவளக் கூர்வாய்ச் சேங்கால் நாராய்
நீயும்கின் மனைவியுந் தேன்றிசைக் குமரியாடி
வடத்தைச் சேகுவீ ராபின்
எம்மூர் சத்திமுத்த வாவியுள் தங்கி
நனைசுவாய்க் கூரை கஜைகுரற் பல்லி
பாடுபார்த் திருக்குமேம் மனைவியைக் கண்டே
எங்கோன் மாறன் வழுதி கூடலில்
ஆடை பின்றி வாடையின் மேலின்து
கையது கோண்டு மேய்யது போத்தீக்
காலது கோண்டு மேலது தழீஇப்
பேழையு ஸிருக்கும் பாம்பேன உயிர்க்கும்
எழை யாளனைக் கண்டனம் எனுமே.

9

போன்ற கூர்யவாய்; பவளம்போற் சிவந்த வாய். வாய் - அலகு. குமரிஆடி - கன்னியா குமரியில் நீராடிவிட்டு. சத்தி முத்த வாவி - சத்தி முத்தம் என்னும் ஊர்நடுவிலுள்ள பொய்கை. சுவர் நனை கூரை - மழையினால் சுவர் நனையும் படியான வேயாத கூரை. கணை குரல் பல்லி - உரத்த குரலினையுடைய பல்லி. பாடு - ஒசை; சொல். மாறன் வழுதி - மாறனுகிய வழுதி. கூடல் - மதுரை. வாடை - வடக்கிலிருந்து வரும் நச்சக்காற்று. மெலின்து - தளர்ந்து. மெய் - சீரம். பொத்தி - முடி. தழீஇ - தழுவி. பேழை - பெட்டி; வட்டமாகப் பின்னிய முடியுடன் கூடிய முங்கிற பெட்டி. உயிர்க்கும் - பெருமுச்சுவிடும். ஏழையாளன் - வறுமைத்துன்பமுடையவன்.

நாரையே, நாரையே, சிவந்த அழுகிய கால்களையுடைய நாரையே, பனையின் பழத்தினின்றும் முளைத்தெழும் நீண்ட கிழங்கினை இரண்டாகப் பிளங்காற் போன்று கூர்ந்து செல்லும், பவளம் போற் சிவந்த அலகினையுடைய நாரையே, நீயும் சின் மனைவியும் தெற்குத் திசையின் கண்ணேயுள்ள கண்ணியா குமரியில் நீராடிவிட்டு, வடத்தைச் சோக்கிச் செல்லுவீர் களாயின், எங்கள் ஊராகிய சத்திமுத்தக்கிலேயுள்ள தடாகத் திலே தங்கி (இளைப்பாறி), மழையினால் நனைந்த சுவரின் மீதுள்ள வேயாத கூரையிலேயுள்ள, எடுத்த குரலினையுடைய பல்லீயின் சொல்லை ஆராய்ந்தபடி. (மீவரவு கோக்கி) இருக்கும் எம் மனைவியைக் கண்டு, எம் அரசன் பாண்டியனது மதுரையின் கண்ணே, ஆடையில்லாமல் வாடைக்காற்றினால் மெலிவற்று, கையினால் உடலினைப் பொத்தியபடி கால்களை

மடக்கி மேலே தழுவிப் பெட்டியினுள்ளே இருக்கும் பாம்பினைப் போன்ற சுருட்டி மடக்கிய ஸிலையிலுள்ள ஏழையாளனுகிய எண்ணைக் கண்டோம் என்று சொல்லுங்கள்.

இச்செய்யுளிலுள்ள அரிய உவமானங்களின் பொருட் பொருத்தம் ஆராயத்தக்கது. பனங்கிமங்கு வறவரக் குறுசிச் செல்லும் நாரையின் அலகிற்கும், பவளம் அதன் செங்கிரத்திற்கும் உவமானம். பெட்டியின் சுருட்டிக்கொண்டு இருக்கும் பாம்பு கையது கொண்டு மெய்யது பொத்தி காலது கொண்டு மேலது தழுவிய ஸிலையிலுள்ள புலவருக்கு உவமானம். அப்பாம்பு இடையிடையே நீண்ட முச்சுவிடுவதுபோன்று குளிரினால் வருந்திய புலவரும் அடிக்கடி பெருமுச்சுவிட்டார் என்க.

'நீணசுவர்க்கூரை' என்றமையால் புலவரது வறுமை மிகுதி விளங்கும். 'பல்லி பாடுபார்த்திருக்கும் மனைவி' என்றமையால் வறுமைப்பினி நீங்கும் பொருட்டு வெளியீர் சென்ற புலவரரக் குறித்து அவர் மனைவி கவலையுற்றமை விளங்கும். 'எங்கோன் மாறன் வழுதி கூடல்' என்றமையால் பாண்டியனிடம் பரிசில் பெற்றுக்கொண்டு என்று ஊசிக்கலாம். ஆக இச்செய்யுள் பாடிய புலவரது ஸிலைமைகளை எல்லாம் அரியதொரு முறையிலே தெரியவைக்கின்றது.

11. தேசியக்கீதம்

தமிழ்

இப்பாடத்திலுள்ள நான்கு செய்யுள்களும் பாரதியார் பாடல்கள். (தேசியக்கீதங்கள் 54.)

சிறப்பியல்புகள் முதலியன

தமிழ் மொழியின் அழியாப் பெருமையை நன்குணர்ந்த ஆசிரியர் அம்மொழியினை இழுந்து, பாரதராய்ப் பண்பிழுந்து வாழும் தமிழ் மக்களை நோக்கி, அம்மொழியைப் பல்லாற்றுஞும், பேணி வளர்க்கும்படி அறை கூசியமைக்கின்றார். இப்பாடல் களில் தமிழ் மொழியின் பண்டைப் பெருமை, தெனினும், மேலான இனிமை முதலியன மட்டுமன்றி பிறநாட்டு விஞ்ஞானம் முதலிய கருத்துக்களையும், பல்வேறு புதிய கருத்துக்களையும் தன்னுள்ளே பேணிவளர்த்து, சாவாமருந்து போன்று) அழியா இன்பப் பெருமை தந்து உலகெங்கும் பரவவல்ல பண்பினையும் எடுத்து மொழிகின்றார்.

தமிழ் மொழியின் இனிமை

127. யாமறிந்த மோழிகளிலே தமிழ்மோழிபோல் இனிதாவ தேங்குங் கானேம் பாமராய் விலங்குகளாய் உலகைனத்தும் இகழ்ச்சிசோலப் பான்மை கேட்டு நாமது தமிழரேனக் கோண்டிங்கு வாழ்ந்திடுதல் நன்றே சோல்லீர் தேமதுரத் தமிழோசை உலகமேலாம் பரவும்வகை செய்தல் வேண்டும்.

1

தமிழின் பெருமை

128. யாமறிந்த புலவரிலே கம்பனைப்போல் வள்ளுவர்போல் இளங்கோ வைப்போல் புமிதனில் யாங்கணுமே பிறந்ததில்லை உண்மை வேறும்புகழ்ச்சி இல்லை

127. பான்மை - குணம். நாமம் - பெயர். தேமதுரம். தேன் போலும் இனிமை.

யாம் அறிந்த மொழிகள் எல்லாவற்றுள்ளும் தமிழ் மொழி போன்ற இனிய மொழியை எந்நாட்டிலும் காணமாட்டோம். அத்தகைய தமிழ் வழங்கும் நாட்டிலிருந்தும் அதன் இனிமையை இழுந்து எழுத்து வாசனையற்ற பாமராய், மனித உருவில் நடமாடும் ஸிலங்குகளுக்கு ஒப்பாக, உலகம் முழுவதும் இகழ்ச்சி கூற, தமக்குரிய சீரிய பண்பு அறவே கெட்டுப் பெயரளவில் தமிழர் என்று சொல்லிக் கொண்டு உடல் நலம் ஒன்றையே பேணி உயிர் வாழ்ந்திடுதல் கல்லதோ? நீங்களே சொல்லுங்கள். தேன் போலும் இனிமை மிக்க தமிழோசை மீண்டும் நாட்டில் மட்டு மன்றி உலகம் முழுவதிலும் பரவும்வகை அம் மொழியை வளர்க்க வேண்டும்.

128. இளங்கோ - சேரன் செங்குட்டுவன் தமிழ்யாசிய இளங்கோவடி கள். இவர் இயற்றிய நூல் சிலப்பதிகாரம். பாமராய் இருப்பதனால் ஊமையர்; விலங்குகளாய் இருப்பதனால் அக்கண் இல்லாக் குருடர்; உலகைனத்தும் இகழ்ச்சி சொல்லவும் அதனைப் பொருட்படுத்தாமையாற் செவிடர். சேமம் - நலம்.

ஊனமயராய்ச் சேவிடர்களாய்க் குருடர்களாய்
வாழ்கின்றோம் ஒருசோற் கேள்ர
சேமமுற வேண்டுமேனில் தேருவேல்லாம்
தமிழ்முழக்கம் சேழிக்கச் செய்வீர்.

2

தமிழை வளம்படுத்தல் (129 - 130)

129. பிறநாட்டு நல்லறிஞர் சாத்திரங்கள்
தமிழ்மோழியிற் பேயாத்தல் வேண்டும்
இறவாத புகழுடைய புதுநால்கள்
தமிழ்மோழியில் இயற்றல் வேண்டும்
மறைவாக நமக்குள்ளே பழங்கதைகள்
சோல்வதீலோர் மகிழமை இல்லை
தீற்மான புலமையேனில் வேளிநாட்டார்
அதைவணக்கஞ் செய்தல் வேண்டும்

3

நாமறிந்த புலவர் யாவருள்ளும் கம்பரைப் போலவோ
திருவள்ளுறவரைப் போலவோ இளக்கோவடிகளைப் போலவோ
இப்பூவுலகில் எங்கும் பிறநத்தில்லை. இது உண்மை; சொல்லளை
வில் சிரமிப் பொருள் சேராத வெறும் புகழ்ச்சியன்று. நாம்
ஊபையரைப் போலவும், செவிடர்களைப் போலவும், குருடர்களைப்
போலவும் பயனின்றி அவமே பூமிக்குப் பாரமாக வாழ்கின்றோம்.
அப்படி வாழ்கின்றவர்களே, யான் கூறும் இந்த ஒரு சொல்லை
மட்டுமாவது காதுகொடுத்துக் கேளுங்கள். நாம் நன்மையடைய
வேண்டுமானால் தெருக்களிலெல்லாம் தமிழோசை முழங்கும்படி
அம் பொழியைப் பல்லாற்றுனும் வளம் படுத்த வேண்டும்.

129. பழங்கதைகள் - பண்டைப் பெருமை பற்றிய கதைகள்.
மகிழமை - பெருமை. திறமான - மேலான; சிறப்பு மிக்க.

பிற நாட்டு விஞ்ஞானம் முதலிய சாத்திரங்களைத் தமிழிலே
மொழிபெயர்த்தல் வேண்டும்; அழியாப் புகழுத்தரும் புது
நால்களை இயற்றல் வேண்டும். இப்படியெல்லாஞ் செய்வதை
விட்டு இரகசியமாக நமக்குள்ளே நம் பண்டைப் பெருமைகளைப்
பேசித் திருப்திப் படுவதில் ஒரு பெருமை இல்லை. ஆற்றல்
வாய்ந்த புலமையெனில் வெளி நாட்டார் அதனை மதித்து
வணக்கஞ் செய்தல் வேண்டும்.

130. உள்ளத்தில் உண்மையோளி உண்டாயின்
வாக்கினிலே ஒளியுண் டாகும்
வேள்ளத்தின் பேருக்கைப்போற் கலைப்பேருக்கும்
கவிப்பேருக்கும் மேவு மாயின்
பள்ளத்தில் வீழ்ந்திருக்குங் குருடரேல்லாம்.
வீழிபேற்றுப் பதவி கொள்வர்
தெள்ளுற்ற தமிழமுதின் சுவைகண்டார்
இங்கமரா் சீறப்புக் கண்டார்.

4

130. உண்மை ஒளி - உண்மையாகிய ஒளி; ஞான ஒளி. வாக்கில் ஒளி-
வாக்கில் அழுகு; சிறப்பு. பள்ளம் - கீழ்க்கூட. தெள்ளுற்ற - தெளிந்த; கசடு
என்பதில்லாத. தமிழ் அழுது - தமிழாகிய அழுது. அமரர் சிறப்புக்
கண்டார் - அமரர் பெறும் மேலான இன்பச் சிறப்பினைப் பெற்றவராவர்.

அகத்தின் கண்ணே உண்மையான அறிவொளி உண்டா
யின் அது வாக்கினி தும் வெளிப்பட்டு அழுகுடன் விளங்கு
மன்றே? வெள்ளப் பெருக்கைப் போலக் கலைப்பெருக்கும் கவிப்
பெருக்கும் வந்து பொருந்துமாயின் பள்ளத்திலே வீழ்ந்திருக்கும் குருடரேல்லாம் கண்பார்வை பெற்றுத் தமக்குரிய
பதவிகளைக் கைக்கொள்வர். தெளிந்த அழுதம் போன்ற
தமிழின் சுவையை அனுபவித்தவர் இவ்வுலகின்கண் உள்ளவரா
யினும் தேவர்கள் பெறும் மேலான இன்பச் சிறப்பினைப் பெற்ற
வரேயாவர்.

பள்ளத்தில் வீழ்ந்திருக்கும் குருடர் - மானிடராய்ப் பிறந்தும் பாமரராய்
விலங்கு நிலைக்கு வீழ்ச்சியுற்ற அறிவில்லாதவர். பதவி கொள்வர் - உலகணைத்
தும் இகழ்ச்சி சொலக் கேட்டு வாளா இருந்தவர் தமக்குரிய பான்மை பெற்று
வெளிநாட்டார் வணக்கங்கெய்யும் பதவி கொள்வர். அமரர் சிறப்புக்
கண்டார் - கடலழுதுண்ட தேவர்களைப் போன்று தெவிட்டாத
தமிழமுதன்டு மேலான இன்பச் சிறப்பினைப் பெற்றவராவர். கண்டார் -
காவுபழுவமைதி; தேற்றப் பொருள்; ஸ்சயம் காண்பார். இங்கு -
இவ்வுலகிலேயே.

12. பக்திப் பாடல்கள்

திருவாசகம்

இறையவன்மாட்டு இடையரு அன்பு வேண்டுதல்

131. நாடகத்தால் உன்னடியார் போல்நடித்து நான்நடுவே வீடகத்தே புகுந்திடுவான் மிகப்பேரிதும் விரைகின்றேன் ஆடகச்சீர் மணிக்குன்றே இடையரு அன்புனக்கேன் ஊடகத்தே நின்றுருகத் தந்தருள் என்உடையானே. 1

அன்பொழிய வேறு ஒன்றும் வேண்டாமை

132. உற்றுரை யான்வேண்டேன் ஊர்வேண்டேன் பேர்வேண்டேன்
கற்றுரை யான்வேண்டேன் கற்பனவும் இனி அமையும்

131. நாடகத்தால் - கூத்தாடும் பண்பில். நடித்து - பொய்யாக நடித்து; பாசாங்கு கொடுது. ஆடகம் - உயர்ந்த பொன். மணி - இரத்தினம். என் ஊடகத்தே - என் நெஞ்சினுள்ளே. என் உடையானே - என் தலைவனே; என்னை அடிமை கொண்டவனே.

நாடகமாடும் பண்பில் உன்து மெய்யடியார் வேடம் பூண்டு அவர் செய்வன வெல்லாம் செய்வதுபோன்ற வெளிக்கு நடித்து, அன்பில்லாத நான் அடியார் கூட்டத்தின் கூடுவே இருந்து விட்டுலகினுள்ளே புகுந்திடும் பொருட்டு மிகவும் விரைவாகச் செல்லுகின்றேன்; உயர்ந்த பொன்னிலே மணிகளை அழுத்திச் செய்த அழுகிய மலைபோன்றவனே, எனது நெஞ்சின் கண்ணே உன் மாட்டு அன்பு இடையருது நின்று யான் உன்னை நிலைந் தருகும்படி அருள் செய்வாயாக, என்னை அடிமைகொண்ட இறையவனே!

அடியார் போன்று பொய்யாக நடிப்பவரும் விடு பேற்றை அடைதல் கூடும்; எனினும் முன்னமே என்னை அடிமை கொண்டருளிய நீ உன் மாட்டு மெய்யான அன்பினை நிலையாக அளித்து, அப்பேற்றினையருள்வாய் என்று கூறுகின்றார்.

132. பேர் - புகழ். கூத்தா - உலகினை யெல்லாம் ஆட்டவைப்பவனே, குரைகழல் - ஓலிக்கின்ற வீரக் கழலையுடைய பாதங்கள். கற்று - கன்று + ஆ : கன்றையுடைய பச : வலித்தல் விகாரம்.

குற்றுலத் தமர்ந்துறையும் கூத்தாஉன் குரைகழற்கே கற்றுவின் மனம்போலக் கசிந்துருக வேண்டுவனே. 2

நாலாயிர திவ்ய பிரபந்தம்

பெருமாள் திருமொழி

தாய்போன்ற இறைவனை ஓழிய வேறு புகல் இல்லை

133. தருதுயரங் தடாயேலுன் சரணல்லாற் சரணீல்லை விரைகுழுவும் மலர்ப்போழில்துழ் வித்துவக்கோட்டம்மானே

உற்றூர் உறவினருடைய தொடர்பினையும் யான் வேண்டேன்; ஊராட்சி முதலியவற்றையும் வேண்டேன். பல நால்களைக் கற்றவர்களையும் வேண்டேன்; அவரிடம் கற்பனவும் இனிப்போதும்; திருக்குற்றுலத்திலே வீற்றிறுந்து உலகங்களையெல்லாம் ஆட்டுவிப்பவனே, உனது சப்திக்கின்ற வீரக்கழலையணிந்த பாதங்களையே அடைய விரும்பி, கண்றினை சூந்த தாய்ப்பகவின் மனம்போல் அன்பினுற் கசிந்துருகுவதையே வேண்டுவனே.

இறைவன் மாட்டு அவனடியார் வேண்டுவன எல்லாம் இரு வகையினுள் அடங்கும். ஒன்று இறைவனையே வேண்டுதல். மற்றது அவனை ஓழிய மன், பொன், கல்வி முதலியவற்றை வேண்டுதல். உண்மையான அடியார்கள் இறைவனையே, அதாவது அவன்மாட்டு அன்புசெய்தல், நீங்காது நின்று அவனுக்கு எல்லா அடிமைகளுஞ் செய்தல் முதலியனவற்றை விரும்புவர். ஆதலால் உற்றூர், கல்வி, புகழ் முதலியனவற்றை வேண்டாது கற்றுவின் மனம் போலக் கசிந்துருகும் பக்தியை மட்டும் வேண்டுகின்றார். கன்றினை ஈந்த பச அதன்மாட்டுள்ள பேரன்பினால் மனம் உருகுவது போன்று இறைவனை நினைங்கும் பேரன்பினை விரும்புகின்றார்.

133. தருதுயரம் - தந்த துயரம். தடாயேல் - களையாவிடின். சரணாதம். சரணீல்லை - புகலீடமில்லை. விரை - வாசனை. குழுவும் - மிக்க. அரிசினம் - அளித்து போகடும் கிளம்; மிகக் கோபம். அரிதல் - அறுத்தல். குழவி - குழங்கதை. குழ - இளமை: அதனையுடையது குழவி. மற்று - அசை; அன்றி வினைமாற்றுகவும் கொள்ளலாம்.

அரிசினத்தால் ஈன்றதைப் பகற்றிட்டும் மற்றவள்ளதன்
அருள்ளீண்டே அழுங்குமலி யதுவேபோன்
றிருந்தேனே. 3

திருமாலை

இறையன்பு இன்பருபமானது

134. பச்சைமா மலைபோல் மேனி பவளவாய் கமலச் சேங்கண்
அச்சுதா அமர ரேறே ஆயர்தங் கோழுந்தே என்னும்
இச்சுவை தவிர யான்போய் இந்தீர லோக மாஞ்சு
அச்சுவை பேறினும் வேண்டேன் அரங்கமா நகரு
ளானே. 4

நீ தந்த துயரங்களையெல்லாம் நீயே களையவல்லாய்;
அங்கும் களையாடினும் என்கு உன்து பாதங்களையன்றி
வேறு புகலிடம் இல்லை; பரிமளம் பொருந்திய மலர்களையுடைய
சோலைகளாலே சூழப்பட்ட வித்துவக்கோடு என்னும் ஊரிலே
கோயில் கொண்டருளிய இறைவனே, பெற்றதாய் அரிவது
போன்ற கடுங்கோபத்தினால் வேறுத்துத் தள்ளினாலும் அவளைத்
தவிர வேறு போக்கிடம் இல்லாத இளங்குழந்தை அவளது
அருள் ஒன்றையே எண்ணி அழுவது போன்ற சின்
அருளையே எண்ணியபடி இருந்தேன்.

134. மேனி - சரீரம், கமலம் - தாமரை, அச்சுதன் - திருமால்; தன்னை
அடைந்தவரை நழுவ விடாதவன். அமரர் ஏறு - தேவர்கள் தலைவன்.
ஆயர் - இடையர். கொழுந்து - இளங்குமரன். இந்தீர லோகம் - சுவர்க்க
லோகம்.

“பச்சை நிறமுள்ள பெரிய மலைபோன்ற திருமேனியையும்
பவளம் போற் சிவந்த வாயிலையும் தாமரை மலர்போற் சிவந்த
கண்ணினையுமுடைய அச்சுதனே! தேவர்கள் தலைவனே! இடையர்
குலத்தில் அவதரித்த இளங்குமரனே!” என்று உன்து பெயரை
நாவினாற் கூறுதலாகிய இந்தச் சுவையைத் தவிர யான் போய்க்
சுவர்க்கலேர்கத்தை ஆளும்படியான் அனுபவமாகிய அந்தச்
சுவையைப் பெறுவதாயினும் அதனை விரும்பமாட்டேன்,
அரங்கமா நகரின் கண்ணே கோயில் கொண்டருளியவனே!

தாயுமானவர் பாடல்

வீண் ஆசையை ஜித்தல்

135. ஆசைக்கோர் அளவில்லை அகிலமேல் லாங்கட்டி
ஆளினுங் கடன்மீதிலே
ஆணைசெல வேங்கினவர் அளகேசன் நிகராக
அம்போன்மிக வைத்தபேரும்
நேசித்து ரசவாத வித்தைக் கலைந்திடுவர்
நேடுநாள் இருந்தபேரும்
நிலையாக வேயினுங் காயகற் பக்தேழ
நேஞ்சுபுண் ஞாவரேல்லாம்
யோசிக்கும் வேளையிற் பச்தீர உண்பதும்
உறங்குவது மாகமுடியும்
உள்ளதே போதுநான் நானேக் குளறியே
ஒன்றைவிட டோன்றுபற்றிப்
பாசக் கடற்குளே வீழாமன் மனதற்ற
பரிசுத்த நிலையையருள்வாய்
பார்க்குமிட மேங்குமோரு நீக்கமற நிறைகின்ற
பரிபூர ஞாந்தமே. 5

135. கட்டி - அடக்கி. ஆணை - ஆஞ்சா சக்கரம். அளகேசன் -
குபேரன். ரசவாத வித்தை . இரும்பு முதலை தாழ்ந்த லோகங்களைப்
பொன்னுக மாற்றும் வித்தை. காயகற்பம் . சரீரம் அழியாமல் உயிர் வாழ்தற்
குரிய மருந்து. குளறி - உளறி. பாசக்கடல் - ஆசையாகிய கடல். மனதற்ற-
மனம் இறந்த; மனத்தின் சேட்டைகள் ஓடுங்கிய. மனதற்ற பரிசுத்த நிலை-
மொளன நிலை. ஒரு நீக்கம் அற - கொஞ்சமும் நீங்குதல் இல்லாமல்.

மனிதருடைய ஆசைக்கு ஓர் எல்லை இல்லை. மண் னுலகம்
முழுவதையும் அடக்கி ஆண்டபொழுதும் கடலின் பரப்பிலும்
தம்முடைய ஆஞ்சா சக்கரத்தைக் கொலுத்த விரும்புவர்.
குபேரனைப் போன்ற மிகப்பெரும் அளவில் அழிய
பொன்னைத் தேடிவைத்தவர்களும் திருப்திப்படாமல், மேலும்
பொருள் ஈட்ட விருப்பி ரசவாத வித்தையைக் கற்கும்
பொருட்டுப் பலவிடங்களிலும் அலைந்து திரிவர். நீண்டகாலம்
வாழ்ந்தவர்களும் காயகற்பந்தேடி, அது கிடையாமையால்

மனம் புண்படுவர். இப்படி எல்லாம் இருப்பதை நன்கு யோசிக்குமிடத்து, மக்கள் செய்து நிறைவேற்றும் கருமம் பசிதீர உண்பதும் களோதீர உறங்குவதும் ஆக முடியும். ஆதலினால் கிடைத்ததைக் கொண்டு, 'உள்ளதே போதும்' என்று திருப்தி அடையவேண்டும். ஒன்றைப் பெற்றவுடன் அதிலே மனம் அமையாமல் வேறு ஒன்றைப்பற்றி, நான் நான் என்று அகம்பாவங்கொண்டு பலவும்பிதற்றி, ஆசையாகிய கடலினுள்ளே விழிந்தொழியாமல், மனம் செயலற்ற நிற்கும் துய்மையான மௌன நிலையை அருங்குவாய், பார்க்குமிடம் எங்கும் நீங்குதல் என்பதின்றி நிறைகின்ற பெரிய ஆண்தமயமானவனே!

தமிழ் அமுதம் மூன்றும் புத்தகம் முற்றும்.

விளம்பரம்

இந்நாலா சிரியர் தொகுத்து வெளியிட்ட நூல்கள்

		ரூ. சதம்.
கம்பர் கவிதைக் கோவை முதலாம் பாகம்		— 4 00
முதல் மூன்று காண்டங்கள்		— 4 00
ஃசி இரண்டாம் பாகம்		— 2 50
கிட்கின்தா, சுந்தர காண்டங்கள்		— 2 50
ஃசி மூன்றாம் பாகம்		— 2 50
யுத்த காண்டம்		— 2 50
இராம காதை (கம்பராமாயணக் கதைச் சுருக்கம்)		— 1 00
நளன் சரிதம்		— 0 75
வில்லி பாரதச் சுருக்கம் முதலாம் பாகம்		
முதல் தூண்து பருவங்களினின்றும் எடுக்கப்பட்ட சேய்யுள்கள் குறிப்பு ரை		
முதலியவற்றுடன்		— 2 50
கம்பராமாயணம்		
கும்பகருணன் வதைப்படலம் 1-170.		— 1 50

நீதி செய்யுள்கள்

கும்பகருணன் வதைப்படலம் 1-170.

TAMIL AMUTHAM

BOOK THREE

(IN TAMIL)

by

A. S. Sundararajan, B. A.,

RAMANATHAN COLLEGE,
CHUNNAKAM, CEYLON.

Copyright]

1956

[Price: Rs. 1—25.